XXVII. évfolyam. 12. szám Ára: 1,80 Ft 1971. március 25.

Ludas Matyi

Barát József rajza

— Úgy látszik, az idén is többszörös lesz a túljelentkezés...

KEDVES LUDAS!

VÁLTOZATOK EGY TÉMÁRA

1

Háziasszony ismerősöm panaszolja:

— Egyre nehezebben jövök ki a kosztpénzből, mert hol ez drágul meg, hol az. Most például a cukrászsütemények lettek drágábbak itt a környékünkön. A gyerekeknek pedig mindennap kell valami süteményt vennem...

A XIII. kerületben, ahol ismerősöm lakik, a kerületi Vendéglátó Vállalat valóban felemelte 25-féle cukrászsütemény árát. Van, ami csak 20 fillérrel, de van, ami 80 fillérrel drágult. A hivatalos magyarázat: nagyobbak lettek az adagok egy dekával vagy egy fél dekával, azonkívül egyes mázakhoz „nemesebb" anyagokat használnak, például a kakaópor helyett csokoládét.

Ismerősömet ez a szakszerű magyarázat sem nyugtatta meg. Azt mondta, azt nem tudja lemérni, hogy a sütemények súlya ténylegesen nagyobb-e, mint korábban, de hogy a napi kiadása ezzel is nagyobb lett, azt határozottan tudja.

Borzasztóak ezek a háziasszonyok! Mindent csak a pénztárcájukon mérnek. A hazai cukrászkultúra növekedése viszont smafu nekik!

2

Egyetemista ismerősöm panaszolja:

— Egyre nehezebben jövök ki a zsebpénzemből. Eddig ha beültem egy lánynyal az Emkébe, s megittunk két Colát, fizettem érte 12 forintot. Március elsejétől 8 forint lett egy Cola, a kettőért tehát 16 forintot kell fizetnem. Igazán ideje volt, hogy emeljék az üdítő italok árát, hiszen még csak nyolcadik helyen állunk az alkoholfogyasztás világranglistáján!

Én persze messzemenően helytelenítem ifjú barátom gunyoros megjegyzését. Ő ugyanis egy sor dologgal nincs tisztában.

Például azzal, hogy az Emkében nemcsak a Cola lett drágább, hanem sok más áru, köztük a szeszes italok is. (Egy konyak az eddigi 17.60-ról 19.80-ra rukkolt elő.) És mi sem természetesebb: ezek az árváltozások nem indokolatlanok, hanem szerves összefüggésben vannak olyan tényezőkkel, mint a fűtőolaj árának, valamint a textilmosatás költségeinek az emelkedése. A Pannónia Vendéglátó Vállalat ugyanis a megnövekedett kiadások ellensúlyozására nem talált más módszert, mint a fogyasztói árak emelését.

Egyetemista barátom kicsit nehezen fogta fel ezeket a bonyolult közgazdasági összefüggéseket, s nem értette, miért neki kell meginnia a drágább fűtőolaj levét? Amellett olyan badar kérdéseket is felvetett, hogy nyáron, amikor jóval kevesebb fűtőolajat használnak, vajon olcsóbb lesz-e a Cola az Emkében?

Elmondtam neki azt is: a Pannónia azt ígéri, hogy az olcsóbb, kevésbé reprezentatív helyeken csökkenteni fogják az árakat. Ifjú barátom ezt sem hagyta megjegyzés nélkül:

— A színházi büfék is a Pannóniához tartoznak, s azok igazán nem reprezentatív helyek. Akkor miért emelték fel ott is március elsejétől az állott csapvízízű jaffaszörpök árát háromtízről háromnegyvenre?

(radványi)

KOSARAK A PULTON

Mily foltosak, mint antik nádedények,
melyek sorára zajló századok
port hintvén, abban jócskán megpácoltak
és aztán minden salak ráfagyott, —
ti műanyagból készült kosaracskák
az önkiszolgálói pultokon,
ha vásárolni bemegyek a boltba,
s hozzátok nyúlnék, elgondolkozom.
Tibelétek az élelmiszert szedjük,
kenyeret, tejet, gyümölcsöt, vajat
és kirakáskor mélán eltűnődünk:
mit megfogunk, az vajh mitől ragad?
A pesti lakos egy csöppet sem kényes,
az utcán füst és korompernye száll
és van olyan, ki otthon, már a lépcsőn
csak piszkot, port és szemetet talál.
De mikor már a testi táplálékát
veszélyezteti ez a zord mocsok,
hát megkérdezi halkan és szerényen:
megmosni néha olyan nagy dolog?

Lovászy Márton

KÉT MOTOROSPANASZ

LÁNCVÉDŐ

Tavaly márciusban vásároltam egy MZ 125-ös motorkerékpárt. Néhány hónap alatt tönkrement rajta a láncvédő burkolat, elszakadt a láncvédő gumi, eltört a bakelit. Elmentem a Sátoraljaújhelyi Finommechanikai Vállalat autó-motorszervizébe, ahol közölték, hogy pillanatnyilag nem tudják orvosolni a panaszomat, mert nincs raktáron láncvédőjük, de rendelnek a nagykereskedelemtől, legyek addig egy kis türelemmel. Mindez szeptemberben történt, s ma már márciust írunk, láncvédő azonban mindmáig nincsen. Ősszel és télen még csak türelmesen várakoztam, de itt a tavasz, a motorozás szezonja, most már talán jogos és érthető a türelmetlenségem. Hat hónapja várok, s ugyan meddig várjak még?

Lizák Sándor
Sátoraljaújhely, Petőfi u. 14.

PERSELY

P 10-es márkájú Pannónia motorkerékpáromon az első teleszkópvillákban levő két Simmering és négy bronzpersely elkopott. A múlt év közepe óta csaknem az egész megyét bebarangoltam ezek után az alkatrészek után, mégsem sikerült szereznem seholsem. Motoromat hamarosan műszaki vizsgára kell vinnem, vajon ki tudna segíteni rajtam, hogy addigra kicserélhessem az elkopott alkatrészeket?

Pusztai János
Békés, VII. ker. 282. hsz.

HOL SZÓRAKOZZUNK?

Régebben eljárhattunk a hajdúhadházi művelődési otthonba pingpongozni. Néhány hónapja ezt megtiltották, azzal az indokolással, hogy tönkremegy a parkett. Volna egy ifjúsági klub is, ami elvben szombaton és vasárnap a rendelkezésünkre áll. Ám nemegyszer előfordul, hogy a klubot csak délután öt órakor nyitják ki, de már este 7—8 óra tájban kitessékelnek onnan bennünket.

Hát akkor hol és hogyan töltsük el a szabad időnket?

Hajdúhadházi fiatalok

A RÉV UTCA ÉJJEL

A Ludasban nemrég megkérdezték az Elektromos Művek Tó utcai kirendeltségének a vezetőjét, hogy látta-e már Isaszeget éjjel?

Mi viszont az Elektromos Művek XXI. kerületi kirendeltségének vezetőjét szeretnénk megkérdezni: látta-e már a csepeli Rózsa utca és Rév utca környékét éjjel? A múlt év szeptembere óta nem cserélték ki a kiégett égőket ezen a környéken. Egész télen kénytelenek voltak a felnőttek és az iskolából hazatérő gyerekek sötétben, sárban, hólében botorkálni!

Rudolf József
Bp. XXI., Rév utca 8.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Jakab Benjamin vecsési olvasójuk amiatt panaszkodott a lapban, hogy nem tudott tűzhelyet vásárolni. Intézkedésemre a Pest megyei Iparcikk Kiskereskedelmi Vállalat a panaszos részére a tűzhelyet biztosította. Meg kell azonban jegyeznem, hogy ez a probléma nem helyi, hanem országos jellegű. A kiskereskedelem tűzhely-igényeit a nagykereskedelem csak részben tudja kielégíteni. Az ellátás javítása érdekében kifejtett erőfeszítések eddig nem jártak sikerrel. A hiba nem a kereskedelemben, hanem az iparban keresendő.

Vajda Lajos
ker. oszt. vez.
Pest megyei Tanács V. B.

Kun Imre budapesti olvasójuk panasza jogos: pingponghálóhoz szorítóvas hat hónap óta nem érkezett sportboltjainkba, s így csak komplett készletben kapható. Emiatt már több ízben reklamáltunk a nagykereskedelmi vállalatnál, eredménytelenül.

Bodnár Árpád
oszt. vez.
Fővárosi Bútor-Hangszer Kisker. V.

Luca Ferencné olvasójuk amiatt panaszkodott, hogy a gyermektrikók néhány mosás után teljesen deformálódnak. Sajnos, az interlock kelmeszerkezetből készült trikóknak valóban megvan ez a rossz tulajdonságuk. A negyedik ötéves tervben szeretnénk egy termofixáló berendezést beszerezni, s ennek a segítségével megoldani, hogy minden termékünk mérettartó legyen. Addig is javasoljuk olvasójuknak, hogy úgynevezett egyfalas kelméből készült, 9109 és 9110 cikkszámú gyermektrikókat vásároljon, ezeknek a mérettartóssága garantált. (Miért gyártanak akkor „interlock kelmeszerkezetből"? A szerk.)

Jakab László
oszt. vez.
Mosonmagyaróvári Kötöttárugyár

A PROSPEKTUS — ÉS A VALÓSÁG

A múlt év végén vásároltam a fürdőszobámba egy „Mekalor F 2" típusú olajbojlert, 4600 forintért. A színes prospektus így ecsetelte a bojler kiváló tulajdonságait:

„A tartályban levő vizet közvetlenül melegíti, ugyanakkor a helyiséget áramlásos úton fűti. A 90 liter vizet 80 C fokra 45 perc idő alatt melegíti fel... A kályha kb. 30 köbméter légterű helyiség felfűtését biztosítja kb. 25 C fokra."

Felszerelés után rögvest ki is próbáltuk a bojlert. A víz ugyan forró volt, de a szoba hőmérséklete mindössze 12 fokra melegedett fel.

Panaszlevelet írtam a gyártó cégnek, a Mechanikai Műveknek. Két hét múlva kijöttek hozzánk a vállalattól és „megnyugtatták" a feleségemet, hogy a bojler nem fogja befűteni a fürdőszobát, ezt ne is reméljük. Amikor a feleségem a prospektusra hivatkozott, és arra, hogy a mi fürdőszobánk egészen kicsi, 18 köbméteres mindössze — csak kitérő válaszokat kapott. Meg egy „jó" tanácsot: állítsunk be egy kályhát vagy egy villanymelegítőt a fürdőszobába.

Mérgelődtem, de nem csüggedtem. Valaki ugyanis azt ajánlotta, hogy a csőre szereljek fel egy hőfokozó dobot. Egy hónapig tartott, míg egy ilyet szerezni tudtam, fel is szereltem, s ennek eredményeként sikerült elérnem, hogy most már 13—14 fokra is felmelegszik a fürdőszobám.

Nagyon izgat engem egy kérdés: egy prospektusban lehet felelőtlenül ígérgetni bármit? Nekem szó nélkül bele kell törődnöm abba, hogy félrevezettek?

Gyürky Tibor
Galgaguta

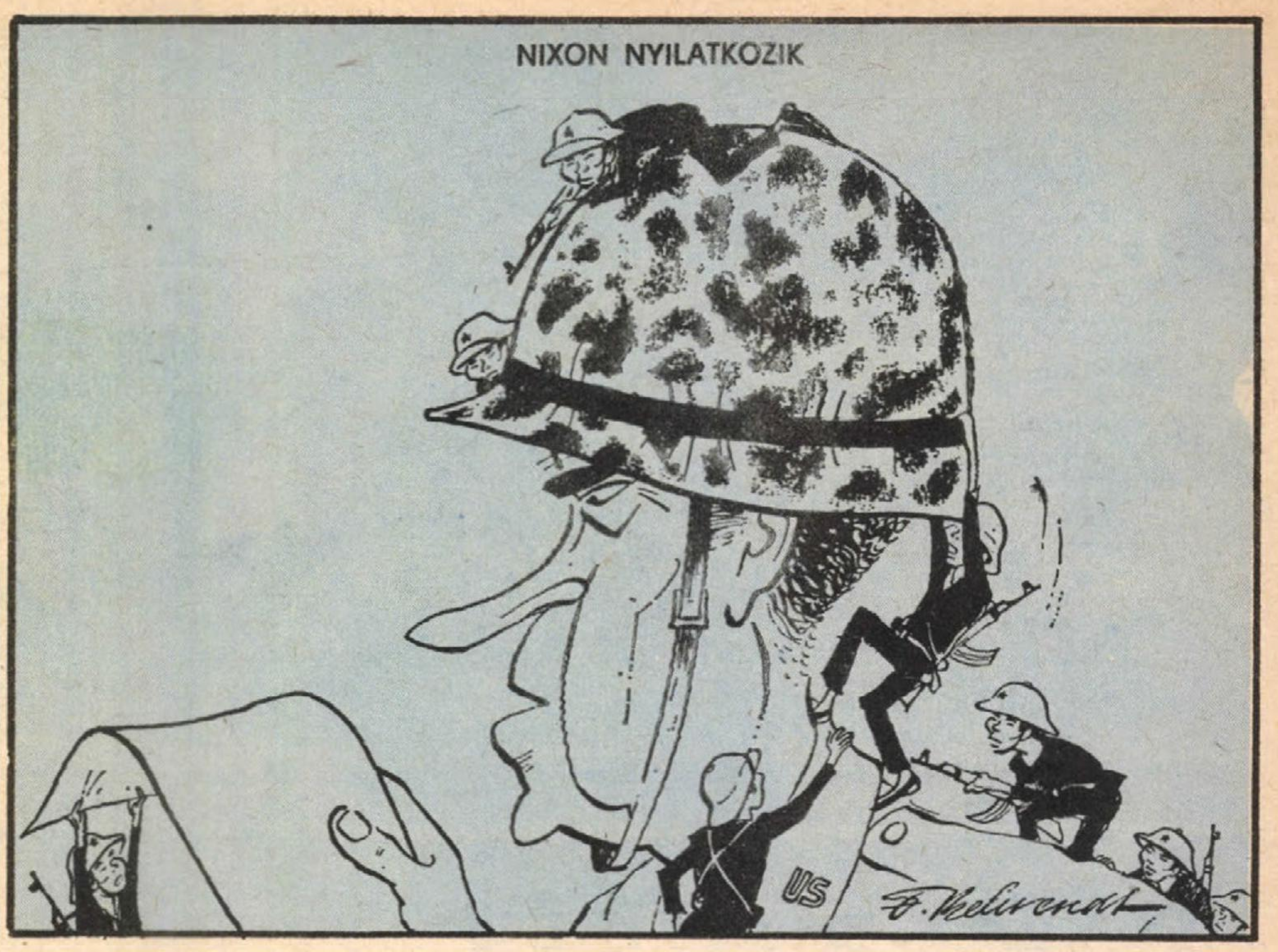
SZERELMI LÉTSZÁMELLENŐRZÉS

A londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk, hogy a pirbrighti laktanyában — nyilván titkos feljelentés alapján — villámrazziát rendeztek az egyik legénységi szobában. A rajtaütésszerű ellenőrzés célja az volt, hogy megállapítsák, nem szöktek-e ki a katonák légyott céljából.

A sejtés alaposnak bizonyult. Egy kivételével a szoba valamennyi ágya üres volt. De nem kap kitüntetést az a katona sem, aki nem szökött ki. Ő ugyan az ágyában tartózkodott, de egy leányismerőse társaságában.

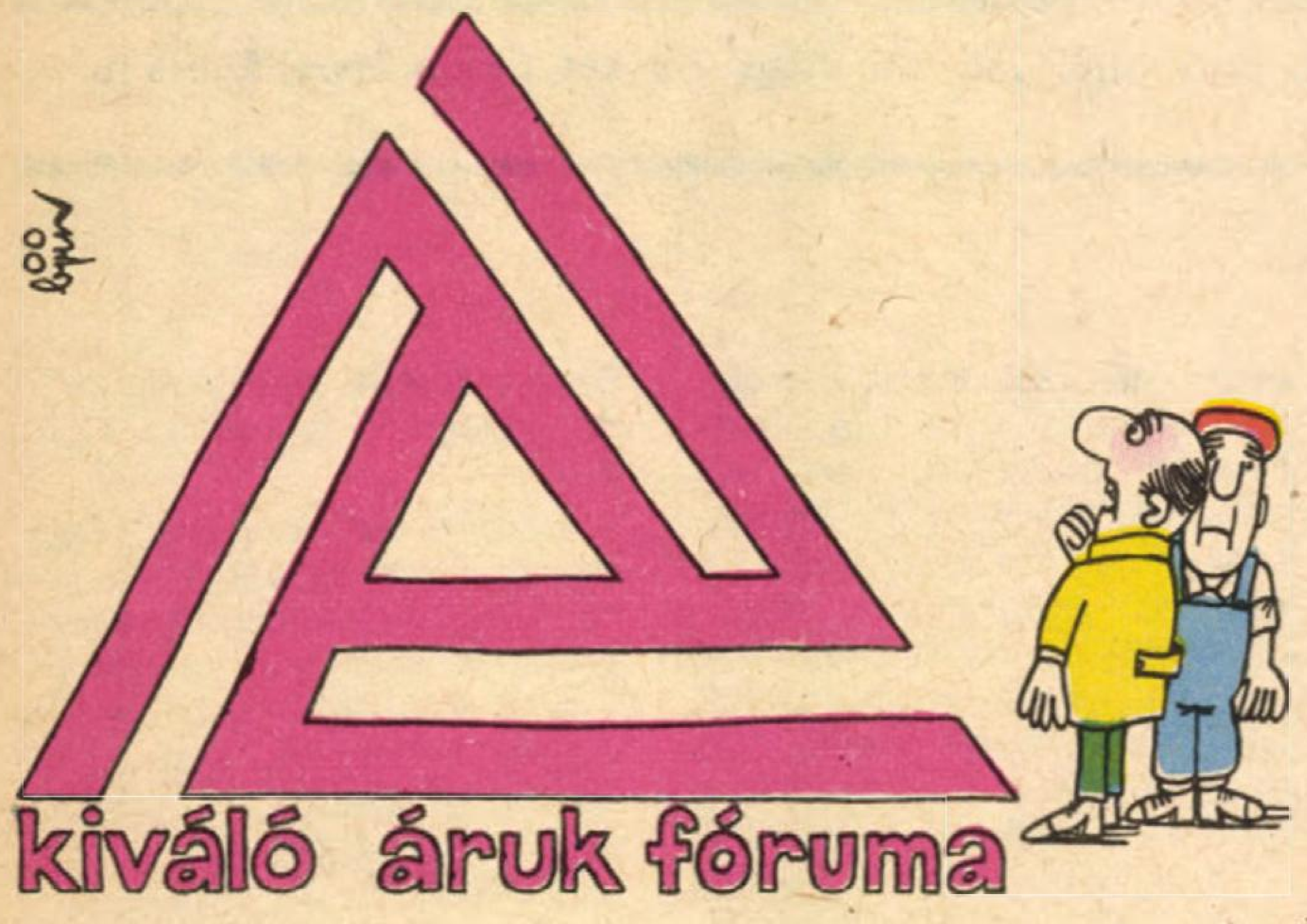
NIXON NYILATKOZIK

— A helyzet urai vagyunk...

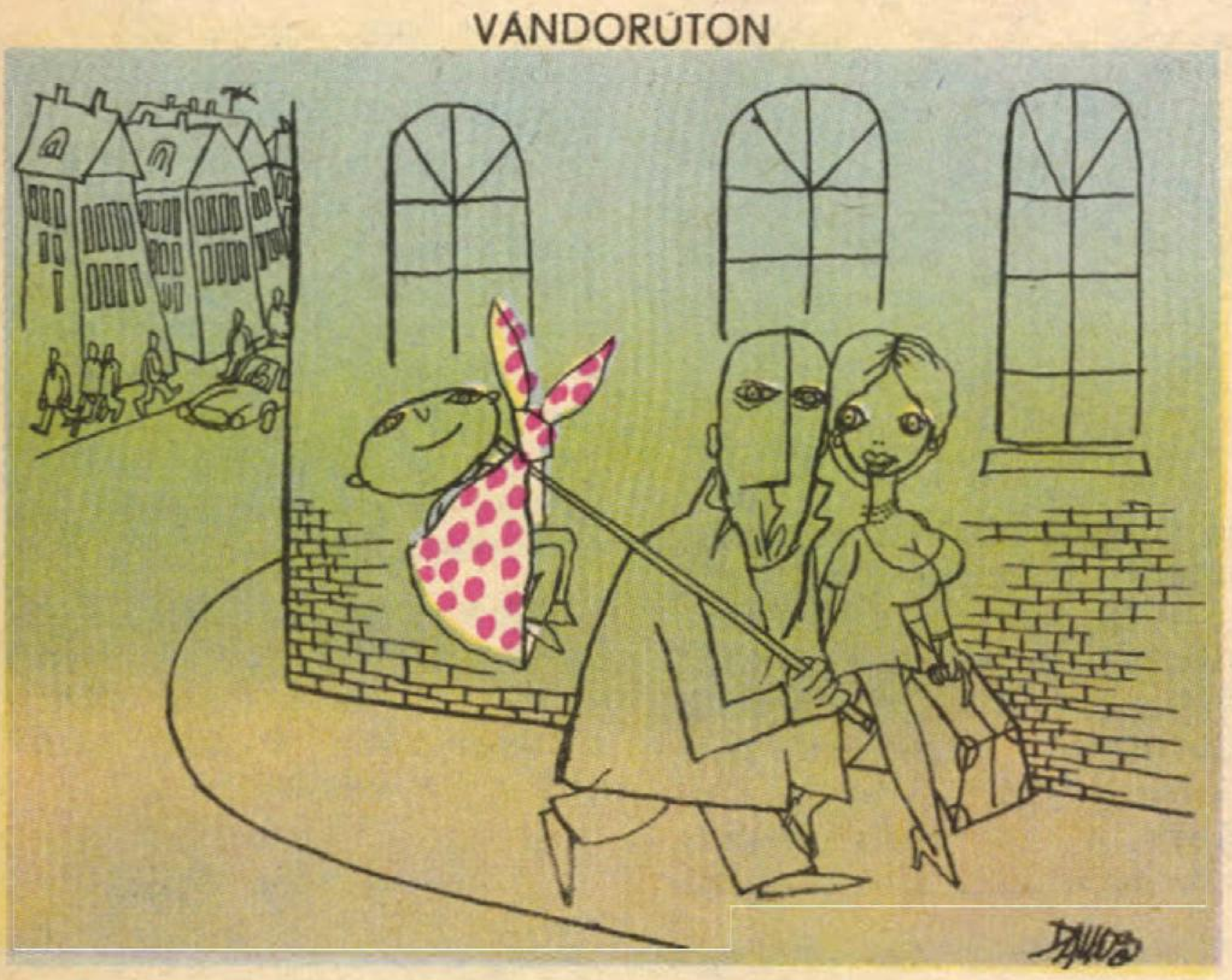
(„Die Weltwoche", Zürich)

GYÁRTMÁNYFEJLESZTÉS

— Hogyan lehetne feljutni a csúcsra?...

VÁNDORÚTON

— Majd csak találunk valahol egy albérletet...

UDVARIASSÁG

— Ne várjanak! Javítják a liftet!

A NAGY NYUGÁGY RANGADÓ

Beköszöntött a nyájas évszak, mire az illetékesek ezer napozópadot helyeztek el a parkok e célra alkalmas pontjain a pihenni vágyó közönség számára. Ezzel megkezdődött a nagy tavaszi nyugágy-derbi, a pihenni vágyó közönség ugyanis alkonyatra prézlivé darabolta az ezer napozópadot. Az illetékeseket nem rendítette meg ez a csapás. Megrázták fejüket, és reggelre újabb ezer napozópaddal álltak elő. De mire a hanyatló nap a hegy zöld vánkosára hajtá bíbor fejét, a pihenni vágyó közönség ezt az ezretet is fogpiszkálóvá aprította. És ez így ment... Az illetékesek kitették, a pihenni vágyók pozdorjává zúzták, az illetékesek pótolták, a pihenni vágyók fasírttá metélték. Két egyenrangú ellenfél vívta lihegő, fogcsikorgató csatáját, na lássuk, pajtás, ki bírja tovább.

Minthogy a mélyhóbort változatai mindig érdekeltek, kísérletre szántam el magam. Anyai örökségem egy részén maszeknyugágyat csináltattam. A maszeknyugágyat a boy-szolgálattal a parkba küldtem, majd kis fejszémet lengetve magam is útnak eredtem.

A parkban már folytak a szabadtéri játékok. Ennivaló kisgyermekek boncolták alkotó elemeire a csúszdát, a kis ringlispilt és a többi szabadtéri játékot. Egy ártatlan csöppség zsilettpengével nyiszálta a gyűrűhinta zsinórját, és lelkendezve kiáltotta angyali szopránján:

— Ide nézz, nagyanyó, most már lesz mire felakasztanunk a társbérlő bácsi kiscicáját!

De nagyanyó nem ért rá odafigyelni, éppen apró manikűrollójával próbált egy húszcentis darabkát kimetélni az öntözőcsőből, feltehetően kalbásznak a paprikás pityókába.

Magával ragadott a szép tavaszi hacacáré derűs hangulata, önfeledt mozdulattal vágtam a fejszét a nyugágyamba. A siker nem maradt el. Egy perc alatt köröm sereglett a park pihenni vágyó közönsége. Melegszívű, harcos kollektíva kovácsolódott a tett színhelyén. Buzdítottak, minden módon bátorítottak és gyakorlatias tanácsokkal láttak el, holott baltatechnikám meglehetősen fogyatékos volt.

Boldog révületben dolgoztam. Egy magyar Hydepark képe derengett fel lázas szemem előtt, ahol egy nyugágy és egy fejsze segítségével mindenki elmondhatja, mi rejlik a lelke mélyén. Ujjongva köszöntöttem a lehetőséget: pár százezer napozópad ráfordítása árán végre kialakulhat egy újszerű tömegsport-mozgalom. Apríts naponta tíz nyugágyat, tíz évvel tovább élsz. Légy baltára, harcra kész!

Egy pulóveres illető már belépődíjat kezdett szedni, a tömeg, nem törődve a sűrűn repkedő nyugágyszilánkokkal, egyre lelkesebben szurkolt. Pufók kisgyermek húzatta magát a sóderon.

— Igazán, anya, maradjunk még egy percet. Nézni akarom, mit csinál a hülye bácsi.

És akkor jött a csősz. Pirospozsgás, jókora darab aggastyán, egy Joe Frazier, de ősz bajusszal. A gyomromban repdesni kezdtek a lepkék, de nem adtam fel. Hiszen ez volt a kísérlet kritikus pontja, mit szól a felsőbbség? Megállt, nézett, fanyalgott a bajuszával.

— Mi van, öcsi? — mondta egy idő után. — Hát nem mén? Na, hoci csak azt a szekercét, hadd segéljek.

— Izé — mekegtem a gesztus szépségétől félig elbambulva. — A világért se fárasztanám...

— Nem fáradság, öcsi. A dolgozó népet szolgálom.

Amikor a toronyban vecsernyére kongattak, egy bokor tövébe rejtettem a baltát, maradjon valami holnapra is. Vállamra vettem, ami a nyugágyamból megmaradt és indultam. Ezt nem kellett volna tennem. A szurkolók hangulata egyből ellenem fordult.

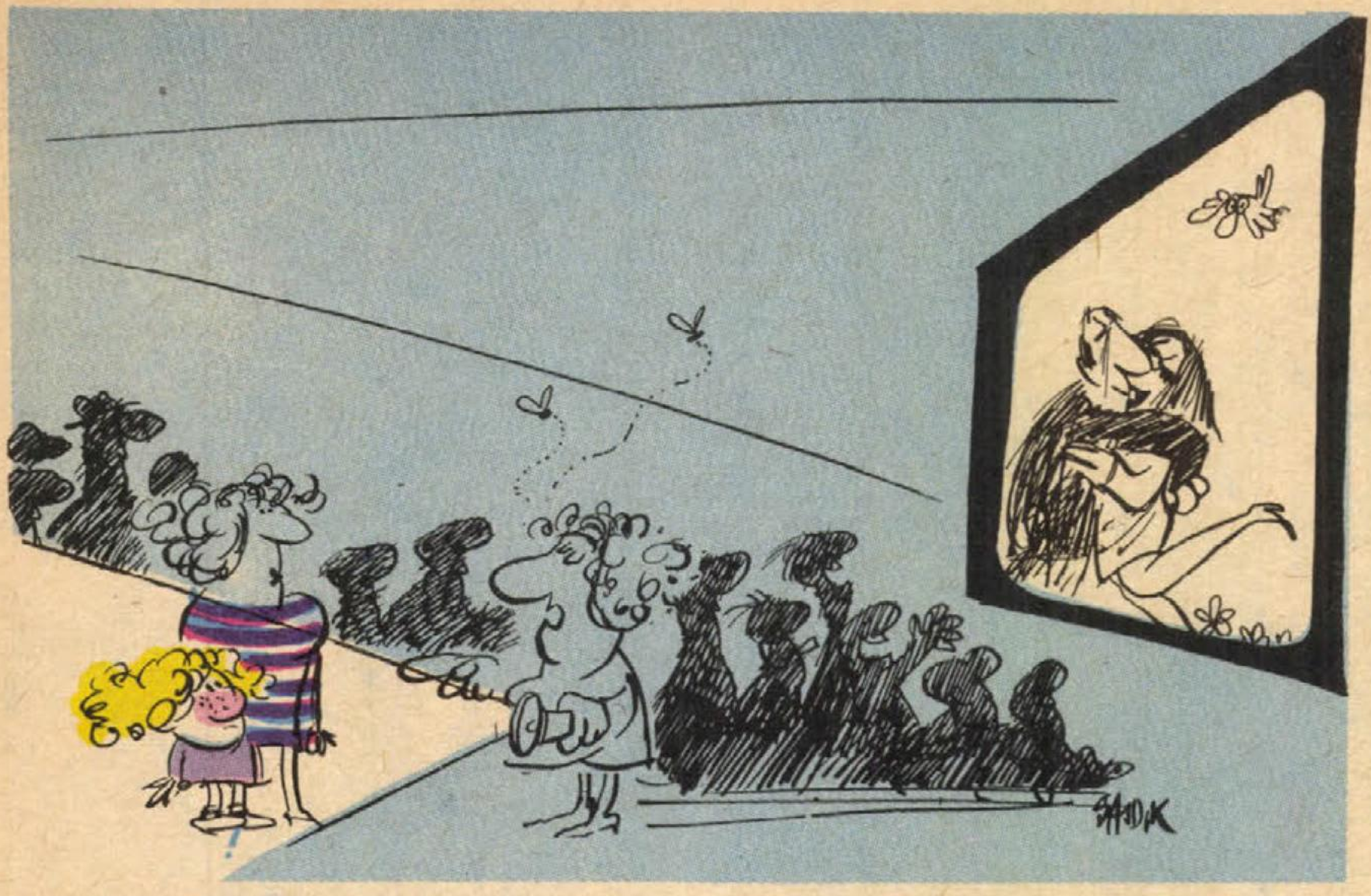
— Hová viszi azt a nyugágyat, he? Teszi le rögtön a közvagyont?! Ez egy megrögzött diverzáns, ismerem a fejét a Kék Fényből. Tenverelj a porszívójára Gyula. Add a kezibe a fülit!

Békés indulatokkal menekültem vissza a civilizációba. Tessék, már a világért sem szólnának bele egymás passziójába. És mély meggyőződéssel utáljuk, ha más is lop.

Ez a két tanulság cincogott a szívemben. Azonkívül volt még két vérhólyag a tenyeremen.

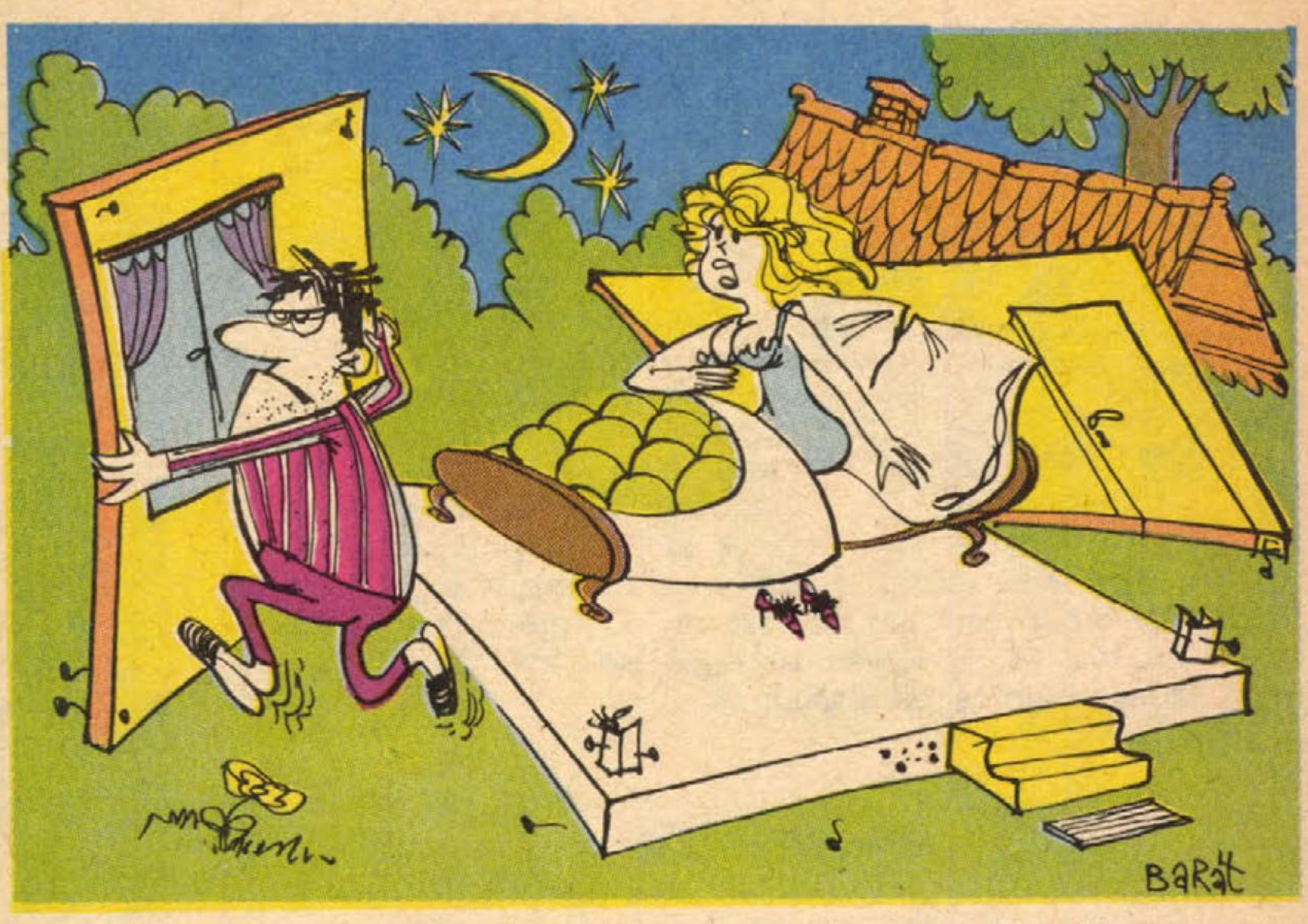
Peterdi Pál

FIGYELMEZTETÉS

– A film korhatár nélküli, de a közönség bemondásai miatt csak 18 éven felüliek nézhetik meg.

SZÉTSZEDHETŐ SVÉD FAHÁZAK KERÜLNEK FORGALOMBA

– Lajos, csak arról volt szó, hogy egy-két percig kiszellőztesd a lakást.

versenyláz

(LACIKA MONOLÓGJA)

Vasárnap anyu nagyon jó ebédet főzött, és utána ezer forintot kért aputól, mert, mint mondta, egy dolgozó nőnek alkalmazkodnia kell a többi kartársnőhöz. Az én anyukámnak az a szokása, hogy mindig akkor kér aputól pénzt, amikor valami jó ebédet főz neki, mert olyankor apunak mindig jobb kedve van. Most azonban eléggé rosszkedvűen azt kérdezte anyutól: mi köze az ő ezer forintjának a kartársnőkhöz? Anyu erre megmagyarázta, hogy náluk a hivatalban valóságos versenylázban égnek a nők, hogy minél előbb megvegyék a tavaszi kosztümjüket. A szövetet már mindenki meg is vette és odaadta csináltatni is, csak egyedül anyu van lemaradva. Ez pedig nagy szégyen, mert apunak van a legjobb állása az összes kolléganők férje közül. És ezt mindenki tudja a vállalatnál.

Apu azt mondta, hogy ő nem törődik az ilyesmivel, és anyu is jobban tenné, ha nem törődne vele, hogy ki hogyan rázza a rongyot és ki mit csináltat anyuéknál. Anyu csak tartsa magát ahhoz, amiben megegyezett apuval, amikor dolgozó nő lett belőle. Azaz: amit anyu keres, azt ruházkodásra költheti, apu pedig haza adja a fizetését, ami bőven futja a háztartásra. Csak az a fontos, hogy anyu ne keverje össze a kettőt, mert apu nem akar koplalni.

Anyu idegesen nevetett (ami rossz jel, mert ez olyankor van, amikor dühös kezd lenni), és azt mondta, hogy apu téved. Ő, azaz anyu, ugyanis nem egyszerű dolgozó nő, hanem apu felesége is, amit azért nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy anyuék vállalatánál ne rontsa apu renoméját. Anyunak éppen emiatt jobban kellene öltözködnie, mint másoknak. Berekné például nála sokkal elegánsabb, pedig a férje csak előadó a bérosztályon, és fele annyit sem keres, mint apu. „Erre te ne hivatkozz", mondta apu, „mert én elég jól tudom, hogy Berekné miből öltözködik olyan jól: az a kujon Kókai, a főkönyvelőtök támogatja, ami érthető." Berekné, mondta még apu,

nagyon szép és csak huszonkét éves, de erről ő a gyerek előtt (azaz előttem) nem akar beszélni.

„Szóval nekem ne legyen új tavaszi kosztümöm, amikor mindenkinek lesz a vállalatnál?!" mondta élesen anyu, és még azt is mondta, hogy apu talán örülne, ha őt is a főkönyvelő bácsi támogatná pénzzel, mintEreknét. Apu a vita óta most először nevetett, és azt mondta, hogy anyu csacskaságokat beszél, mert ő kétszer annyi idős, mint Berekné és különben sem olyan... Hogy milyen, azt én nem tudom, mert apu nem mondta ki, de anyu csak makacskodott, hogy ő a rossz öltözködésével nem lóghat ki a kollektívából.

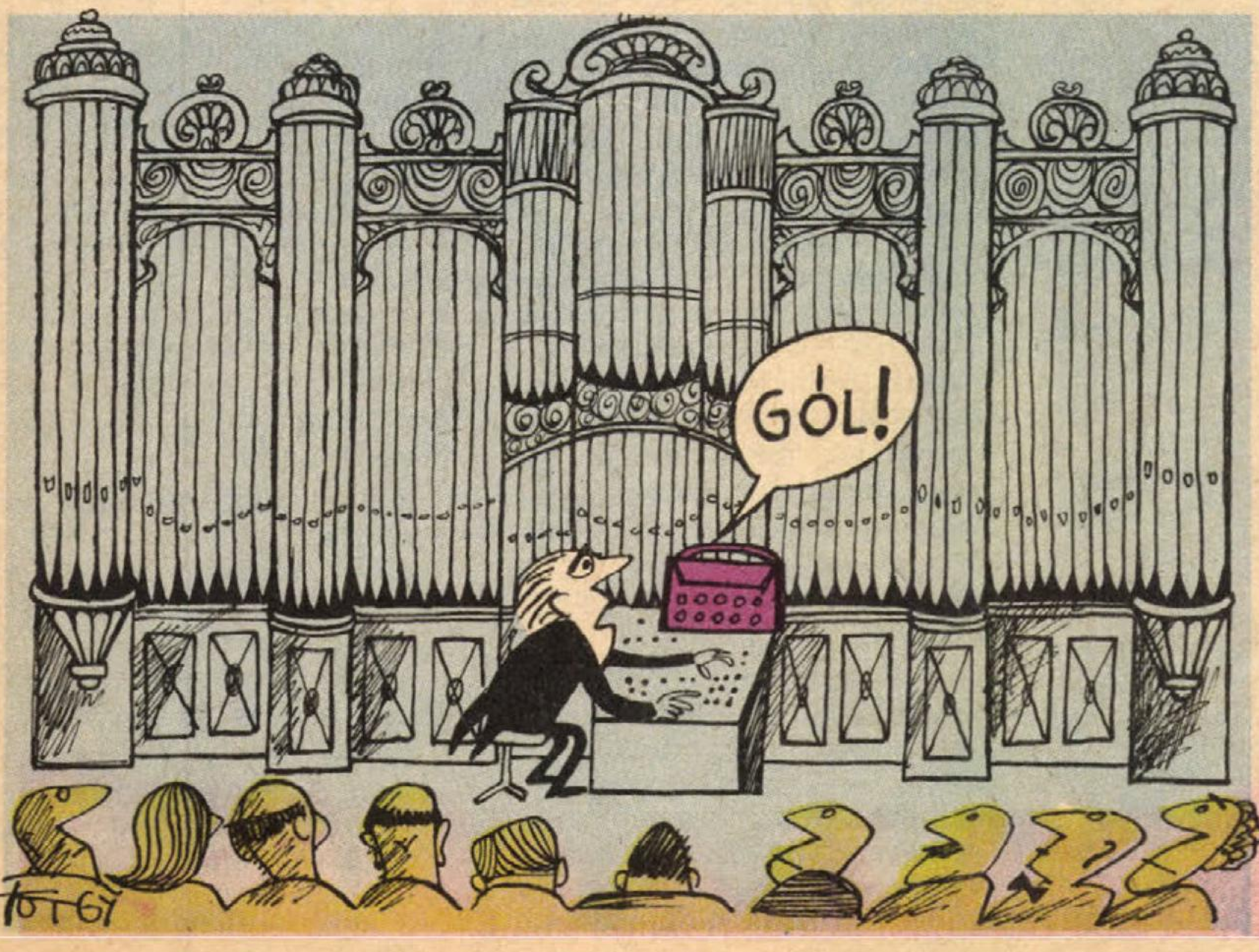
Ha anyu ilyen sokat ad a kollektívára, gondoltam, akkor nekem könnyű dolgom lesz, és elmondtam: nálunk is versenyláz van, hogy ki mennyi pénzt visz magával kollektív kirándulásunkra. Holnap indulunk két napra Debrecenbe és a Hortobágyra, az egész suli megy, és jó lenne, mondtam anyunak, ha legalább ötven forint zsebpénzt adna nekem, ez igazán nem sok.

Erre ő azt mondta, hogy egy kis gyereknek két napra elég húsz forint zsebpénz is, hiszen a teljes ellátást a szülők már az év elején befizették. Akkor én ismét megmondtam anyunak, hogy nemcsak a felnőtteknél van versenyláz, hanem a gyerekeknél is. Van olyan szülő, aki a két napra száz forintot vagy még ennél több zsebpénzt ad, mert a szülők a suliban is rázzák a rongyot a gyerekek miatt. És én csak szerénységből kértem anyutól ötvenet, mert a mi kis kollektívánk abban állapodott meg, hogy a szülőt megkíméljük a nagyobb kiadásoktól. „Éppen most mondtad, amikor apuval vitatkoztál", mondtam anyunak, „hogy milyen fontos a kollektíva véleménye. Hát ez a sulira is érvényes..."

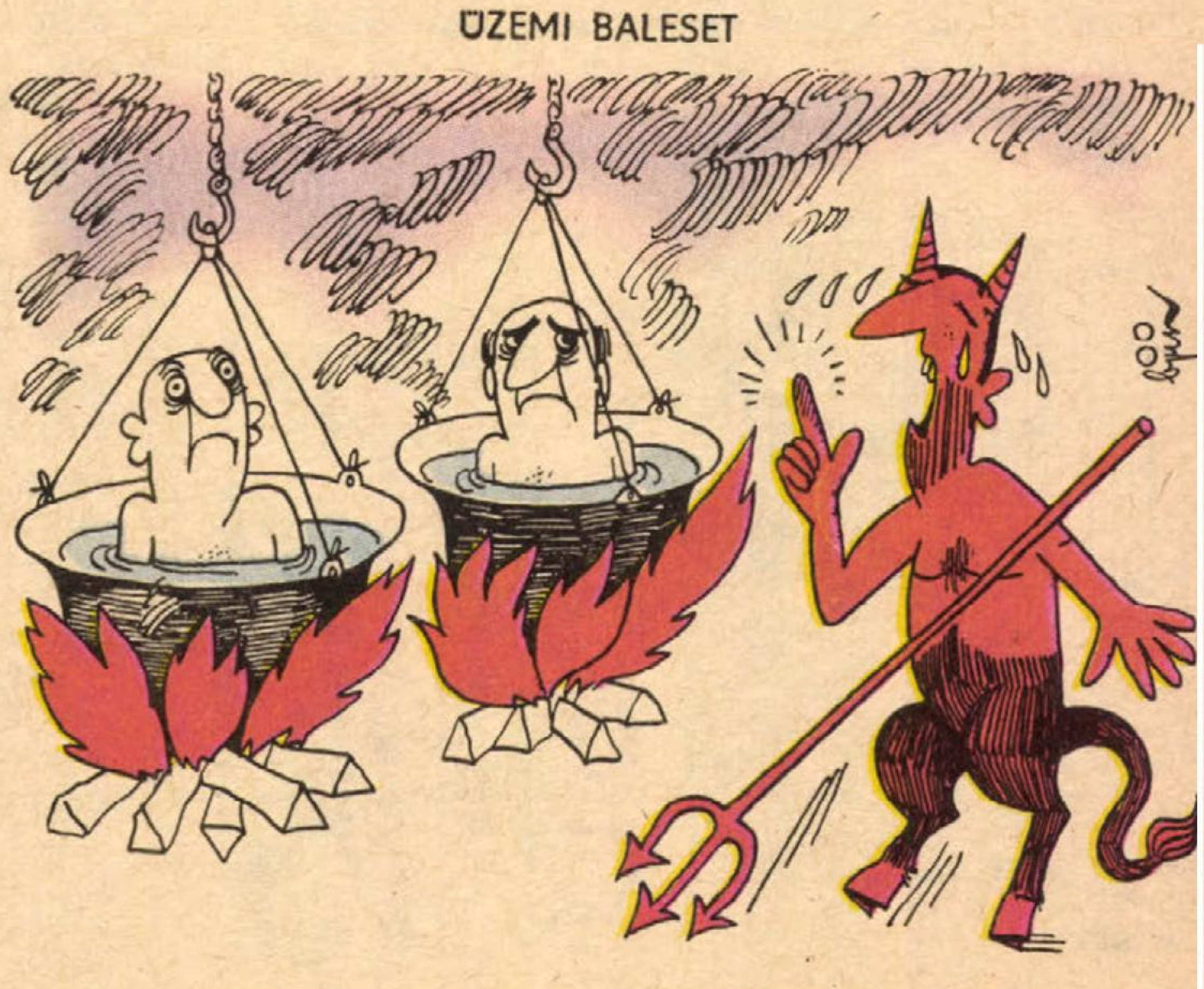
„Egy húszast kapsz és punktum" kiabált rám anyu. „A kollektíva csak a vállalatnál fontos, nem pedig az iskolában..."

Földes György

FUTBALLRAJONGÓ MŰVÉSZ

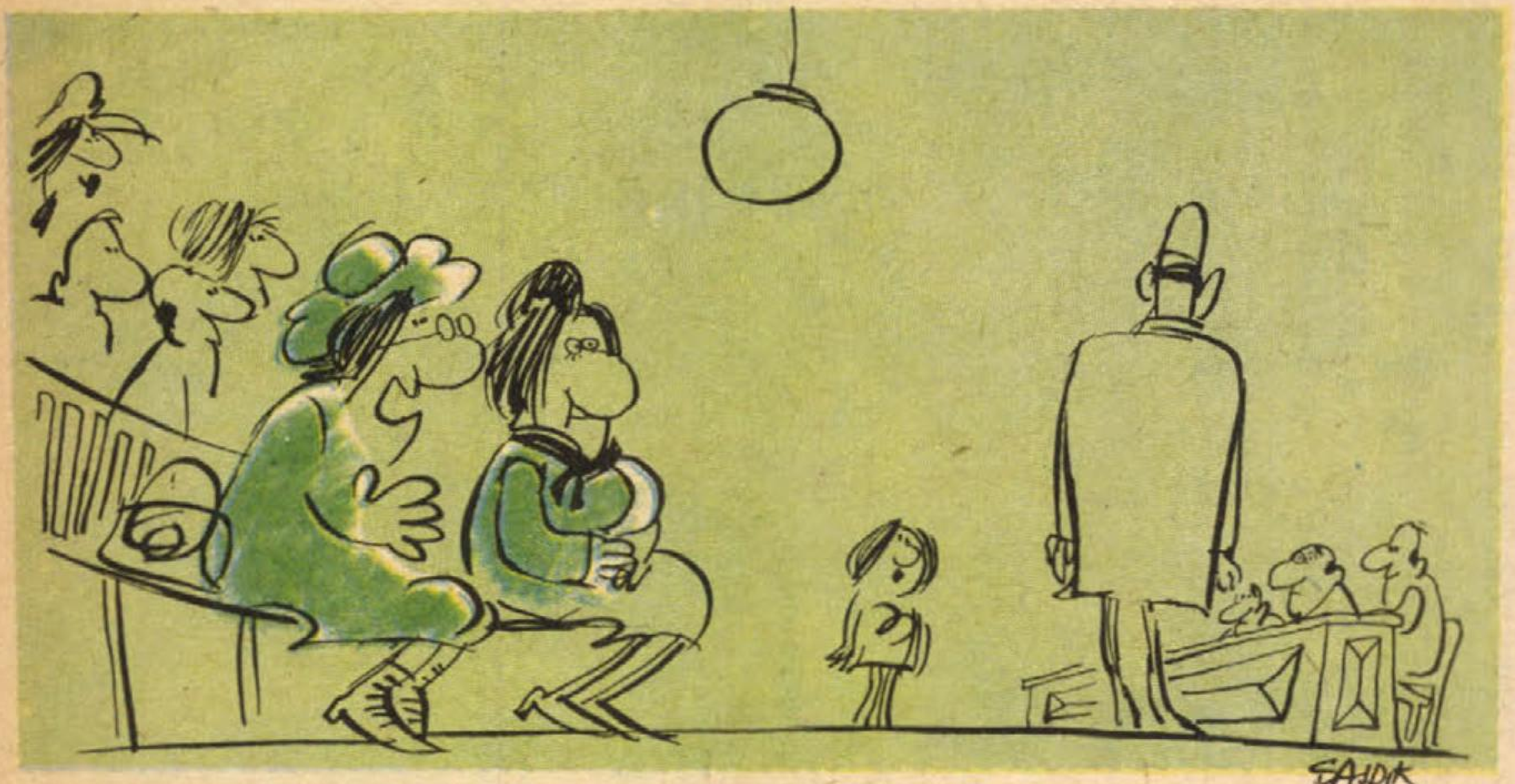

ÜZEMI BALESET

– Ördög és pokol! Megégettem az ujjamat!

SZÓRAKOZÁS

– Tudja, lelkem, a modern filmekben minden olyan egyforma. Inkább bírósági tárgyalásokra járok...

AMERIKAI TANÁCSADÓ

Földes Vilmos rajza

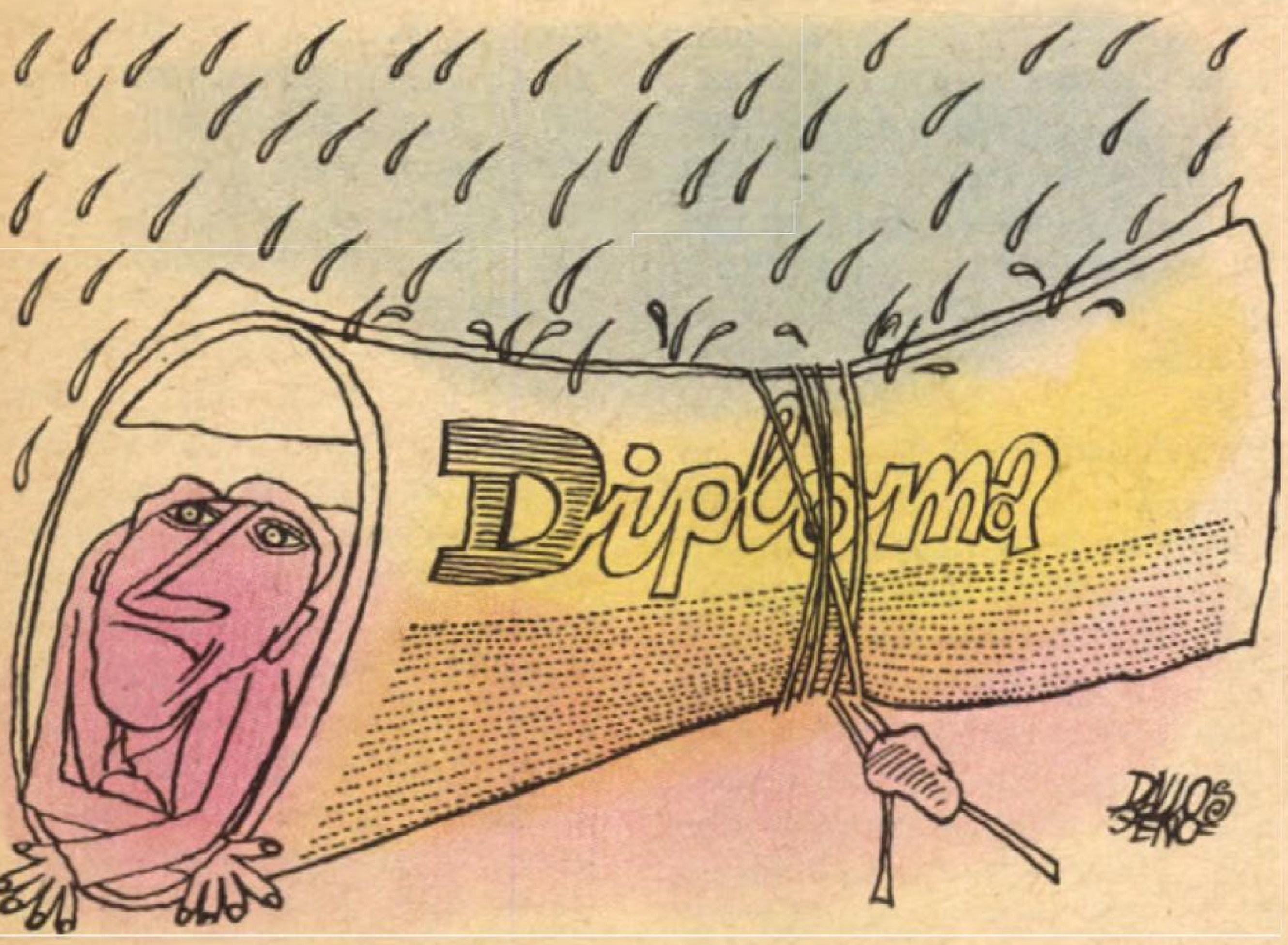
– Futás közben ügyeljen a helyes lélegzésre: az orrán keresztül vegye a levegőt...

SZÓRAKOZOTTSÁG

– Vigyázzon! Már vége van a mozgólépcsőnek...!

CSÓLAKÓ

– Inkább itt lakom, de vidékre nem megyek!

NEVELÉS

Ülök álmaim lakatlan szigetén, mint a viccek hajótöröttjei. Fölöttem a kék ég, körülöttem a végtelen tenger, és a távolban sehol egy fehér vitorla. A szigeten csak néhány állat él, velük nagyon jól megvagyok, mert ezek az első olyan élőlények, amelyek nem akarnak megnevelni. Ugyanis a nevelés elől menekültem ide.

Félreértés ne essék: azt rendjén valónak találom, hogy neveltek a szüleim, az óvó néni, a tanító néni, a tanárok és professzorok. Nekik ez a dolguk, ezért kapják a fizetésüket. Amíg a kezük alatt voltam, alig vártam a pillanatot, hogy kilépjek az életbe, ahol végre nem nevelnek, ahol — ha úri szeszélyem úgy kívánja — akár kanállal is ehetem a mákos tésztát.

De hiába van egy szakajtó bizonyítványom arról, hogy iskoláimat viszonylagos sikerrel befejeztem, engem azóta is nevelnek. Abba még beletörődtem, hogy amikor a második Nobel-díjamat átvettem, anyukám előrefurakodott, és a riporterek százai előtt megkérdezte:

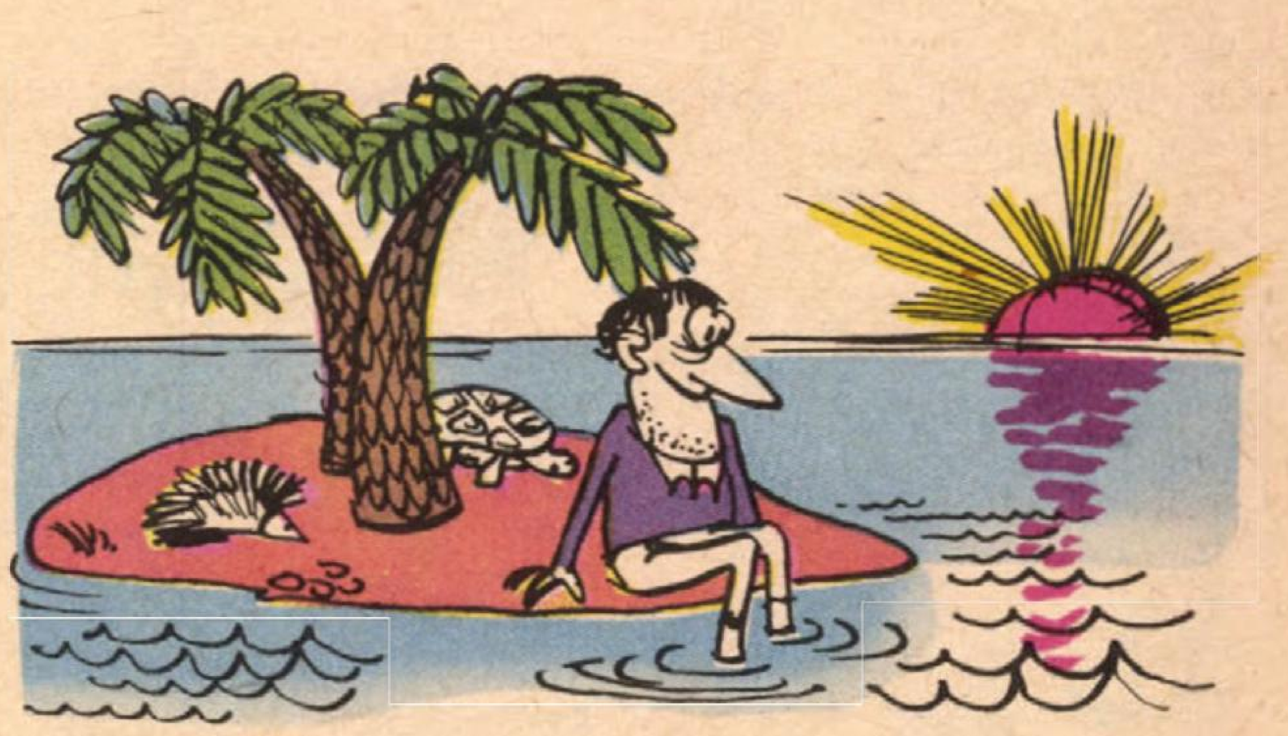
— Megköszönted szépen, kisfiam? — majd a svéd királyhoz fordulva bocsánatkérően hozzátette: — Tetszik tudni, mi nagyon szegények voltunk, de azért jó nevelést kapott!

Tudj' isten, még az ellen sem lázadoztam nagyon, hogy a feleségem a fejébe vette, hogy megnevel, embert farag belőlem. Ha ebben neki öröme telik, csinálja. Amikor az első főnököm kijelentette, hogy megnevel, még egy kis hálát is éreztem, végül is őt nem azért fizetik, hogy dadáskodjon felettem. Ez a bizonyos főnök komolyan vette a nevelésemet. Naponta okított, hogy legyek mindig őszinte, mondjam meg, ami a begyemben van, bátran, a címzett képébe bele! Fogott rajtam a nevelés, így hamarosan ki is rúgtak. A következő főnököm megsimogatta a buksimat és hozzálátott átnevelésemhez. Azt tanította, hogy jobb a békesség, nem kell az embernek mindig jártatni a száját, mert abból csak baja származhat. Az osztályvezetőm arra tanított, hogy szaggassam az istrángot a munkában, egy kollégám viszont elhatározta, hogy megnevel és rávezet arra, hogy nem kell strébernek lenni, mert ez a többieknek rossz. Nevelt a szakszervezet, a KISZ, a tűzrendészeti felelős, a balesetelhárítási előadó. Az OTP propagandistája takarékosságra, a reklámok költekezésre neveltek.

Ha kinyitottam a rádiómat, a helyes magyar beszédre neveltek, és a biztonságos közlekedésre, az egészséges táplálkozásra. Ha kinyitottam a televíziót, arra neveltek, hogyan kell nevelni a gyereket, miközben a gyerek engem nevelt: miként viselkedjék egy modern szülő.

Már hat doktorátusom volt, amikor egy hosszú hajú ifjú a buszon készségesen elvállalta, hogy megtanít kesztyűbe dudálni. Érthető, hogy pánikszerűen menekültem, egyenesen a tilosba és egy rendőr karjába, aki a hónom alá nyúlt, és fél órán keresztül arról próbált meggyőzni, hogy lehet pár szép évem, kár lenne ilyen olcsón eldobni egy autó kerekei alá. Ő egyébként ötven forint tandíjat is felszámolt, pedig az iskolában mindig tandíjmentes voltam.

Havonta egyszer összehívta a lakókat a lakóbizottsági elnök, és kioktatott, hogy nem szabad a rongyot rázni, tíz óra után rádiózni, verekedni — sőt mivel panelházban lakunk —, aki csámcsog, annak enni sem szabad. Kioktattak a kapukulcs és a lift helyes használatára, majd egy külön tanfolyamon tájékoztattak, hogy milyen szemétféleségeket nem szabad a kukába dobálni.

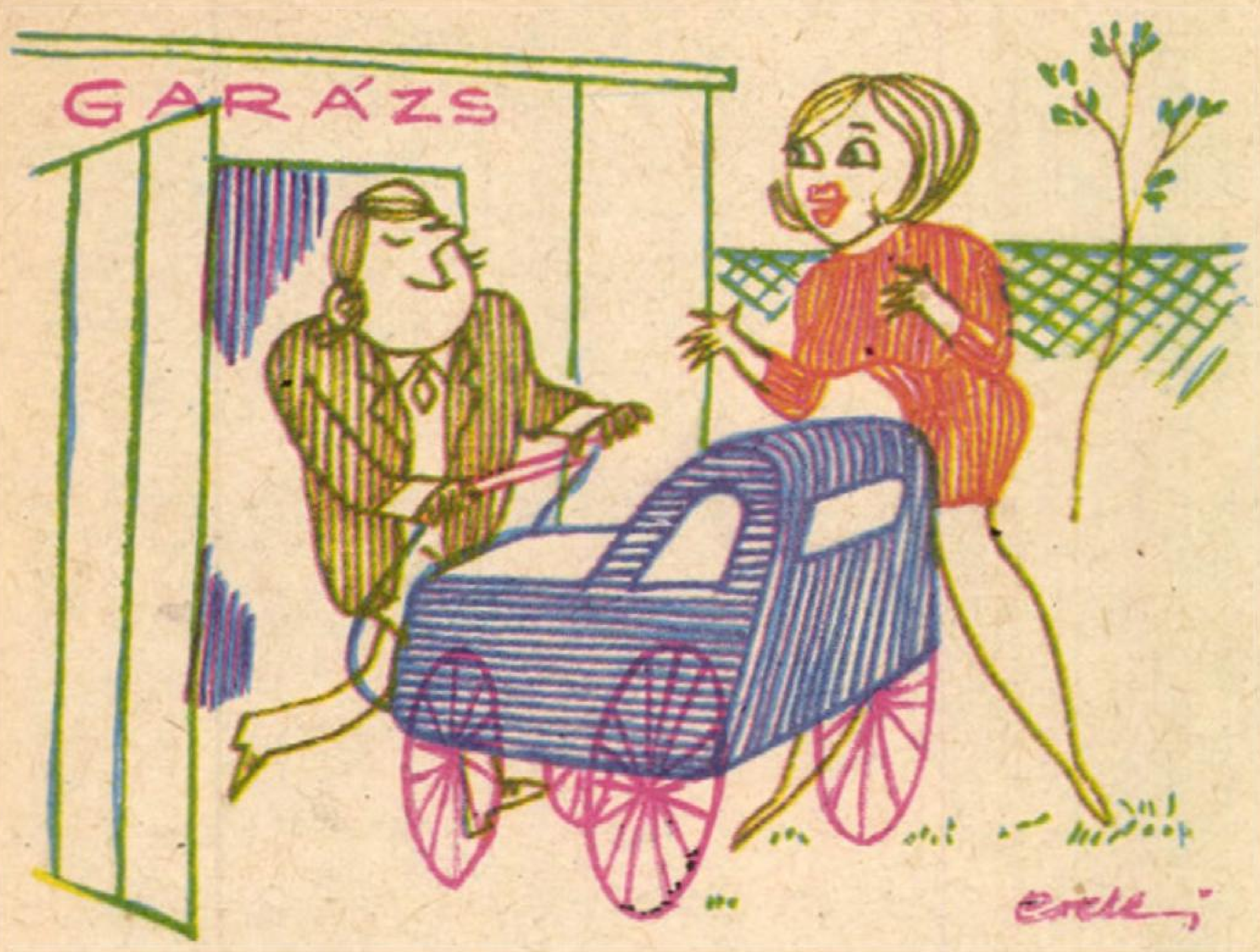

Mielőtt e szigetre menekültem — és ez volt az utolsó csepp a pohárban —, elolvastam a jellemzésemet. Abban megállapították, hogy a zseni kifejezés méltatlan hozzám, talán a szuperzseni közelítené meg igazi egyéniségemet, bár vannak bizonyos fogyatékosságaim, de szerencsére könnyen nevelhető vagyok, így minden remény megvan arra, hogy sikerül megnevelni.

Itt most nagyon jó. Az állatok rendkívül kedvesek, és elfogadnak olyannak, amilyen vagyok. Néha ugyan idegesítenek egy kissé, de nem baj. Majd megnevelem őket.

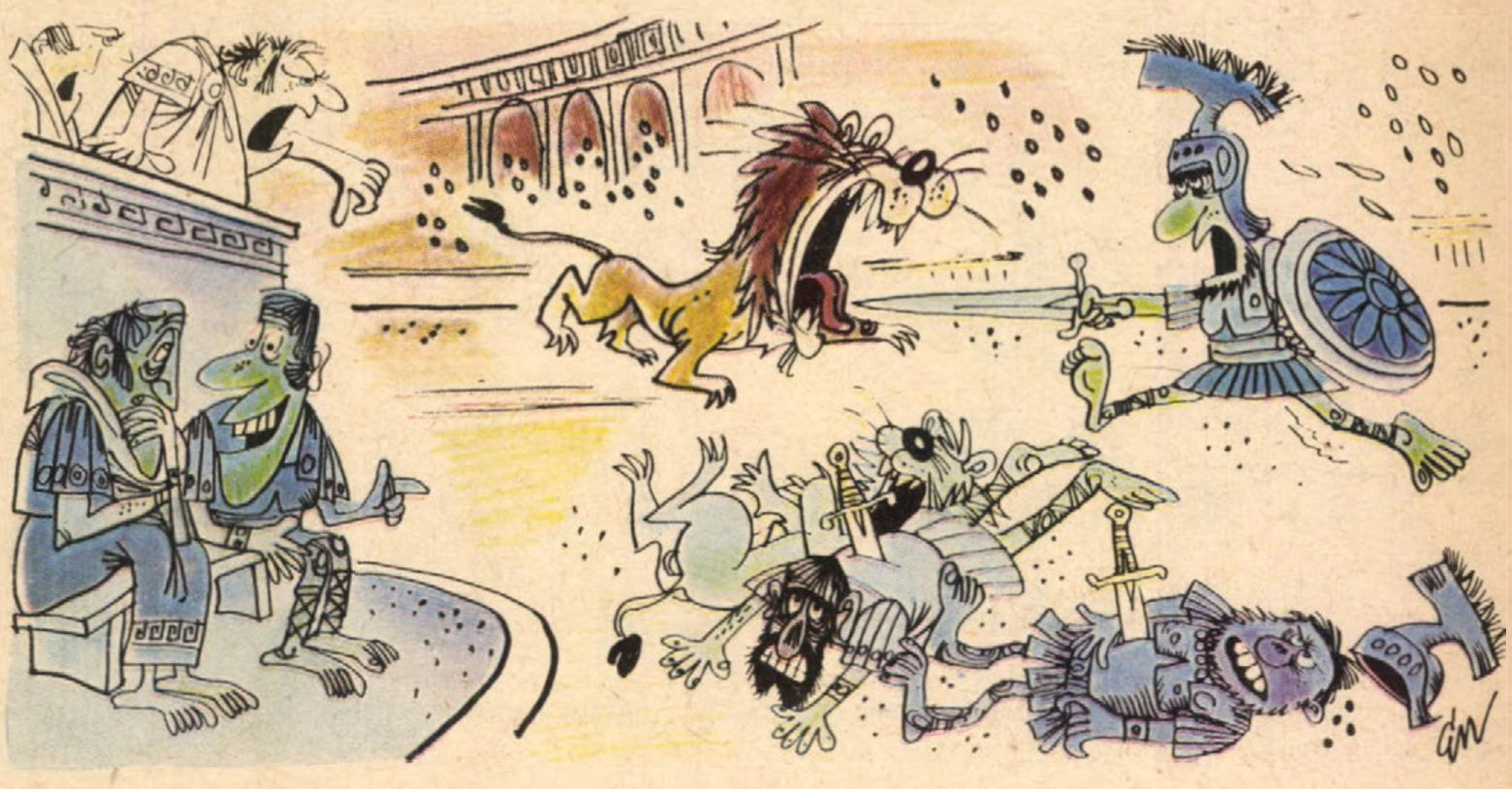
Ősz Ferenc

A KISEMBER ÖRÖME

– Közeledik a tavasz, elő a kocsit!...

A KISPADON

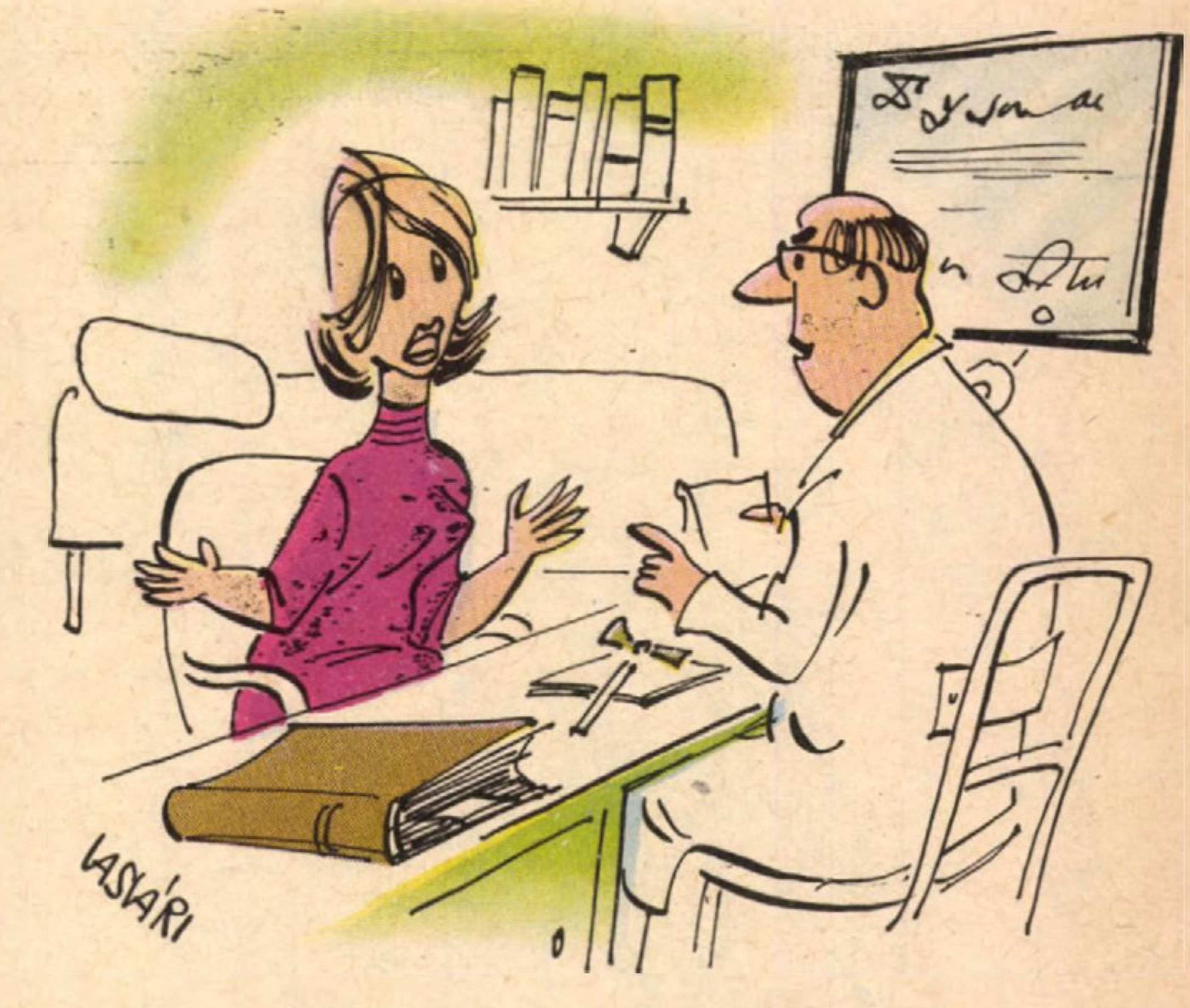
– Sose izgulj, Caesar, van még két cserejátékosunk!...

MŰSZAKI ÁTVÉTEL

– A nyílászáró szerkezetek illeszkedése némi kívánni valót hagy maga után!...

IDEGORVOSNÁL

– Asszonyom, magának ördöge van!
– Nem is egy...

HUMORÜGYBEN GORKA GÉZÁNÁL

Hadd kezdjem egy vallomással! Mint a legtöbb férfi, én sem tartozom a kirakatnézők fajtájához, mégis azoknál az üzleteknél, ahol az üveg mögött kerámia tárgyak vannak, sokszor hosszú percekig bámészkodom. Megállít, odavonz ezeknek a tálaknak, vázáknak figuráknak a mosolygása. Vidámak, az élet örömét hirdetik, vagy éppenséggel gúnyolódnak. Egyszóval: humoruk van. Mi a titka a kerámia humorának?

Szívesen elárulom, mivel nem titok — mosolyog kérdésemen Gorka Géza. — Hogy is magyarázzam meg... Hajdanában, van ennek már jó negyven éve, József Attilával vitatkoztam a művészetről. Ő mondta: „Mit ugrálsz? A művészetnek nincs célja. Értsd meg, a művészet nem alany, hanem állítmány, vagyis a művésznek van célja...”

— Értem. Tehát nem a kerámiának van humora, hanem a keramikusnak.

— Neki bizony! Én nem tudom, mint vélekedik a legújabb tudomány a *homo ludensről*, de hogy a keramikus *játszadozó ember* — az nem vitás. Bizonyság erre a magam példája. A leghétköznapibb játékkal kezdtem: a golyózással. Szegény gyerek voltam, nem telt üveggolyóra, gyúrtam hát magamnak agyagból, és este, amikor mindenki lefeküdt, betettem a kályhába, a még izzó tűzre, hogy kiégessem. Alig néhány perc múlva kezdtek durrogni a nedvesen berakott golyók. Fölébredt a család, és apám, akit hirtelenében elhagyott a humorérzéke, adott nékem két egyformát.

— Szerencse, hogy az atyai pofonok nem vették el a kedvét a további „játéktól”.

— Sőt! Arra figyelmeztettek, hogy okosabban játsszam. Ne higgye azt, hogy a „játszás” kifejezést játékból használom. Én vallom, hogy a keramikus játszik az agyaggal. Gyúrja, formája, festi, égeti, és... és ennek a játéknak, mint minden játéknak, humora van.

— Ez olyan egyszerűen hangzik, hogy kedvem lenne megpróbálni.

— Semmi akadálya, én is úgy kezdtem. Csináltam néhány tárgyat, és elvittem az Iparművészeti Iskola igazgatójához. Őt annyira meglepték az én újszerű *micsodáim*, hogy jobbnak látta, ha fölhívatja a pincéből a szakoktatót, bizonyos Klacig mestert, talán ő inkább hozzá tud szólni a „tárgy”-hoz. A koma csak nézi, nézi a műveimet, vakarja a kobakját, aztán megkérdezi: „Mit akar ezekkel?” „Csak azt szeretném tudni, érdemes-e foglalkoznom ilyesmivel?” — nyögtem ki. „El tudja adni?” — kérdezte a mester. „Igen, el.” — Bólogattam. „Akkor csak csinálja!” — mondta és legyintett rámhagyón.

— Ha jól tudom, az ön kerámiáit nem sokkal később már külföldön is el tudták adni.

— Mégpedig — hadd dicsekedjem — annyit ért abból egy kiló, mint a Pick szalámiból két kiló. Ez a magyarázata annak, miért írtam a gyulaiaknak, hogy... Nem szeretném lelőni a poént, kezdem hát az elején. Egy alkalommal a gyulai múzeumba látogattam. Az igazgató kalauzolt. Hozzáértő ember volt, jól elbeszélgettünk, sőt búcsúzkodáskor azt is kibökte, ami a begyét nyomta: „Könnyű neked ott, Nógrádverőcén, de próbálnál a mi fekete sárunkból kerámiát csinálni!” Mondtam neki, jól van, adjon egy zacskóval abból a fekete sárból, megpróbálom. Hazavittem, átszűrtem, és formáztam belőle egy tálat. Elküldtem Gyulára, úgy tudom, ma is ott van a múzeumban. A kísérő sorokat azonban aligha őrizték meg, pedig igen jó szándékkal írtam: „Ostobák vagytok, amiért kolbász helyett nem kerámiával foglalkoztok.”

— Küldtek legalább egy rőf kolbászt a tálért a gyulaiak?

— Sajnos nem. De ha kolbászt nem is, más „saját készítményt” már kaptam a portékámért. Fölkeresett egyszer Nógrádverőcén Baló Elemér barátom azzal, hogy valami szép nászajándékot szeretne vásárolni. Ki is választott egy jól sikerült vázát, majd közölte, hogy nincs egy huncut vasa sem, de szívesen elszaval két Ady-verset. Jól van — mondtam, és megrendeltem a *Harc a Nagyúrral* és az *Elbocsátó, szép üzenetet*. Baló nem alkudott, hanem fölállt egy hokedlira, és becsülettel elszavalta a két jó hosszú verset. Csak amikor kicsit berekedve leszállt, akkor mondta: „Te, én úgy érzem, nekem visszajár valami apró — készpénzben.” „Rosszul érzed — válaszoltam, hiszen ez nem adásvétel volt köztünk, hanem kölcsönös műpártolás.”

Sólyom László

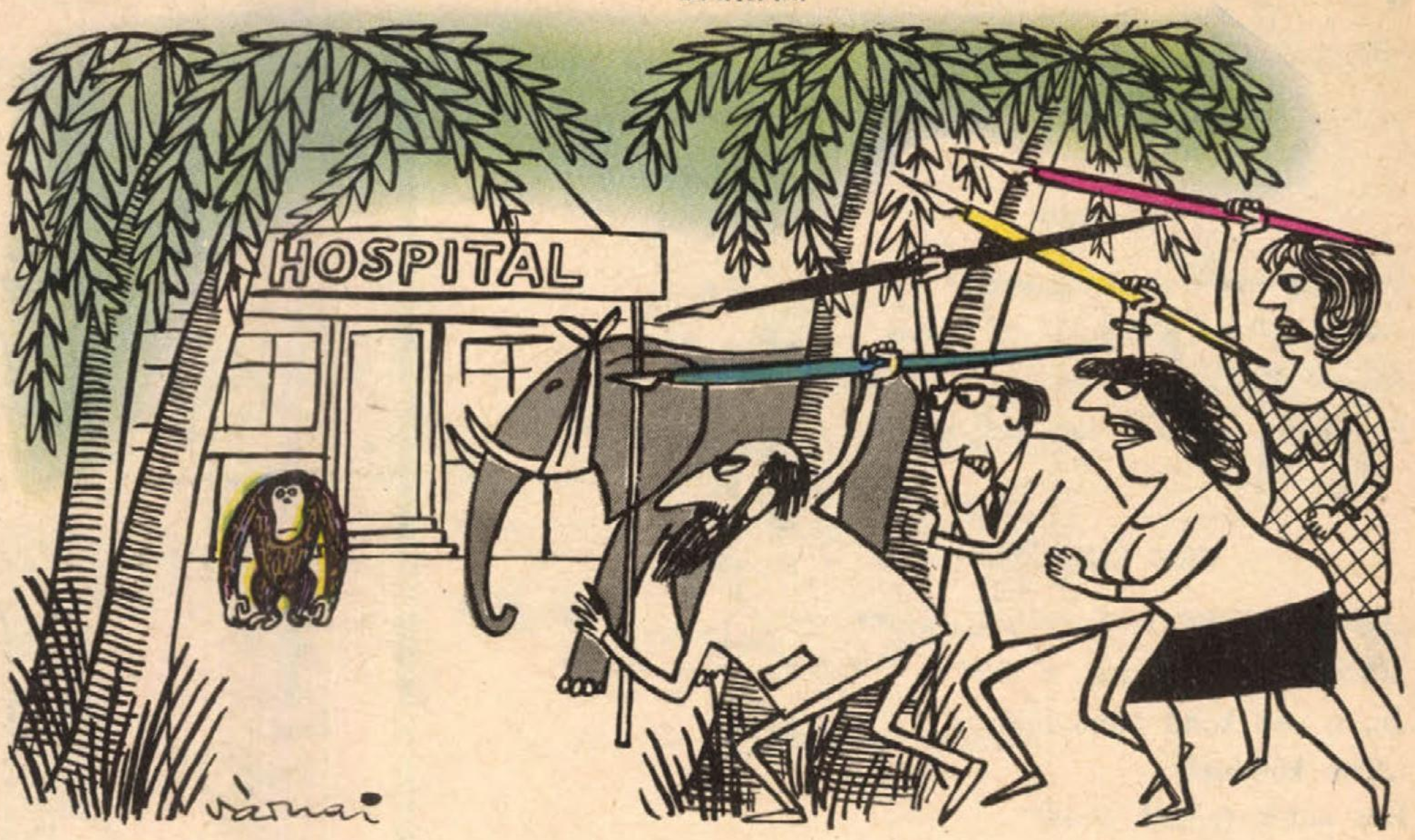
HOLLÓS KORVIN LAJOS:

SZICÍLIAI-LEG-ENDA

LEG-ációban jártam a LEG-LEG-LEG-ek szigetén,
hol láthattam Európa LEG-szűkebb tengerszorosát,
LEG-nagyobb tűzhányóját és LEG-kisebb hotelszobáját
LEG-kékebb egét, (melyen sehol egy fel-LEG),
s szívhattam LEG-tisztább LEG-ét,
(hihető-LEG ez az egyetlen hihető „LEG",)
hol a LEG-bigottabb banditák s a LEG-merkantilisabb
papok élnek,
minélfogva a közerkölcs fő-LEG al-LEG-ória;
hol a LEG-ócskább fogadóban
LEG-utolsó ezresemet is LEG-ombolták,
s az utcán LEG-ott ellopták pénztárcámat
a nyaralásra felvett elő-LEG maradványával,
viszont elvittek a LEG-szebb mediterrán strandra, hol
az angol nők mint az angolnák
siklanak a LEG-lágyabb hullámokon,
noha sokuk csak a parton il-LEG-bil-LEG,
akár a LEG-uánok a Galapagoszokon,
kipróbálván melles-LEG: igaz-e a LEG-enda,
hogy az itteni LEG-ények
csakis az Egyház megáldotta LEG-ális szerelem hívei;
végül megmutatták a LEG-dúsabb LEG-előt,
melyen a LEG-nagyobb marhák
LEG-elnek.

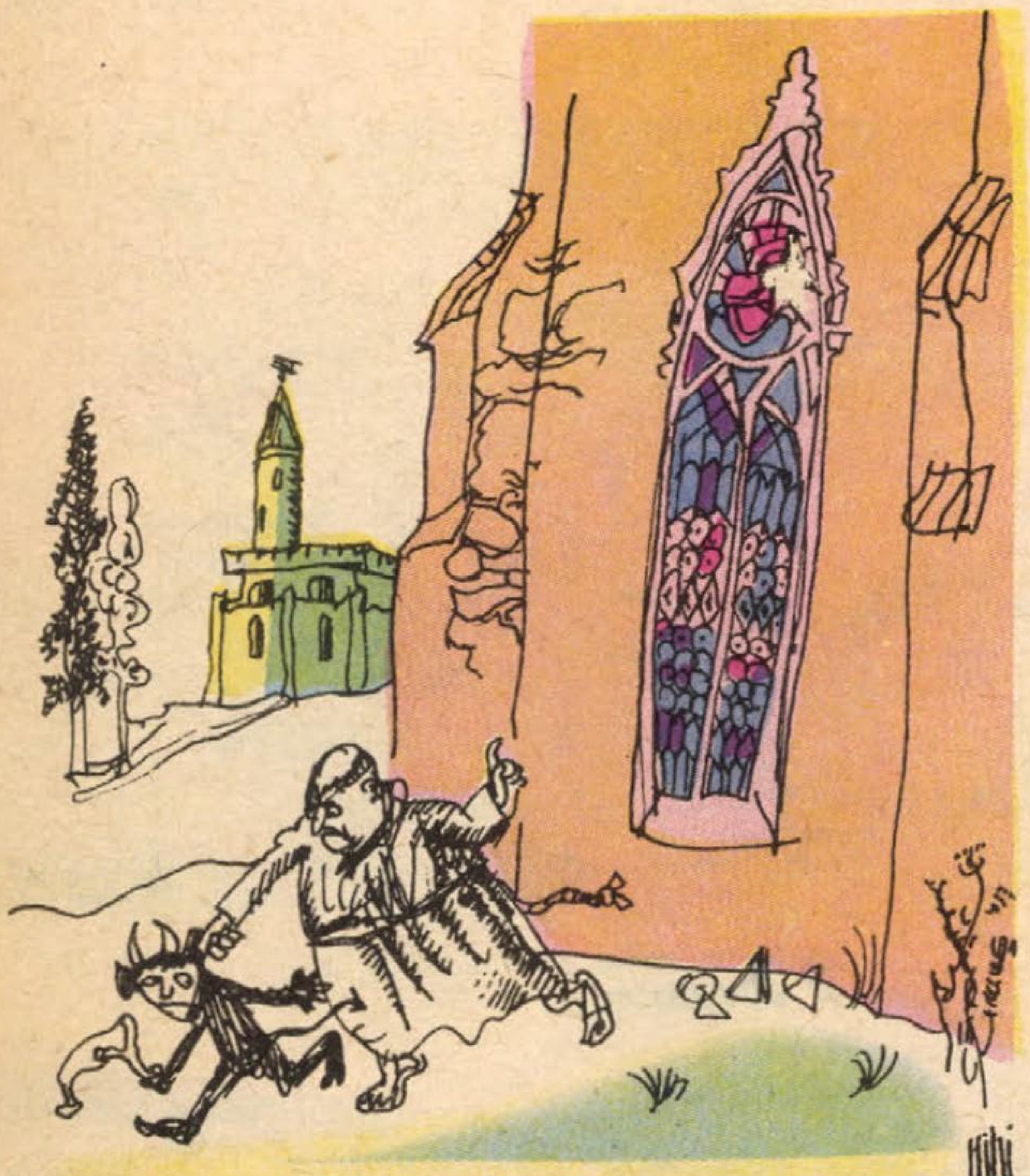
„A vízbefúlt hal" című kötetből. (Magvető)

DAKTARI

A kritikusok támadása.

CSÍNYTEVÉS

– Ne tessék izgulni! Az egyháznak is van üveg-biztosítása...

KULTURÁLIS apróságok

A mai filozófusok csak egyben maradnak el a régiektől: a gondolkodásban.

—o—

Kulturális program, XVI. század. „Este hat órakor: boszorkányégetés."

—o—

Morfondírozás. Sokszor a legnagyobb művészek sem ismerik az ízlésemet.

—o—

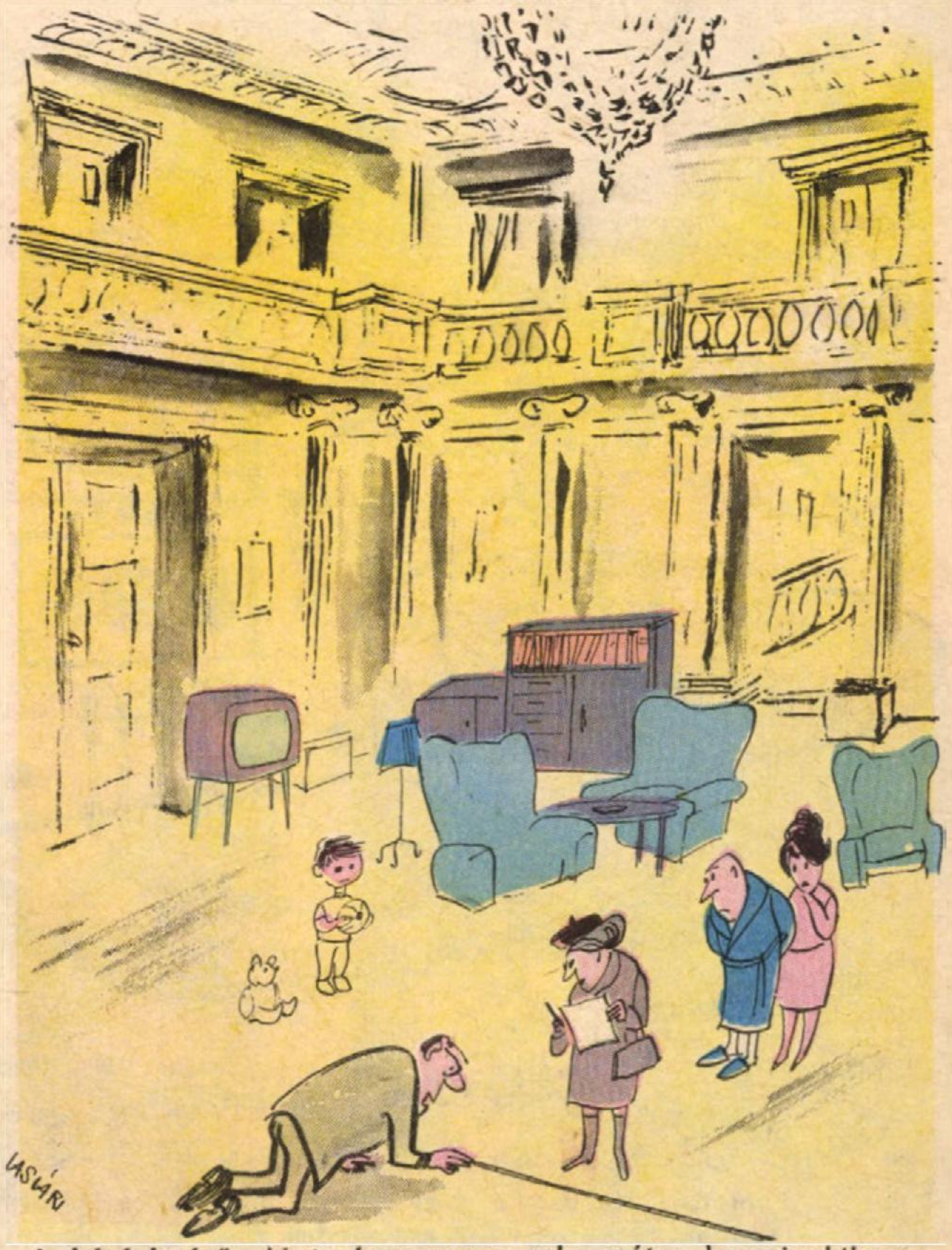
Egy írónak könyvet ajánlanak.
— Én író vagyok — szól gőgösen ez —, nem olvasó...

—o—

Szexfilm. A filmben annyi meztelen hús volt, hogy a hátam mögött csámcsogni kezdett egy kannibál.

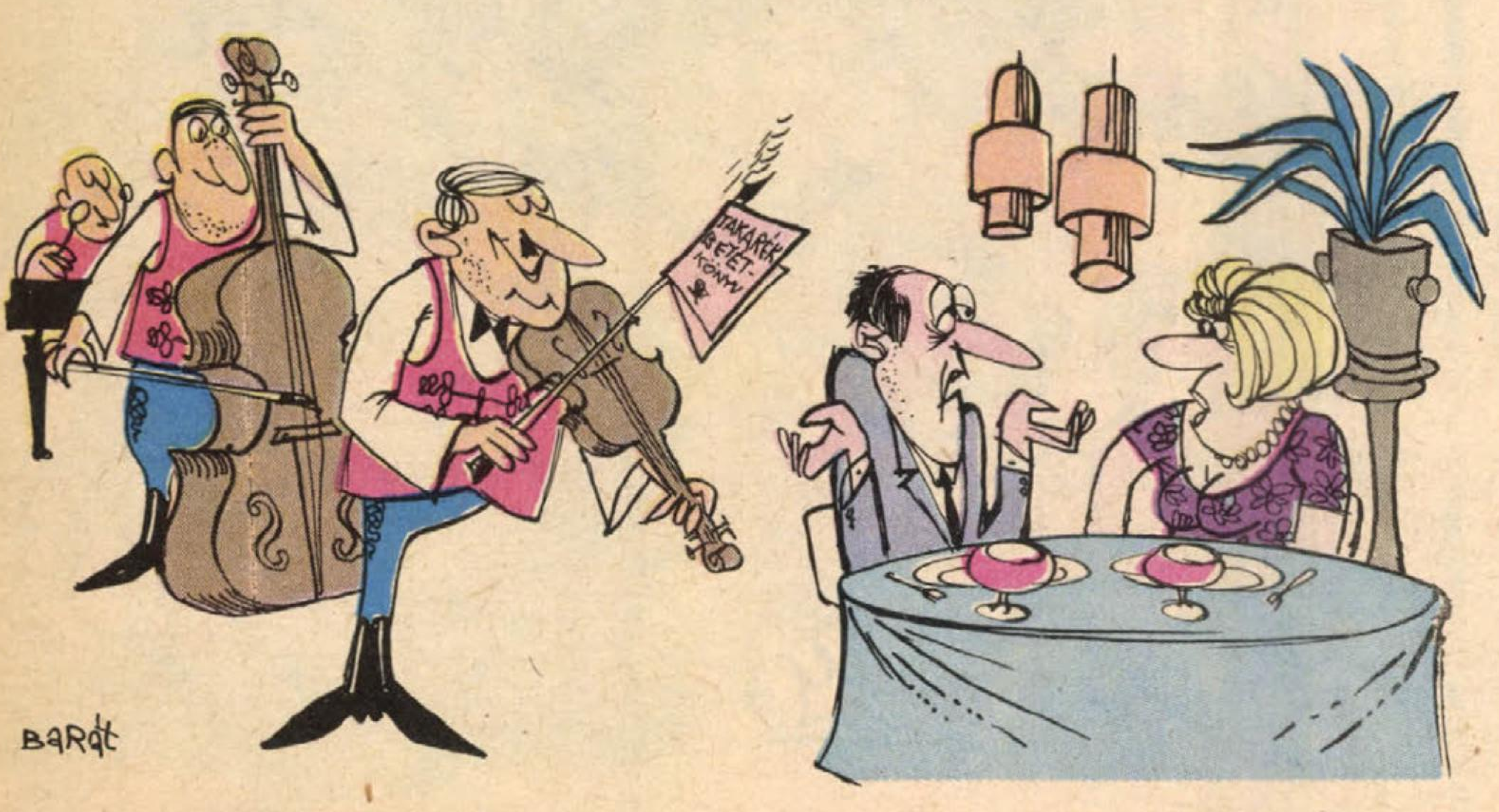
Szilágyi János

LIDÉRCNYOMÁS

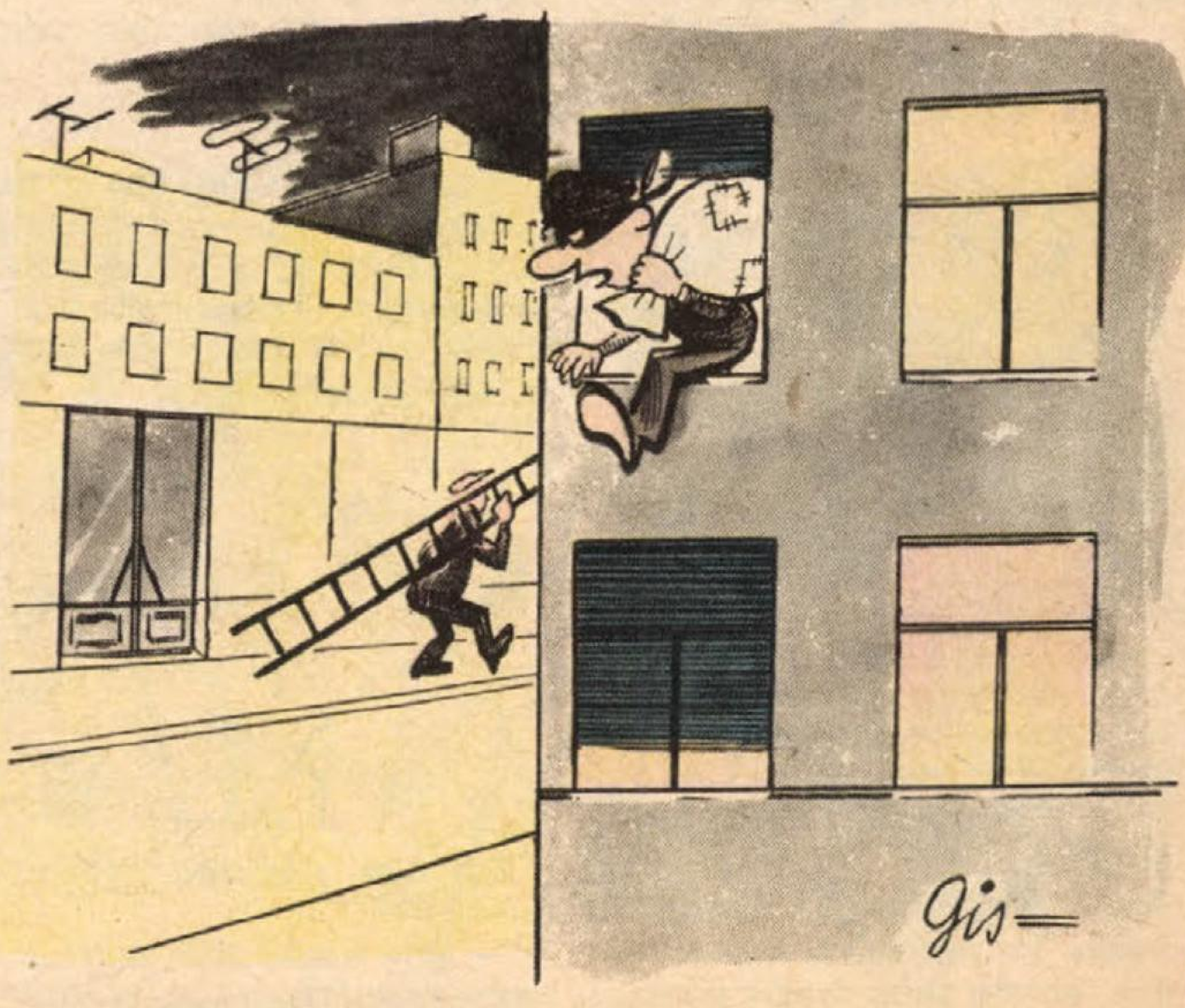
Lakásfelmérő: Hatszáznegyvennyolc méter harminckilenc centi...

ELŐKELŐ PRÍMÁS

– Mit csináljak? Csak takarékbetétkönyvben hajlandó elfogadni a pénzt...

MÉLTATLANKODÁS

– Gazember! Tolvaj! Ellopta a létrámat!!

VIDÁM STRÓFÁK

KARRIER

Hát átmentem az érettségin
Habár volt ok a „drukk"-ra bőven,
Azután jogi doktor lettem
És végül: „Mókus" lett belőlem.

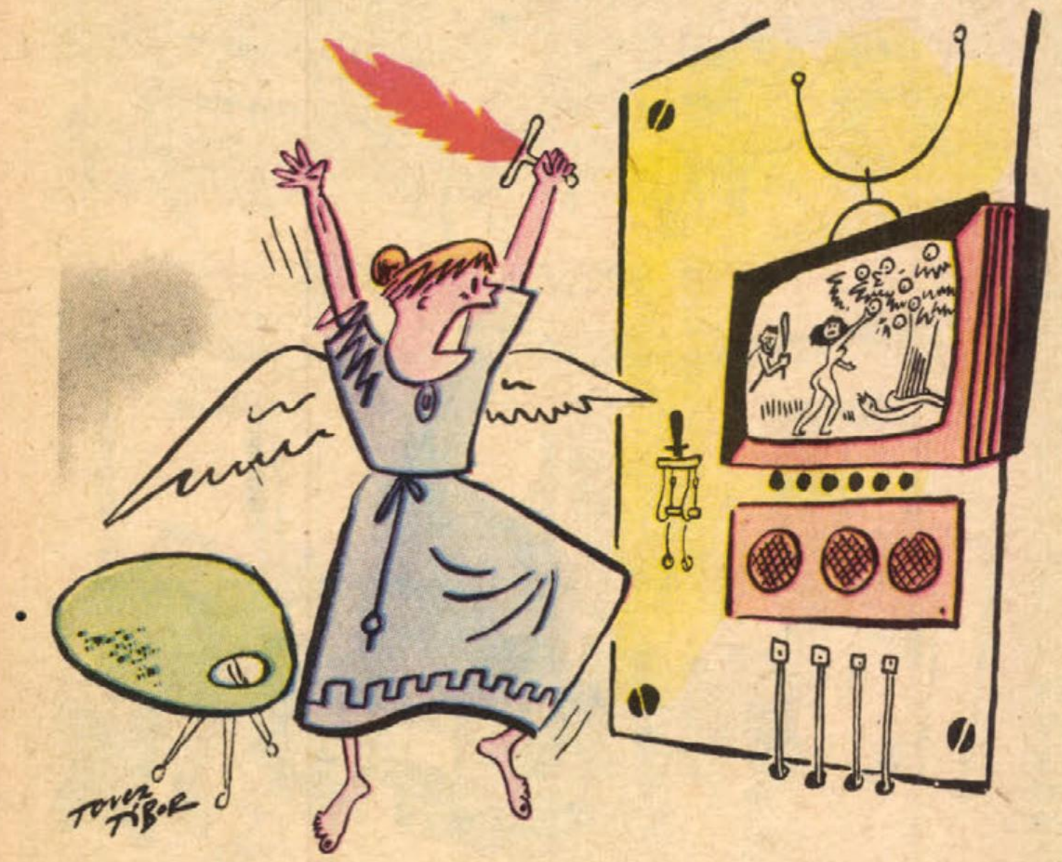

NEM KÖLTUNK?

„Nem költünk!" – Szólt a feleségem,
„Drága volt a szezon, a téli!"
Én, a vén költő felhördültem:
„Nem költünk?
Hát miből fogunk élni?!"

Farkas Imre

IPARI TÉVÉ AZ ÉDENKERTBEN

– Riadó! Lopják az almát!...

hátha valaki NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Ági és Ildi, a két eszpresszóangyal csicsereg a pult tövében:
— Rémes! Az udvarlóm el akar venni feleségül.
— Mi ebben a rémes?
— Honnan vegyek egy másik udvarlót!?

— Tegnap este társaságban voltam, de mondhatom, megint szörnyen unatkoztam.
— Akkor miért jársz társaságba?
— Még mindig az unatkozás az egyetlen szórakozás, amely nem kerül pénzbe.

— Hallja, maga erről a telekről merte azt állítani, hogy védett helyen van? Hiszen itt szörnyen fúj a Dunáról a szél!
— Igen, de szemben van a rendőrőrszoba.

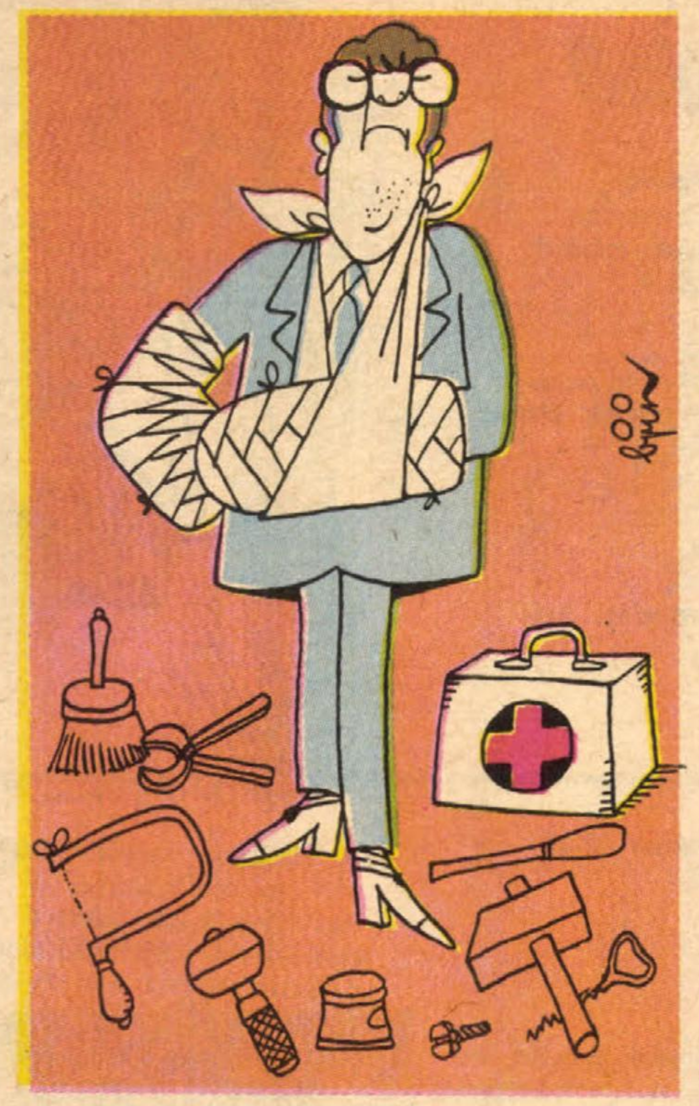
*

Az asszony ujjongva közli az urával:
— Képzeld, Jenő, Tünde nemsokára asszony lesz. Végre talált magának hozzá illő fiatalembert.

Az apa gőgösen felhorkan:
— Egy hozzá illő férfit én nem fogadok be a családba!

Balázs-Piri Balázs:

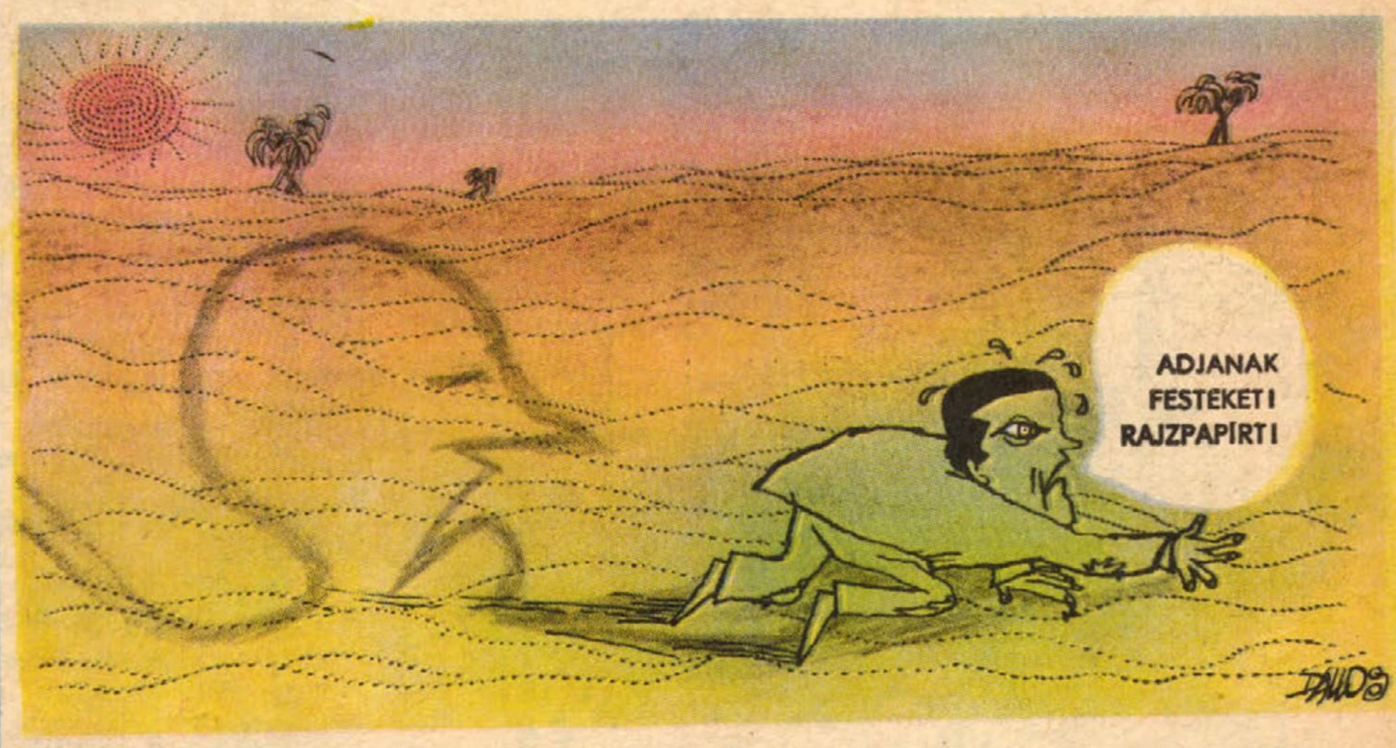
– A barkácsolásban.

Erdei Sándor:

– Támogatom a gyengébb nemet.

Dallos Jenő:

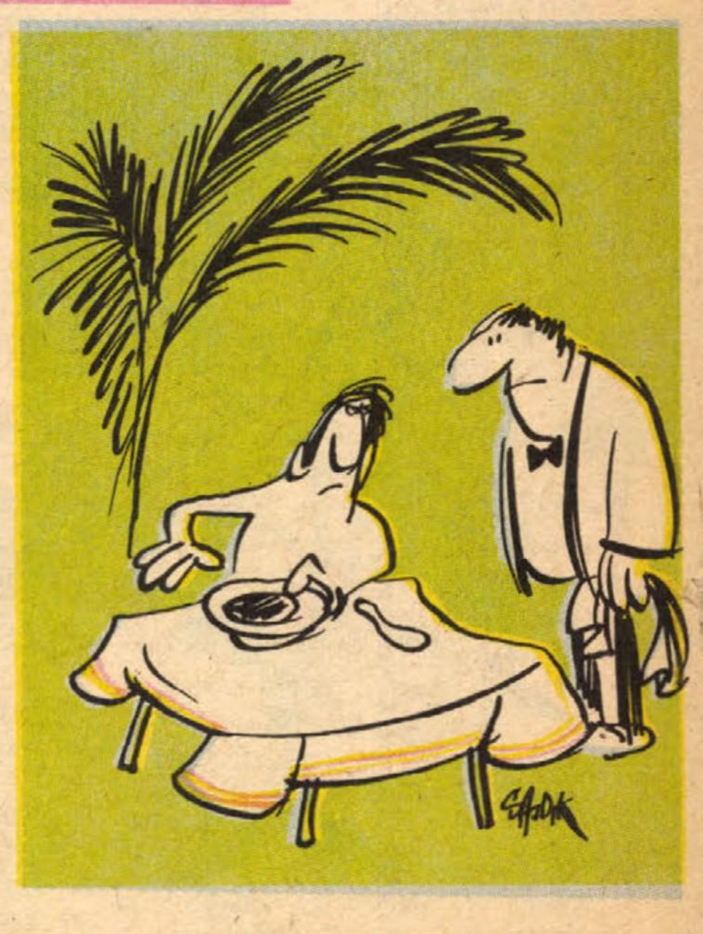
– A munkában.

Fülöp György:

– A hűségben. Mindig hű maradok önmagamhoz.

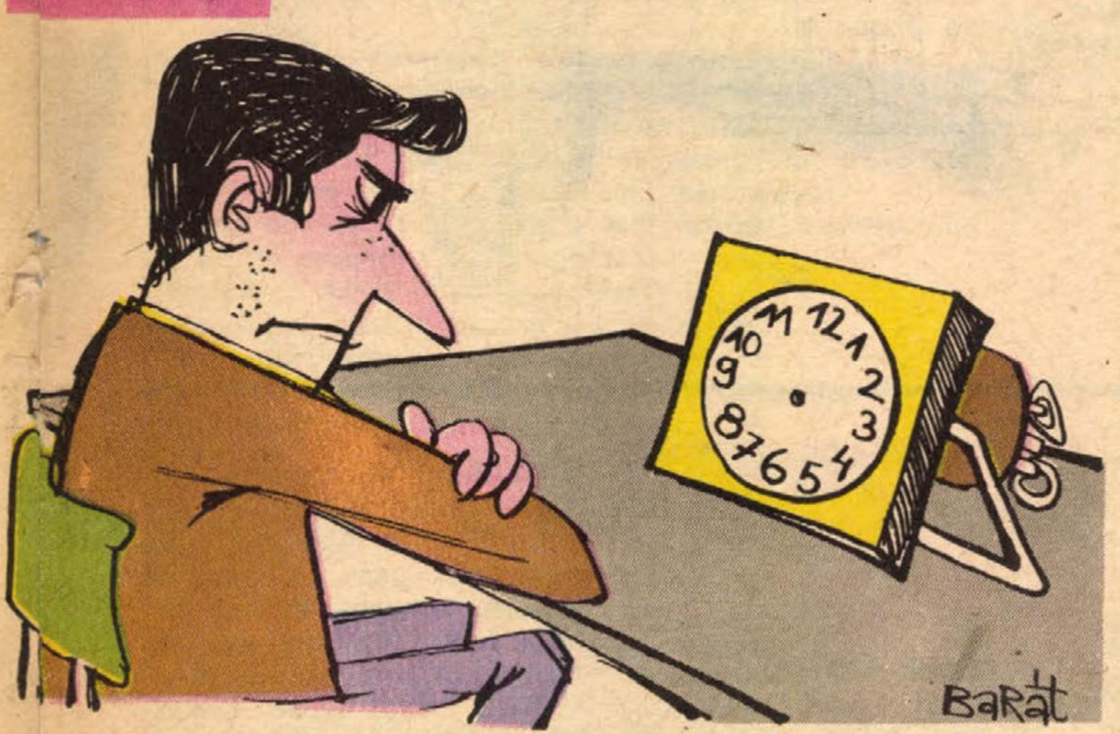
Sajdik Ferenc:

– Nem ismerem a félelmet: meg merem mondani a pincérnek, ha hideg a leves.

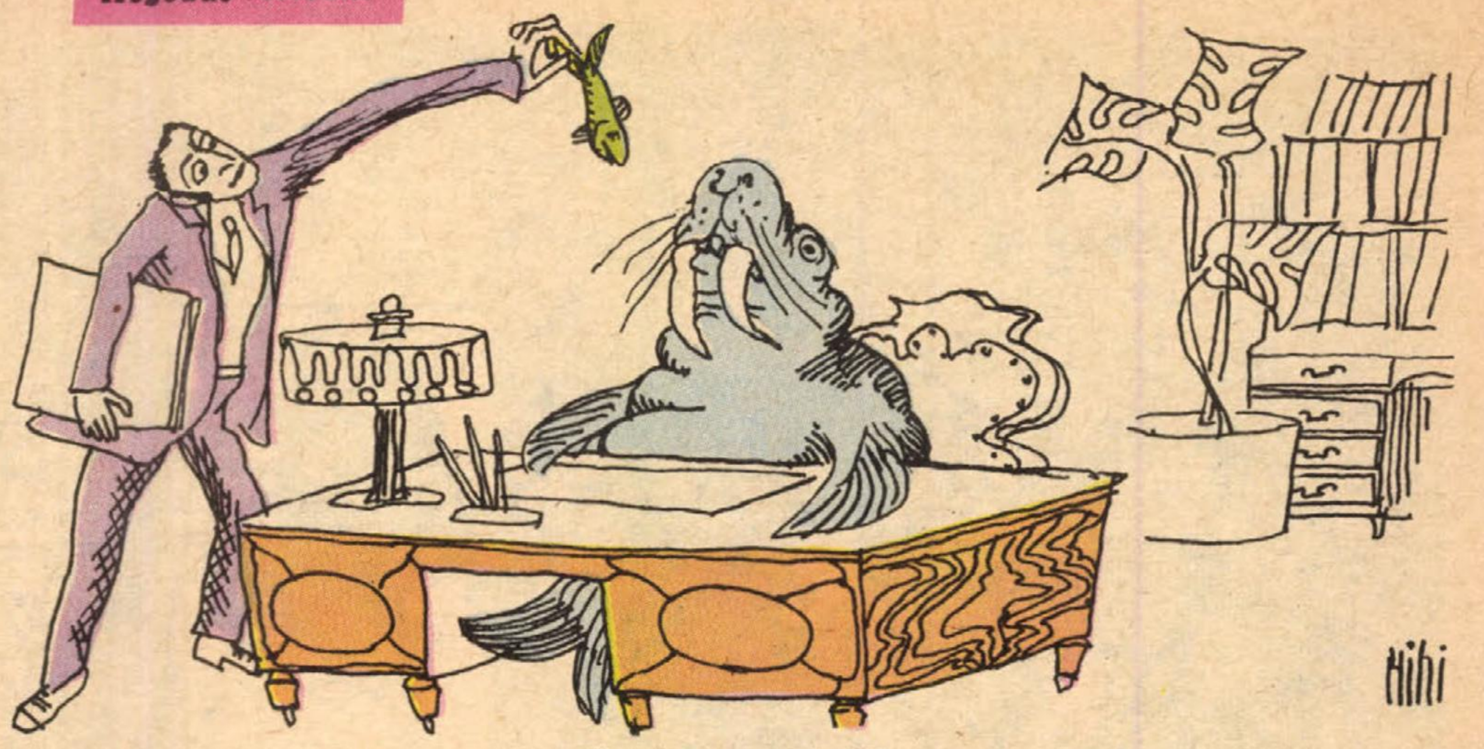
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Miben érzik magukat példaképnek?

Barát József:

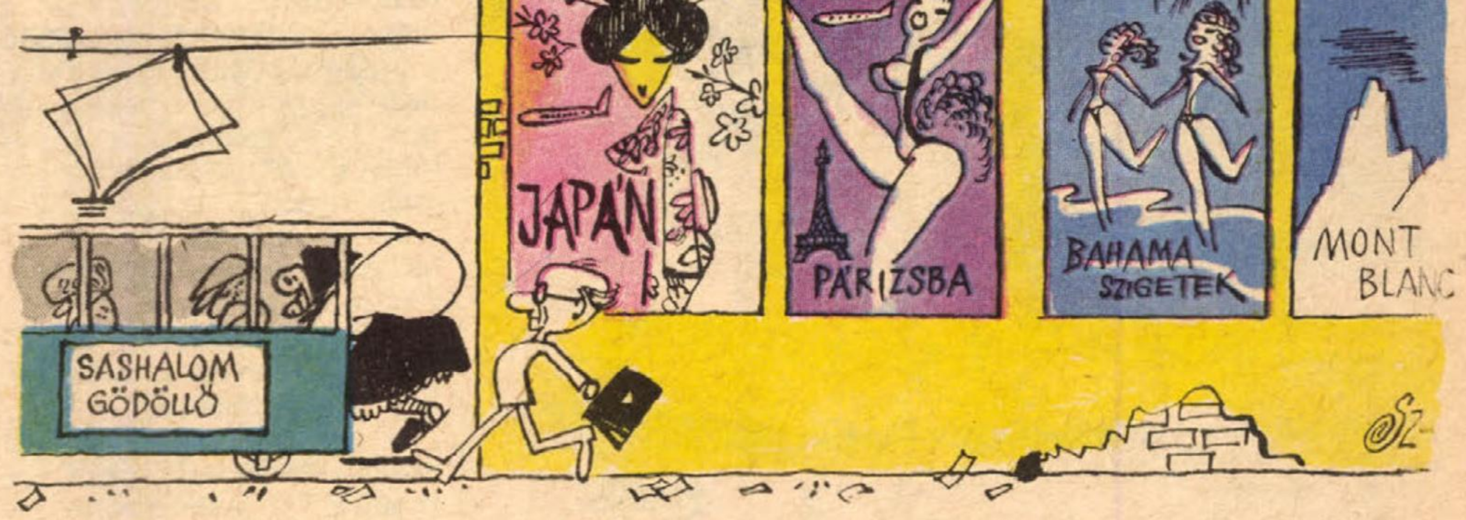
– A pontosságban.

Hegedűs István:

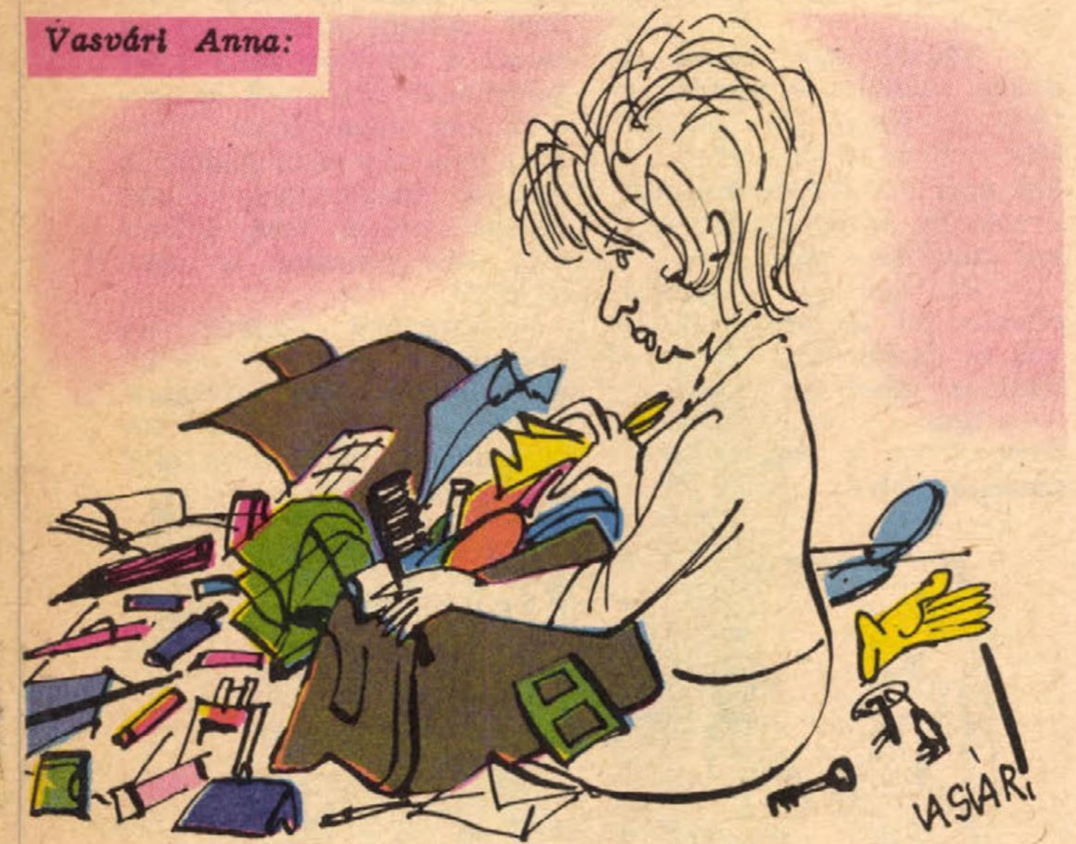
– Elég hamar feltalálom magam.

Szűr-Szabó József:

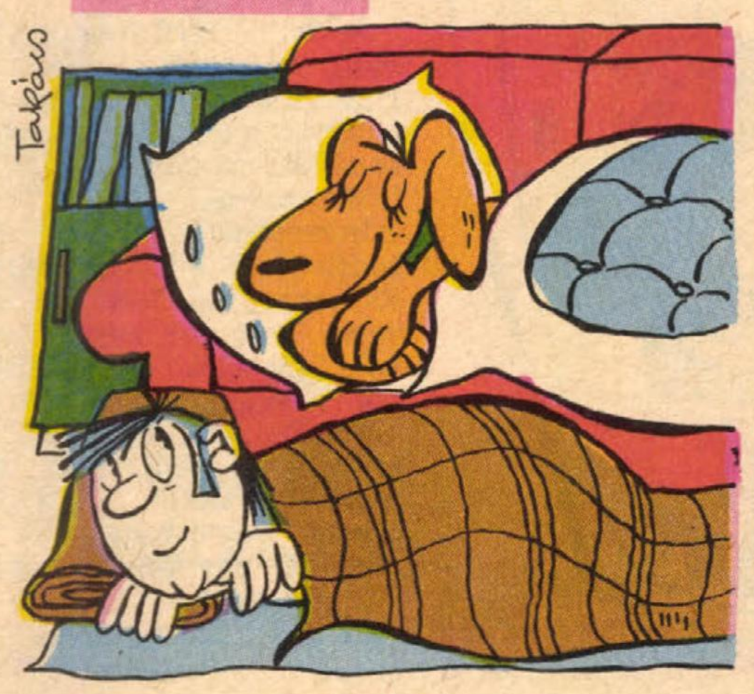
– Csodálatos önuralmam van!

Vasvári Anna:

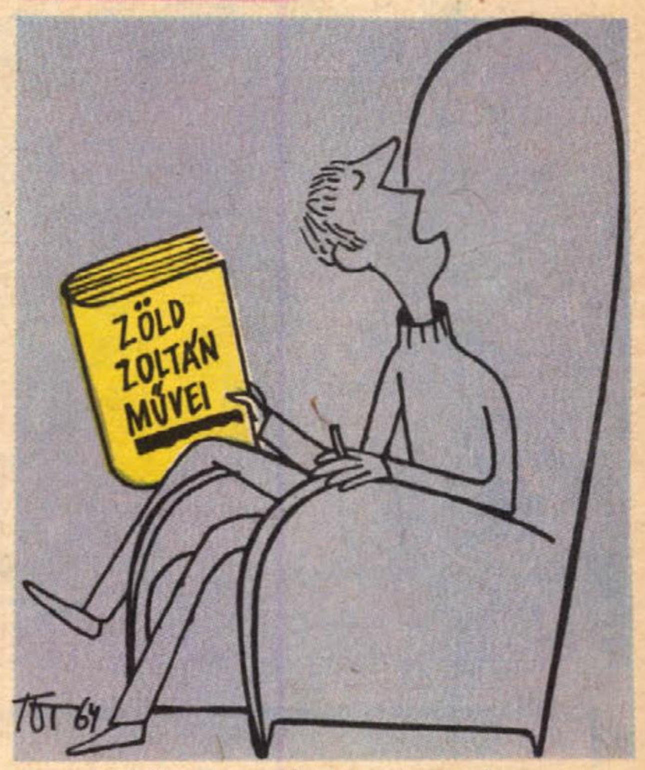
– Született kutató alkat vagyok.

Takács Imre:

– Az állatszeretetben.

Tót Gyula:

– Tökéletesen értem a modern verseket.

Endrődi István:

– Nem hagyom, hogy belém marjon az idő vasfoga!

Várnai György:

– Rettenthetetlenül bátor vagyok...

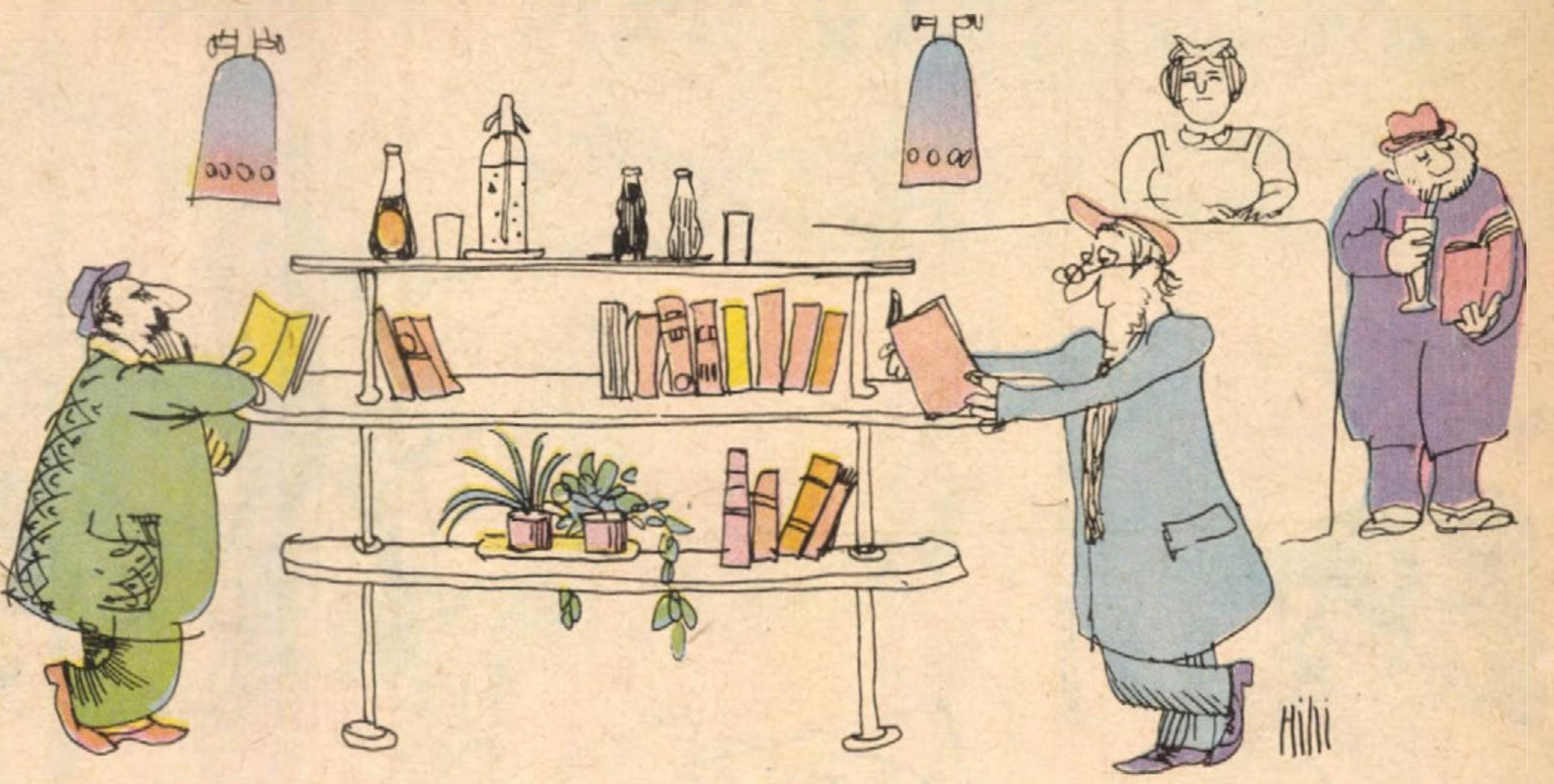
AZ INDOKÍNAI DZSUNGELBEN

Vasvári Anna rajza

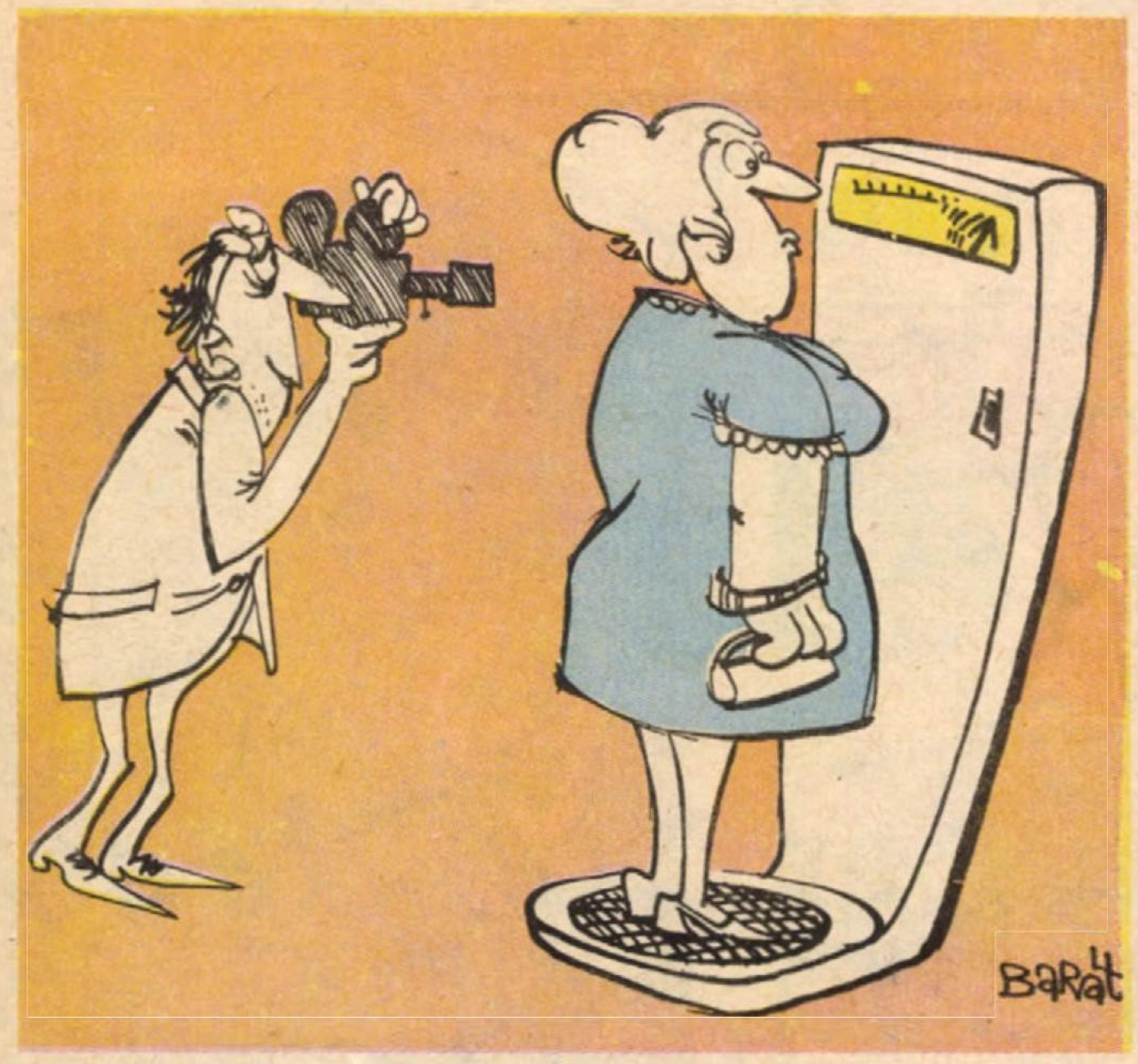

– Jól eltévedt ez a Nixon . . .

KULTURÁLT ITALBOLT

DOKUMENTUMFILM

EREDMÉNYES ZÁRSZÁMADÁS

ELMEZAVAR

Futótűzként terjedt el a házunkban a hír: a második emelet háromban Undorka Jenő megháborodott. Undorkáné a második emelet kettőben ült Bollákéknál, oda szaladt át orvosért telefonálni. A körzetibe, a mentőkhöz, elme-szakorvosért, csak mennél sürgősebben!

A megérkező orvost így hát a ház lakói Bollákékhoz kalauzolták.

— Mi történt? — kérdezte az orvos a halottfehér Undorkánétól.

— A férjem fél órával ezelőtt érkezett haza — mondta kétségbeesetten Undorkáné —, tetszik tudni, ma kapott nyereségrészesedést. Én pedig már napokkal ezelőtt éreztem, hogy valami baj van vele.

— Éspedig?

— A férfidivatüzletek előtt ácsorgott — mondta Undorkáné —, és bámulta a kirakatokat, amit azelőtt sohasem csinált. Megállt az írószerboltok előtt, a könyvesboltok előtt, alig tudtam őt elhúzni előlük. És most hazajött, és egy zekét vett elő egy dobozból, egy olasz kesztyűbőrből készült zekét, ezerkilencszázötven forintért. A táskájából pedig egy golyóstollkészletet, tizenkét színes golyóstollal, és a zsebéből egy fekete borjúbőr erszényt.

— És? — kérdezte az orvos.

— Azóta csak mosolyog — mondta Undorkáné minden ízében remegve —, azóta csak nézegeti magát a tükörben az új bőrzekében, és a ceruzáit próbálgatja. Istenem — mondta Undorkáné és a könnyei kezdtek peregni az arcán —, húszévi házasság után, soha nem volt még csak náthás sem!

— Menjünk be hozzá! — mondta az orvos.

A folyosón tapintatlan gyerekek leskelődtek Undorka előszobája előtt, a kulcslyukon próbáltak belesni a lakásba, s most szétrebbentek az orvos jöttére. Undorkáné ajtót nyitott, és előreengedte az orvost.

— Egyenesen tessék — mondta.

Undorka nagy nyugalommal, barátságosan fogadta az orvost, hellyel kínálta.

— Minek köszönhetem a látogatást? — kérdezte.

— Asszonyom — mondta az orvos Undorkánénak —, hagyjon egy kissé magunkra.

— Főzzél egy kávét a doktor úrnak — mondta a férfi, és lopva egy pillantást vetett a tükörbe. — Mit szól hozzá? — mutatta a zekéjét az orvosnak, mikor magukra maradtak.

— Ez igen! — mondta elismerően az elmeszakorvos és csettintett egyet. — Hallom, most vette.

— Igen — mondta Undorka. — A nyereségrészesedésemből.

— Nem — mondta Undorka mosolyogva —, egy zoknit sem. Egy fél kiló narancsot sem. A pénzből vettem magamnak egy zekét, évek óta vágyom egy szép erszényre, azt is megvettem, meg ilyen nevetséges vágyaim voltak, mint egy színes golyóstollkészlet. A húsz év alatt hatszor voltam külföldön, de mind a hatszor csak gyerekholmit meg női divatcikkeket vásároltam. Holnap még egy táskarádiót is veszek magamnak, éjjel-nappal velem lesz, itthon elő sem veszem a táskámból.

— Szomorú vagyok — mondta az orvos —, hogy nem tudom más belátásra bírni. Legalább a rádióra megmaradt pénzt adja oda a feleségének.

— És nem sajnált ilyen sok pénzt adni érte?

— Nem — mondta Undorka.

— Hallom, két szép lánya van, meg egy fia — mondta óvatosan az orvos. — Nekik nem vett semmit? Vagy a feleségének?

— Nem — mondta Undorka lágyan. — Elhatároztam, hogy az egész pénzt, amit kapok, úgy, ahogy van, magamra költöm.

— És helyes ez? — tapogatózott az orvos.

— Igen — mondta Undorka. — Húsz éve, mióta családos vagyok, minden fizetésemet az asszonynak adtam. Ezt a pénzt most magamra költöttem. Nem kaptak belőle egy forintot sem.

— Talán megbántották? — kérdezte érdeklődve az orvos.

— Nem! — mondta határozottan a férfi. — Nagyszerű gyerekek, mind a hárman! És az asszony is!

— És mégsem vásárol nekik semmit? — tudakozódott az orvos.

— Szó sem lehet róla — mondta Undorka vidáman. — Ez a pénz az enyém.

Undorkáné behozta a kávét.

— Asszonyom — mondta az orvos —, a férje csakugyan nincsen jól. Az idegei nincsenek rendben, én azonban mégsem vitetném kórházba. Meg kellene próbálni itthon gyógyítani, türelmesen és sok tapintattal...

— Kérem — mondta Undorkáné sápadtan, majd az urához fordult: — Légy szíves, adjál száz forintot a doktor úrnak.

— Te vezeted a háztartást — mondta mosolyogva Undorka.

— De te most kaptál pénzt! Ma! — mondta az asszony.

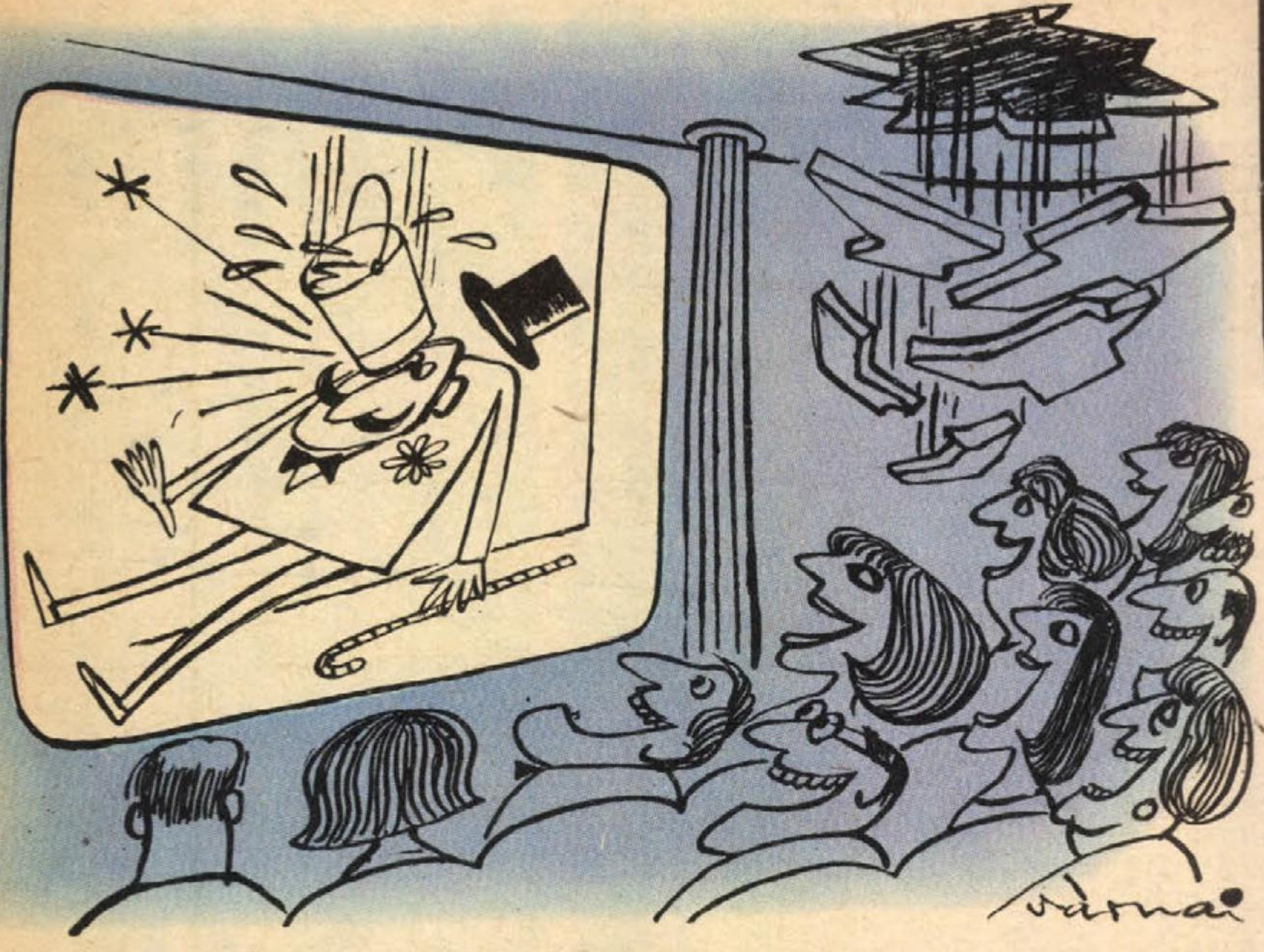
— Az az enyém — mondta harag nélkül Undorka. — Abból egy fillért se kap senki.

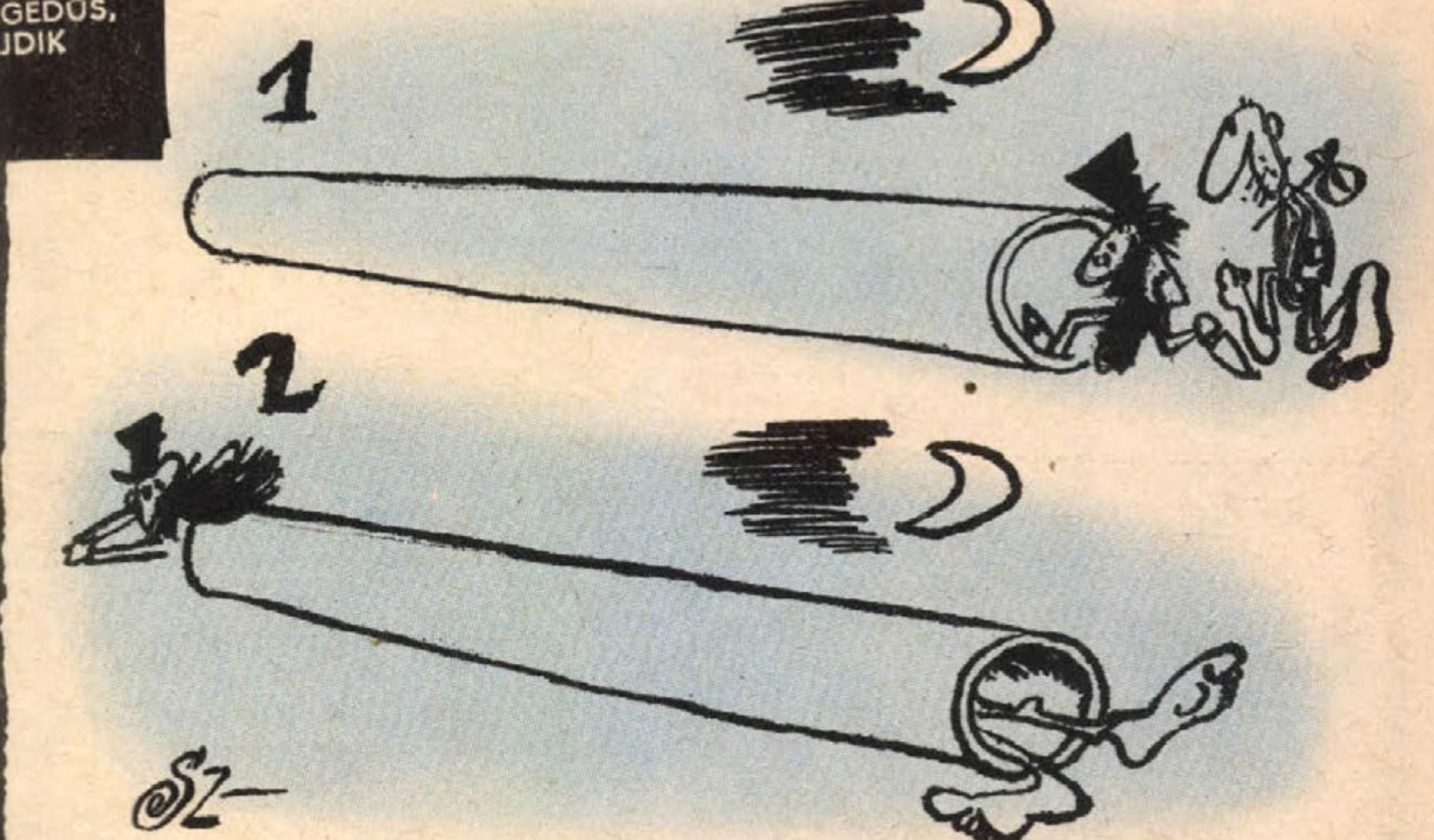
— Természetesen — mondta az orvos és melegen kezet rázott az elmezavarodottal.

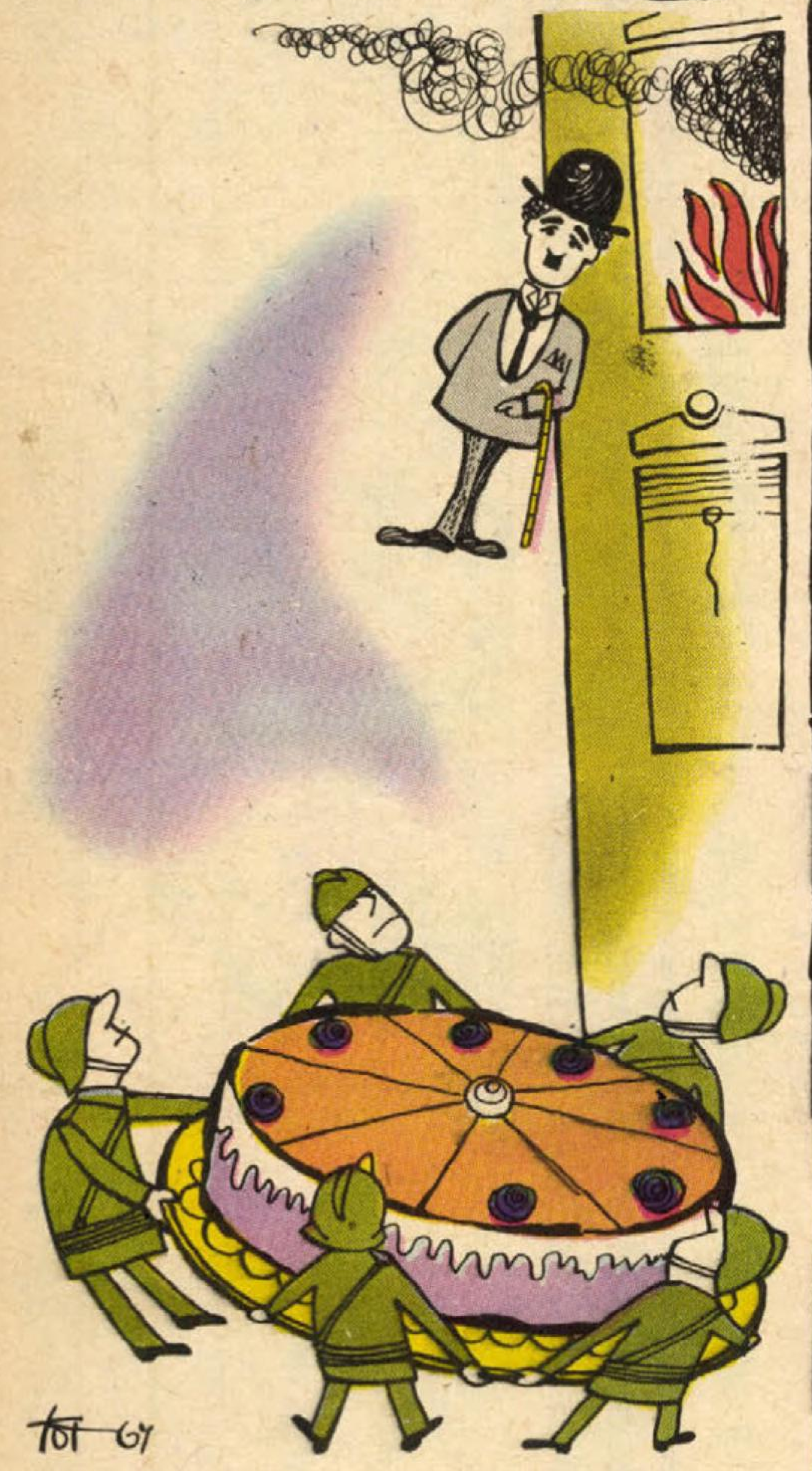
Somogyi Pál

BURLESZK

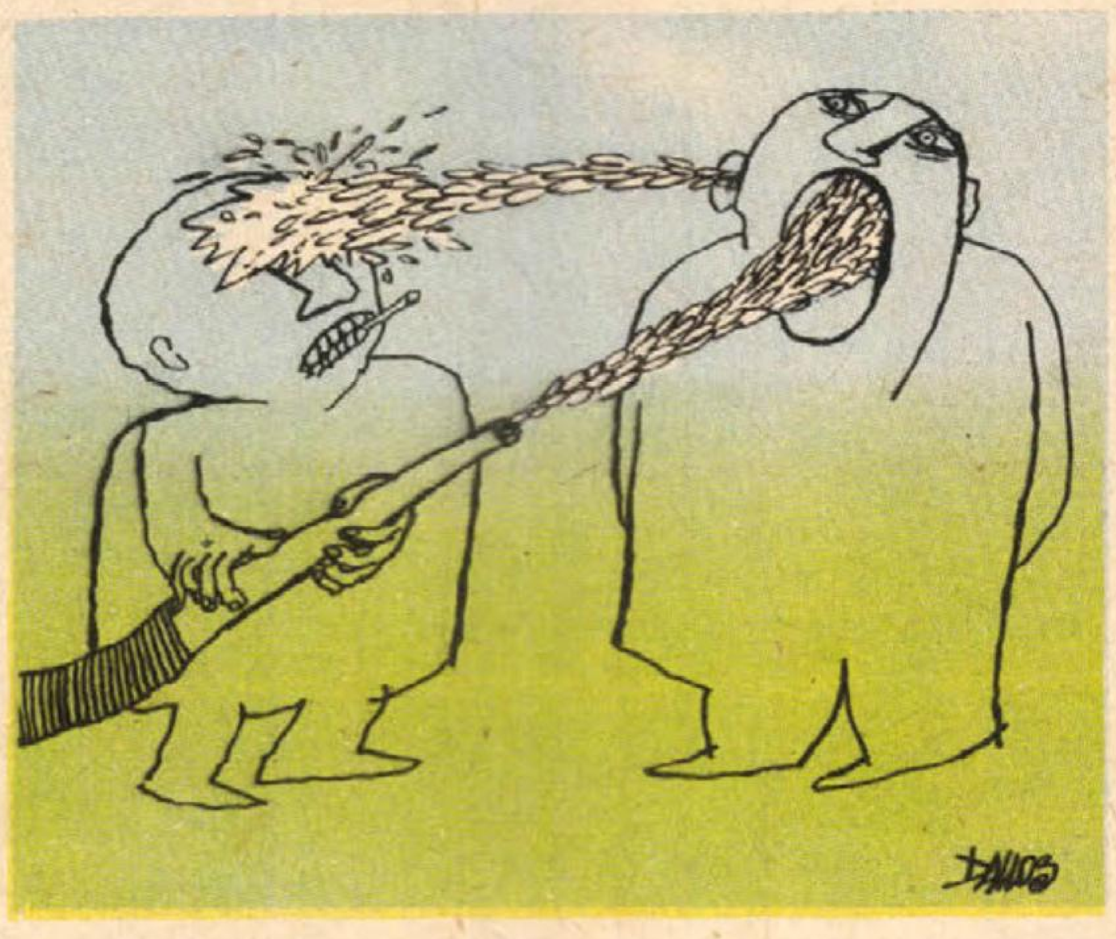
VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
TÓT,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
SAJDIK

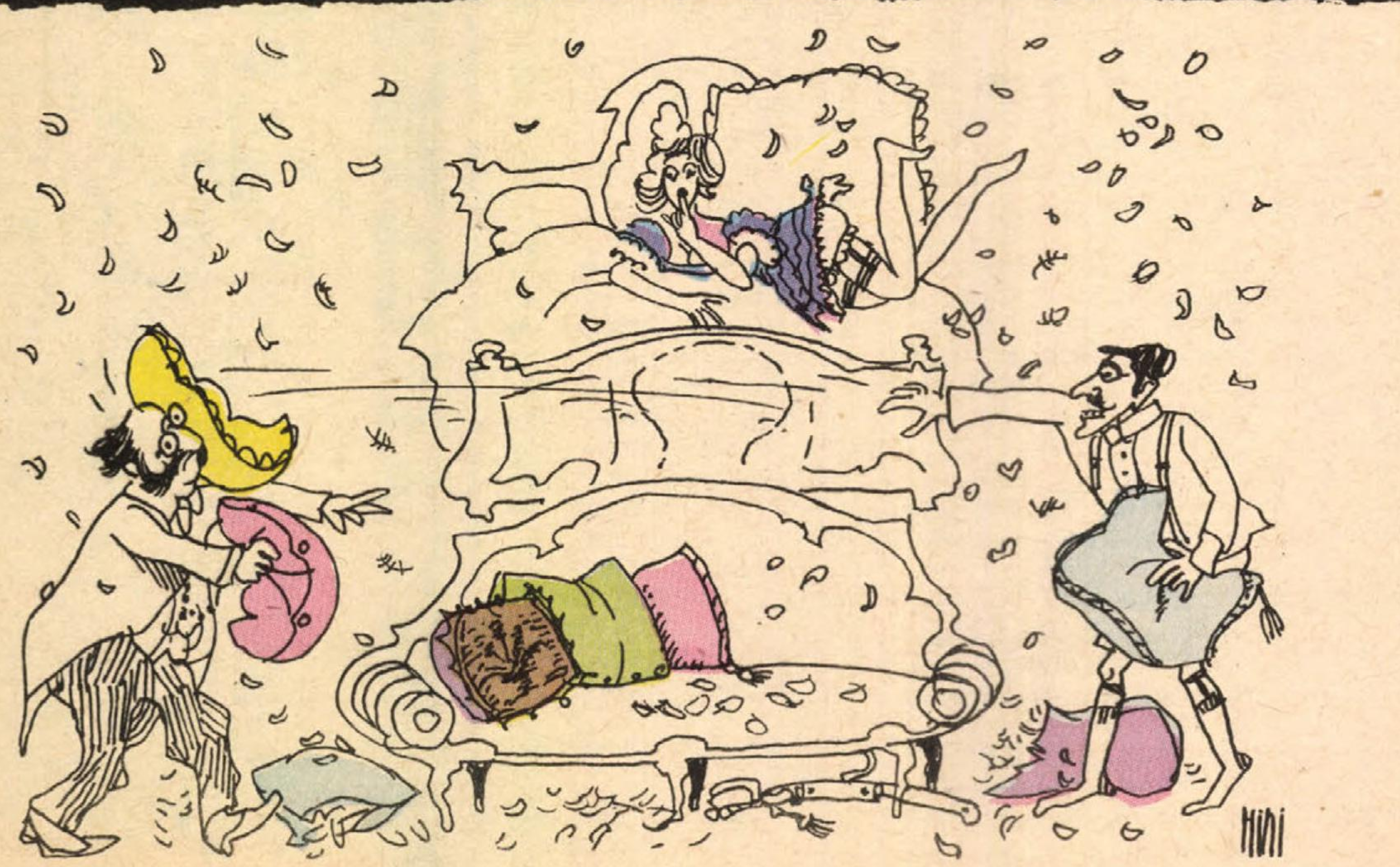

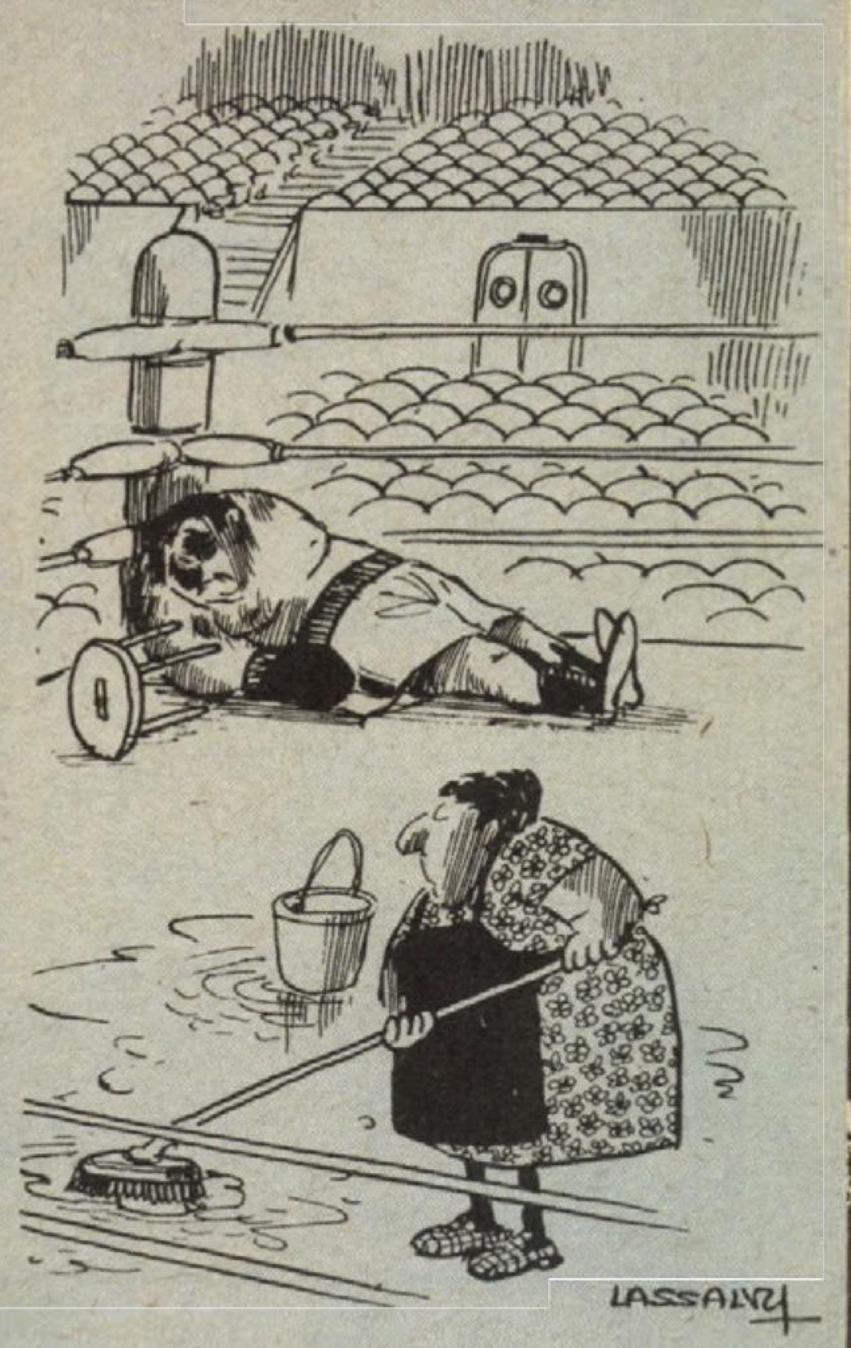

IM PORT HU MOR

A MÉRKŐZÉS UTÁN

(„Le Rire", Párizs)

MENTÉS

(„Ici Paris")

PLETYKÁS MADÁR

– Na, most tájékoztatlak arról, hogy mi is történt a télen...

(„New Yorker")

GERMAN DROBIZ:

Menyasszony

Csöngettek, ajtót nyitottam. Egy fiatal nő tört be a szobámba.

— Gondolkoztam a javaslatodon, és elvileg egyetértek vele — mondta —, mielőtt azonban döntenék, meg kell néznem a lakásodat. Segítsd le a kabátomat... Köszönöm. Látom, van telefonod. Ez a konyha? Gáz, meleg víz van, rendben. Hogyan? Csak egy szoba van? A te korodban legyen kétszobás lakása az embernek. Ma még csak ketten vagyunk, de holnap itt lesznek a gyerekek — és akkor mi lesz?

Felhasználtam a másodpercnyi szünetet:

— Eltévesztette a lakást, kislány.

Mire ő dühösen:

— Csak azt ne mondd, hogy először látsz életedben.

— Hát hányadszor?

— Másodszor.

— Akkor sem emlékszem.

— Tehát, drágám — mondta mélyen felsóhajtva, és a retiküljéhez nyúlt.

„Revolver" — döbbentem meg.

— Tegnapelőtt, délután öt óra tájban történt — kezdte, minden szótagot külön hangsúlyozva —, hogy átadtad a helyedet a hetes trolin. Aztán jegyet váltottál nekem. Aztán segítettél a leszállásnál, és azt javasoltad, hogy menjek hozzád feleségül.

— Igen, most már valóban úgy tűnik, mintha együtt utaztunk volna — dörmögtem —, igen, emlékszem. De másra nem emlékszem. Esküszöm.

— Körülbelül ezt is vártam. Ülj le!

Leültem.

— Gyújts rá!

Rágyújtottam.

— Akkor lássuk szép sorjában. Hol dolgozol?

Megmondtam.

— Ugye fáradtan szoktál hazamenni a munkából? — A nő hangja kissé felmelegedett. — Örülsz, hogy feljutsz a trolira, leülhetsz, pihenhetsz egy kicsit, aztán átadod a helyedet valakinek... Miért? Én kértelek talán erre?

— Nem.

— Szóval valami belső sugallatra engedted át a helyedet?

— Igen.

— Nagyszerű. Menjünk tovább! Kértelek rá, hogy válts nekem jegyet?

— Nem. De sokáig keresgélt a táskájában, úgy gondoltam, nincs aprópénze.

— És mit mondtál akkor? Gondolkozz csak, gondolkozz!

— Azt mondtam: „Ha legközelebb együtt utazunk, majd maga vált nekem jegyet."

— Szóval elhatároztad, hogy legközelebb újra együtt utazunk. Térjünk most rá a legfontosabb kérdésre. Mi történt a leszállásnál? De ne hazudj!

— Segítettem leszállni.

— És hogyan?

— A karomat nyújtottam.

— De nem kényszerből tetted?

— Nem.

— És mit mondtál, amikor lesegítettél?

— Nem emlékszem. Biztos azt, hogy „engedje meg, hogy segítsek".

— Pontosabban!

— Engedje meg, hogy a karomat nyújtsam.

— Úgy van. Pontosan ezt mondtad. És most vonjuk le a következtetést. Három dologra nem kértelek, és te három dologban is figyelmes voltál. Ilyen figyelmes csak egy vőlegény lehet a menyasszonyához.

Sokáig hallgattam. Aztán mentőötletem támadt.

— Figyeljen ide — mondtam —, én mindig felelősséget vállalok a szavaimért. A helyzet azonban az, hogy én tegnapelőtt egy másik trolibuszon egy másik nőnek engedtem át a helyemet. Ma pedig egy kislánynak megmutattam, hogyan talál el a pályaudvarhoz.

— Szóval szoknyavadász vagy — kiáltott fel a nő, áthajolt az asztal fölött, és pofon ütött.

Legnagyobb elképedésemre még folytatta:

— Na nem baj, a házasságkötésig még csellenghetsz egy kicsit. Utána azonban nehogy megcsald a szegény anyukát!

— Anyukát? Mit akar ezzel mondani?

— Azt hiszem, már említettem — szólt mosolyogva. — Végre is gyermekeink lesznek, és én anyuka leszek.

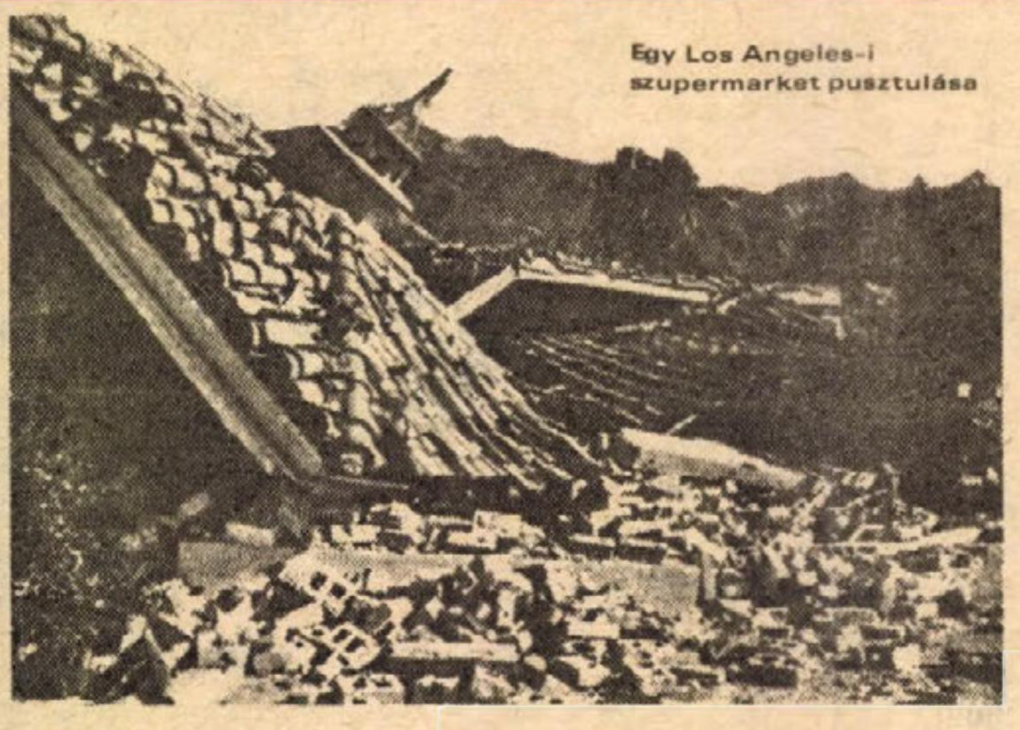
— Tudtommal a trolin semmi olyasmi nem történt közöttünk, ami egy gyermek megszületéséhez vezethetne — jegyeztem meg vadul.

— Kis csacsikám — suttogta gyengéden —, az ilyesmi nem a trolin szokott megtörténni. Aztán erősen szájon csókolt:

— Na, elég az ellenállásból!

(Oroszból fordította Pető Miklós)

TÜCSÖK és BOGÁR

A Tükör szerint szupermarket, a Magyarország szerint kórház.

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücskötbogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

20.00: A Forsyte Saga
8. rész

Az Ország Világ szerint A Forsyte Saga.

A Képes Újság szerint Hauptmann-dráma.

Hauptmann „tolvajkomédiájának" egyik jelenete

És még azt mondják, hogy nálunk minden újság egyforma!

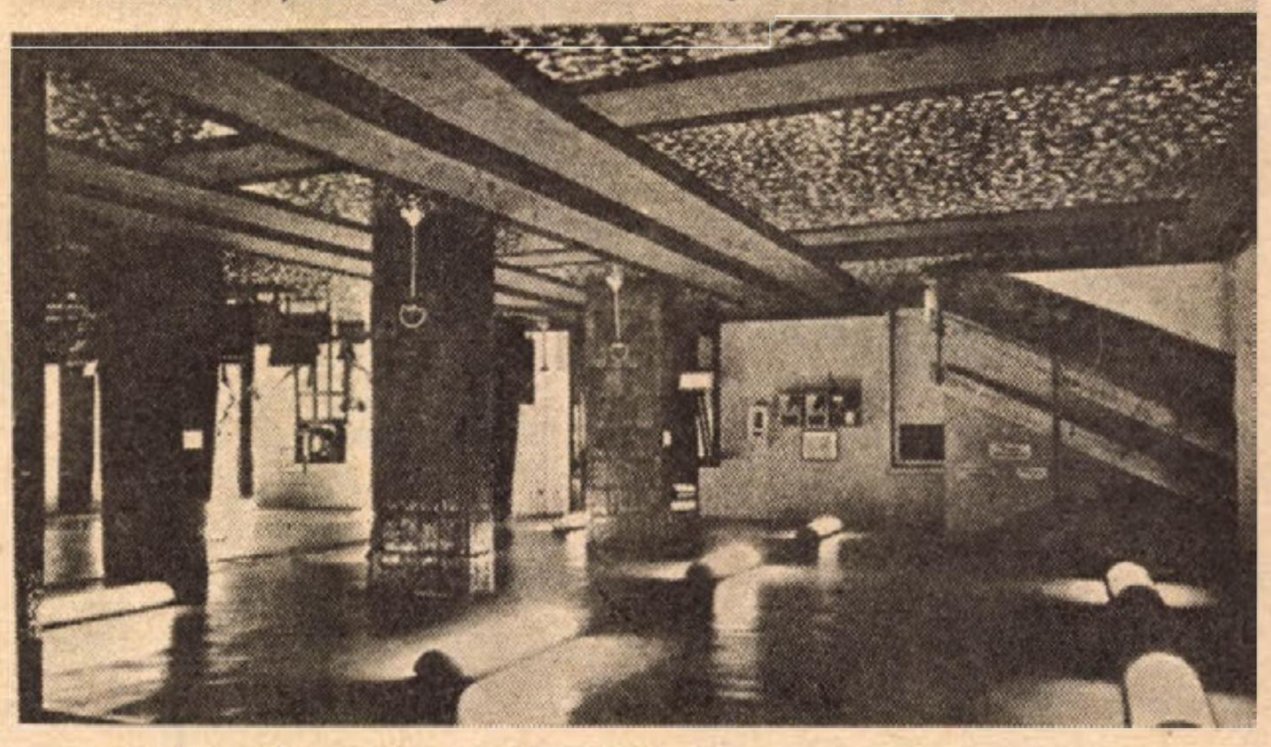
(Beküldte: Zilahi Lászlóné és Kőszegi Éva, Bpest)

Miskolci színészek a Tüdőkórházban

Pánikra nincs ok, csak vendégszerepeltek.

(Miskolci Déli Hírlapból ollózta: Szirmai Barnabásné)

Építők Szegedi úti női szállója „Társalgó"

Nehéz lehet a szálló lakóinak a mennyezeten járni.

(A Munkás Magazinból ollózta: Bodrogi Józsefné, Tarcal)

SZILÁNKOK

SZERELMESEK

— Vége köztünk mindennek. Soha többé nem akarlak látni.

— Én sem. Tehát holnap nyolckor a szokott helyen. Elmegyünk egy moziba, aztán táncolni, utána eljössz hozzám, jól befűtök, felteszek egy klassz lemezt, és megbeszéljük a szakítás részleteit...

ADONISZ

Egy jó kiállású, szép férfi így panaszkodott a napokban:

— *Boldog lennék, ha inkább a pénzemért szeretnének a nők, de sajnos egy vasam sincs!*

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Borzasztó! A szomszéd lakásban egy részeges alak minden éjszaka botrányt csinált és bántalmazta a feleségét. Sokszor hajnalig ordítoztak. Először a lakóbizottság igyekezett a lelkére beszélni, amikor ez nem használt, a rendőrséget is kihívták. A rendőrök részletesen elmagyarázták a szomszédomnak a társadalmi együttélés alapszabályait, s azóta — kerek egy hónapja — csend van a házban, egy hangos szót sem hallok.

— Tehát az a garázda alak megszívlelte a rendőrség figyelmeztetését.

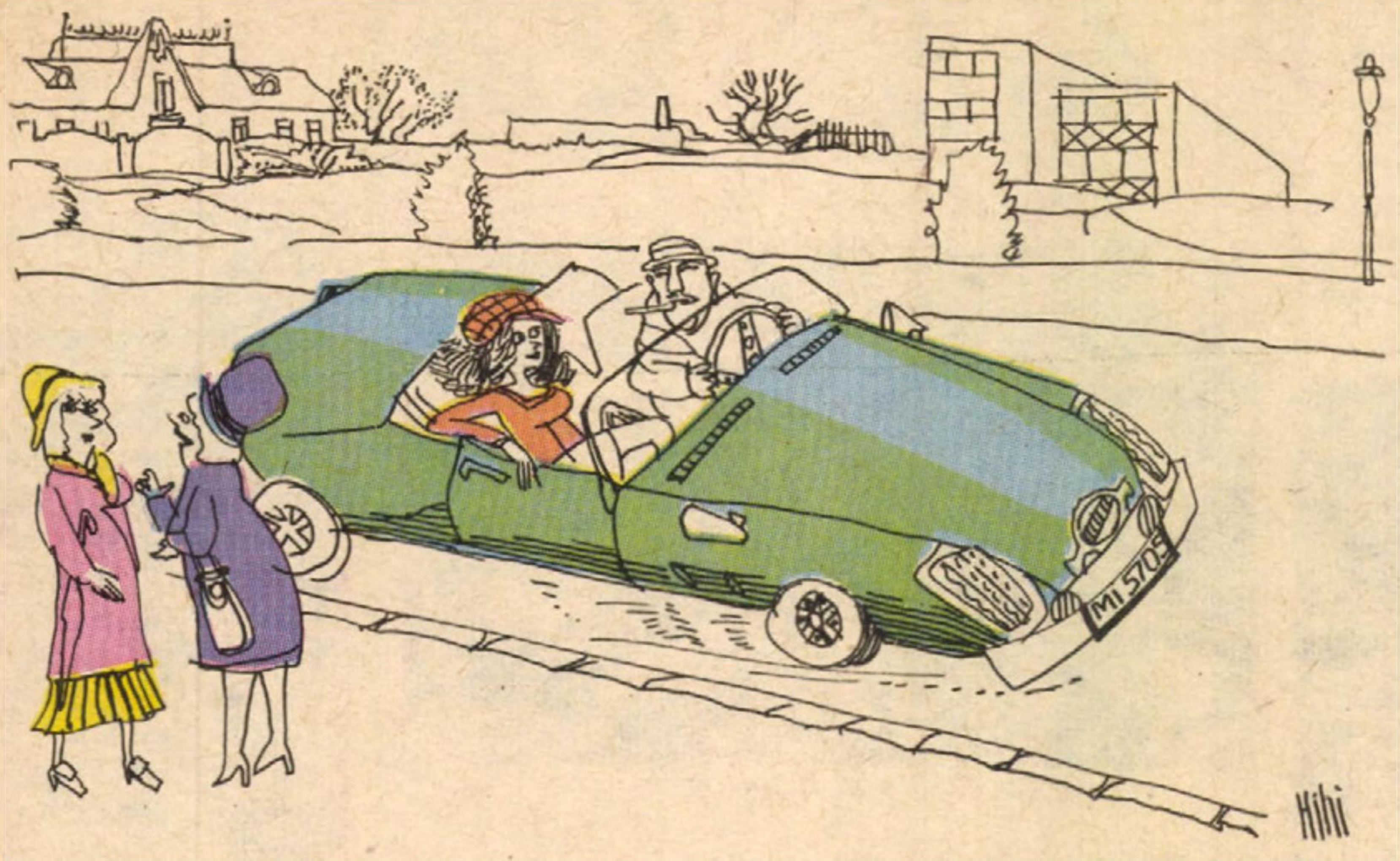
— Dehogy. Ő továbbb csinálja a botrányokat. Én költöztem el egy másik házba...

G. Sz.

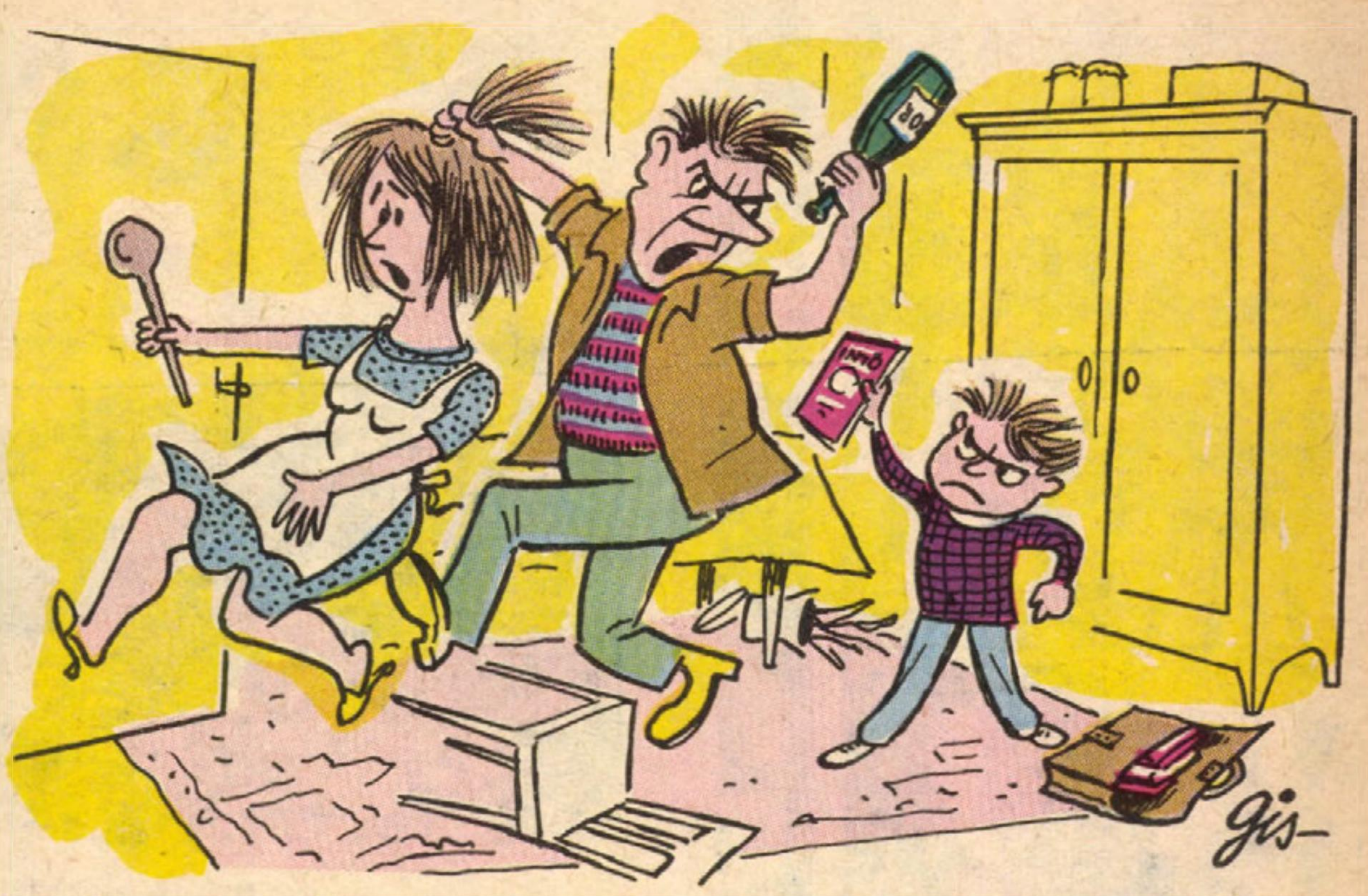
ŐSZINTE FARSANGI ÁLARC

A SEBESSÉG MEGSZÁLLOTTJA

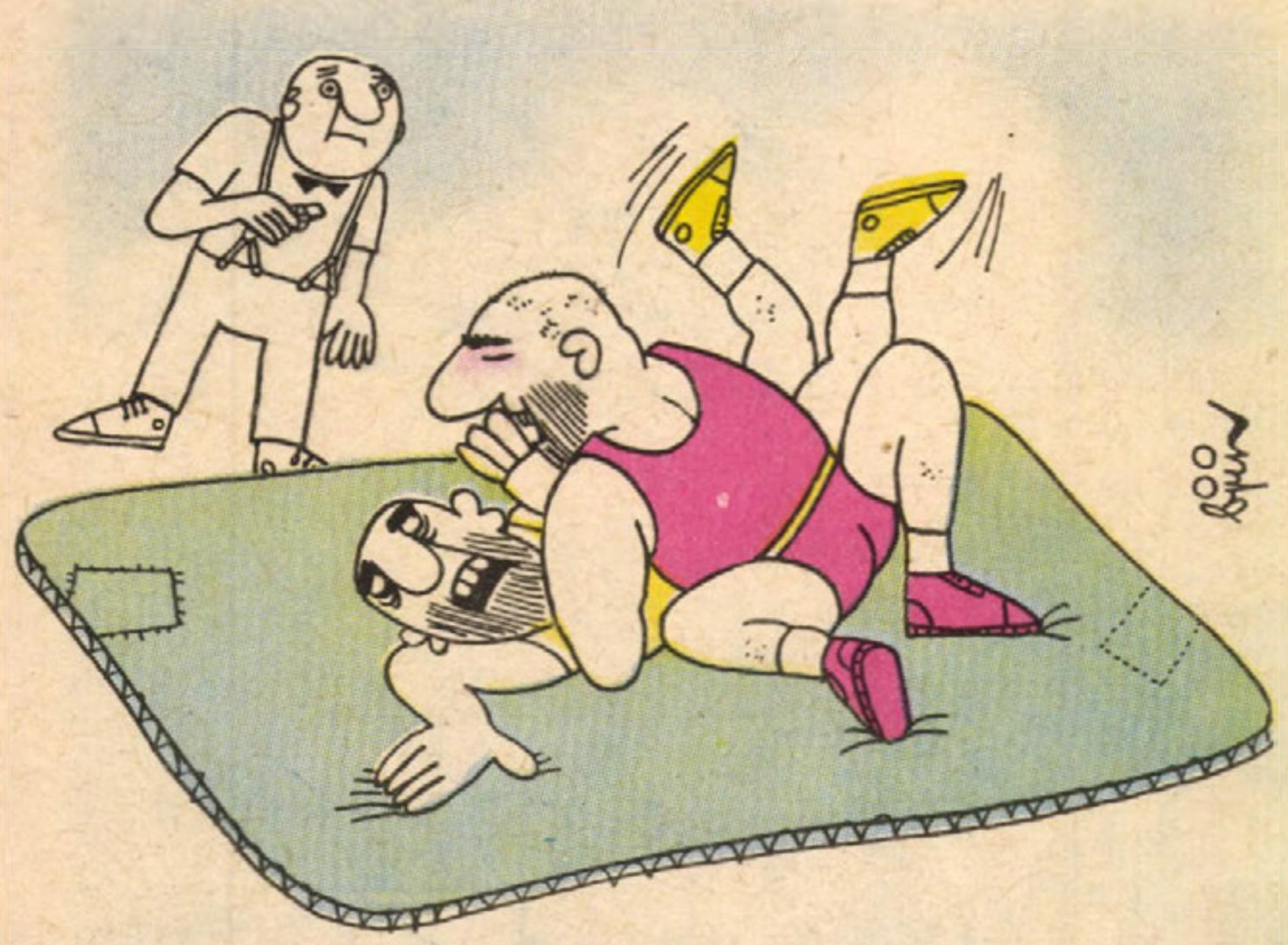
– Szédületes, milyen gyorsan cseréli a kocsimárkákat ez az Eszter!...

SZÜLŐI PÉLDAMUTATÁS

– Már megint intőt kaptál rossz magaviseletért? Mondd, hol tanulod az ilyesmit?!

BIZALMAS HÍR

– Öregem, ne suttogj olyan halkan, nem értek egy szót sem!...

FEKETE KRÓNIKÁK

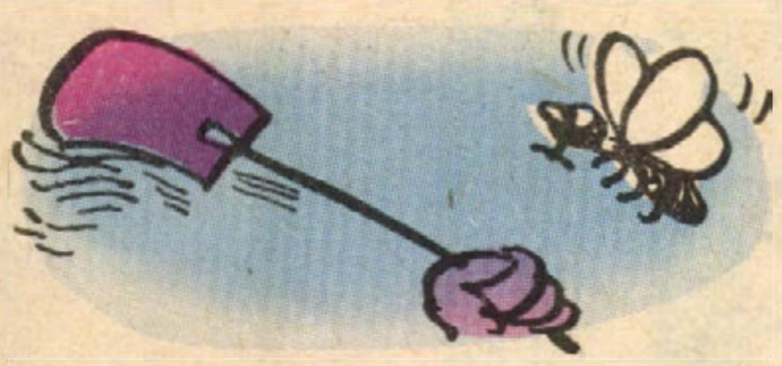
1.

Egy verseskönyvből vér folyik.
Segítség, emberek!
Egy ifjú költő tollhegye
megölte a költészetet!

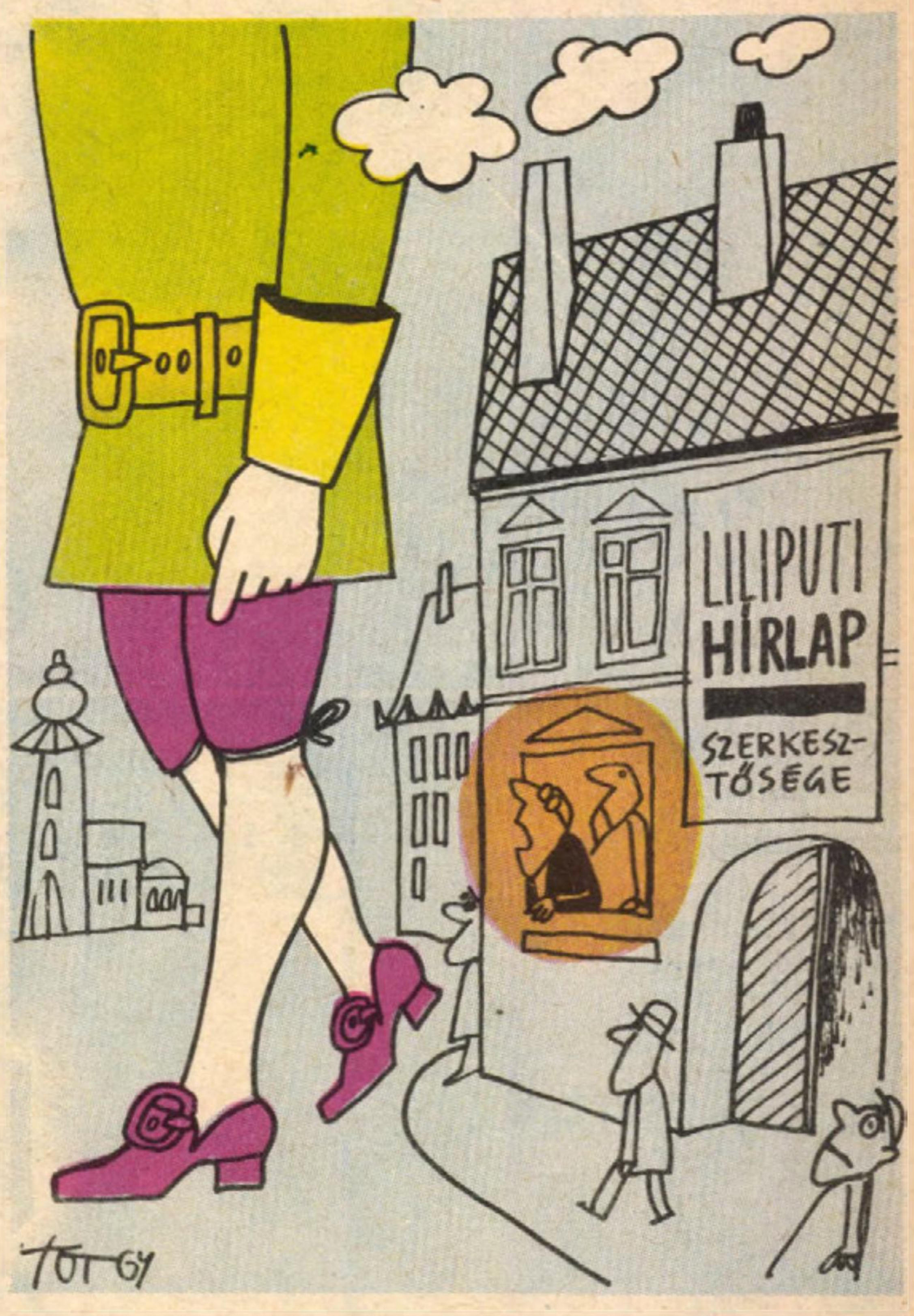
2.

Egy szemtelen kis háziszárnyas
csiklandozta a fülem folyton.
Eltökéltem, ha nem hagy békét,
agresszióját vérbe fojtom.
Hát kedves voltam előbb hozzá,
biztattam: menj a jófenébe,
de rájöttem: a szív szavai
nem jutnak el az ő fülébe.
S a légycsapó tett benne kárt.
Légy volt... Ma a légynek se árt.

Székely Dezső

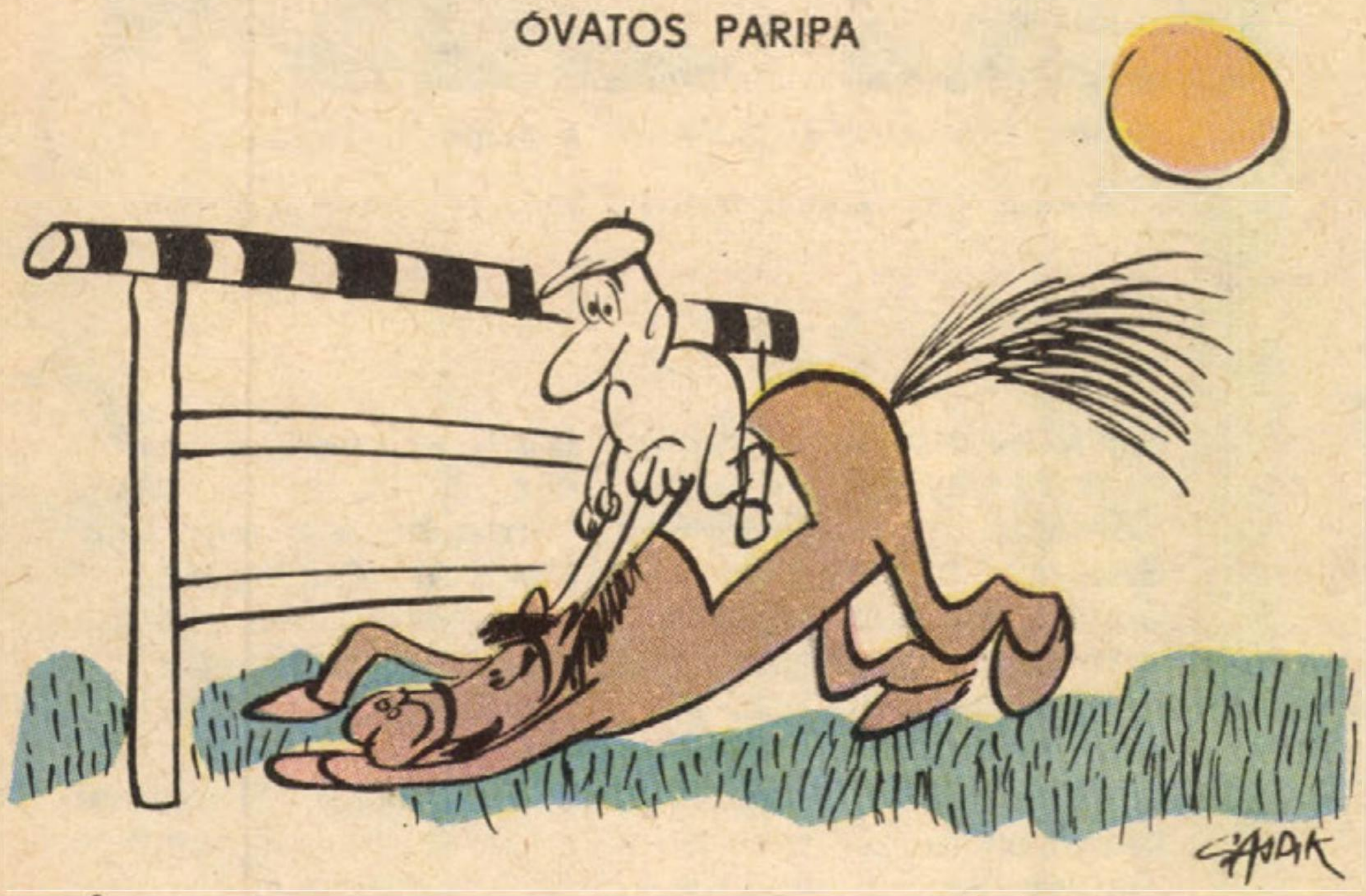

ÓVATOSSÁG

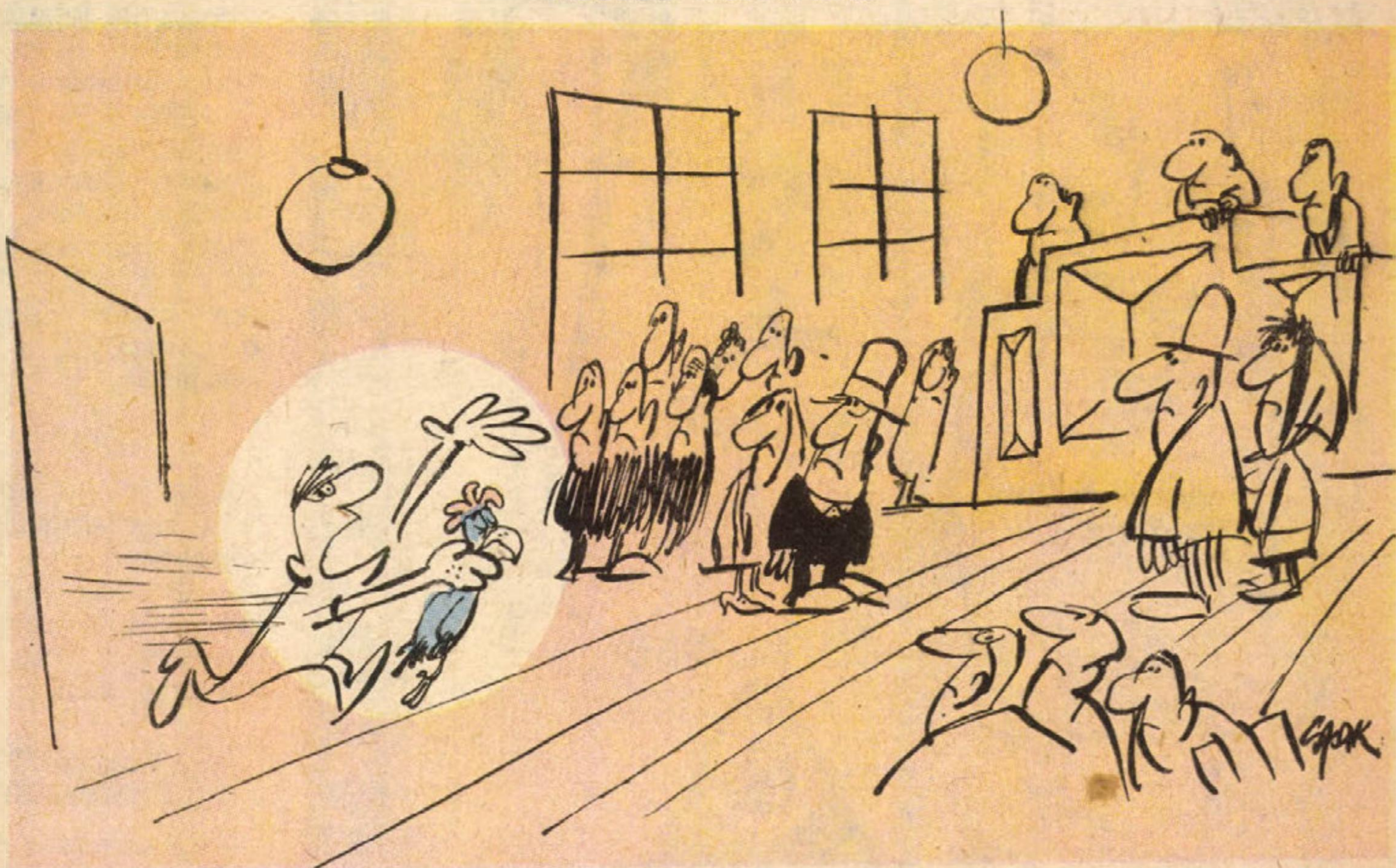
– Várjunk még ezzel a Gulliverrel, nem kell nagy ügyet csinálni belőle...

ÓVATOS PARIPA

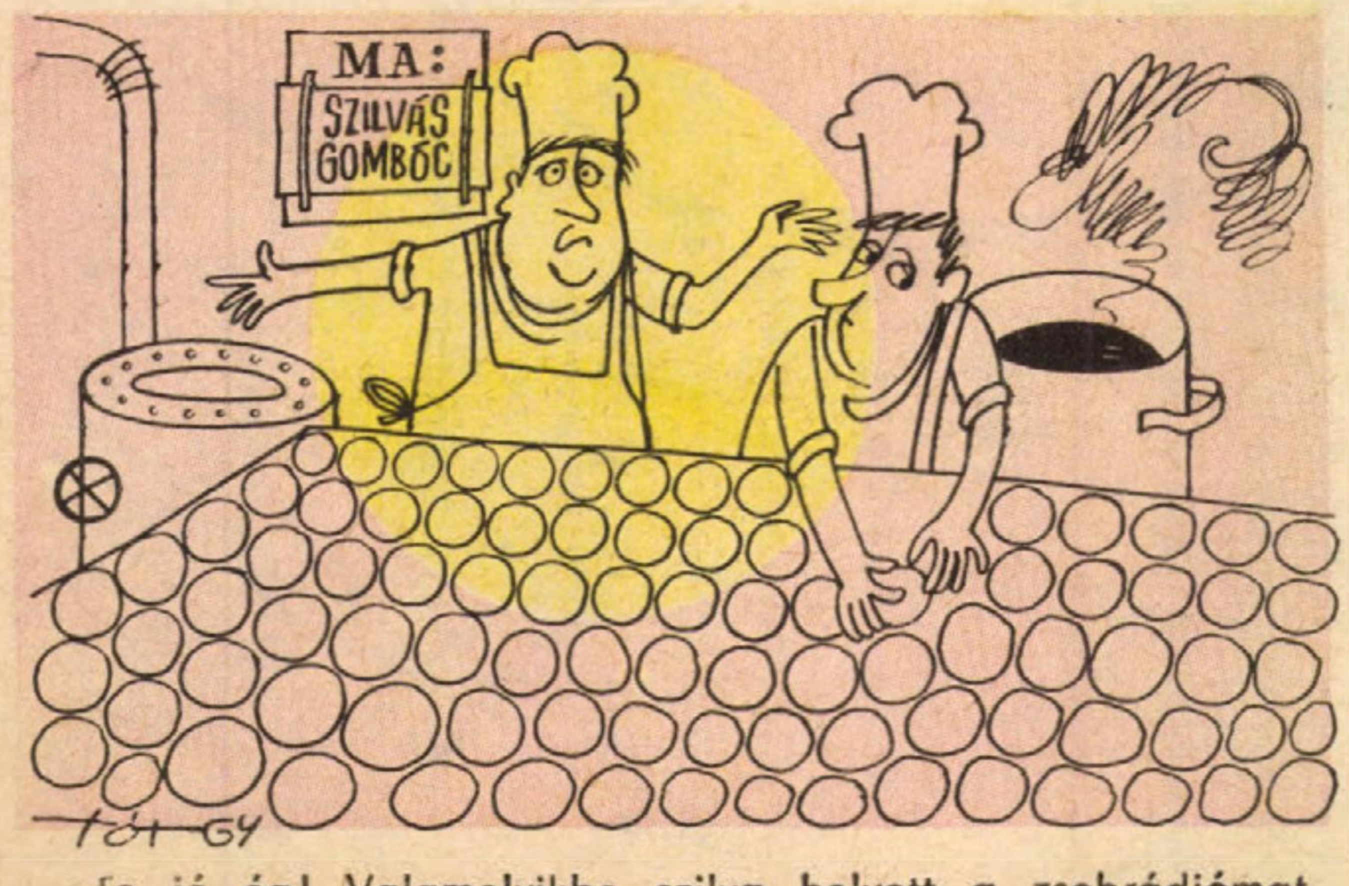
– Alatta megyek át, talán nem veszik észre...

HOSSZÚ TÁRGYALÁS

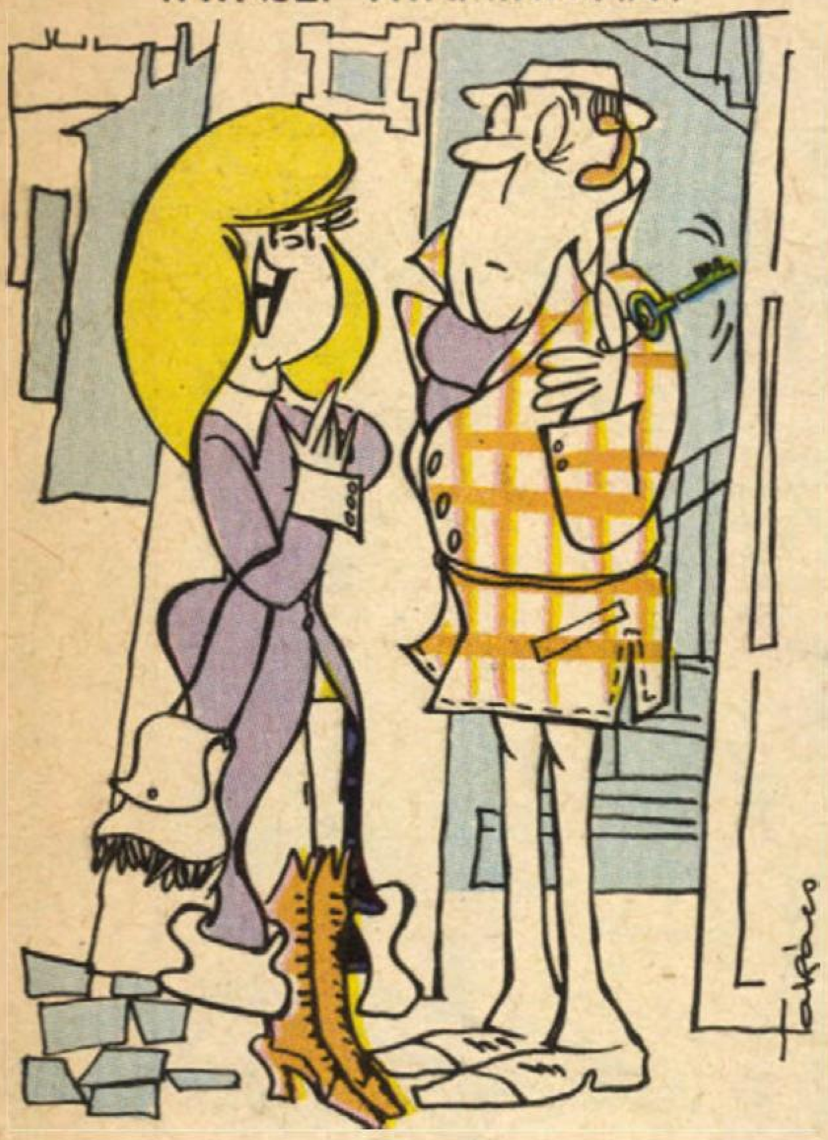
– Szenzációs fordulat! Megdöglött a tyúk, ami miatt pereskednek...

ÜZEMI KONYHÁN

– Te jó ég! Valamelyikbe szilva helyett a zsebrádiómat tettem!

TAVASZI VITAMINHIÁNY

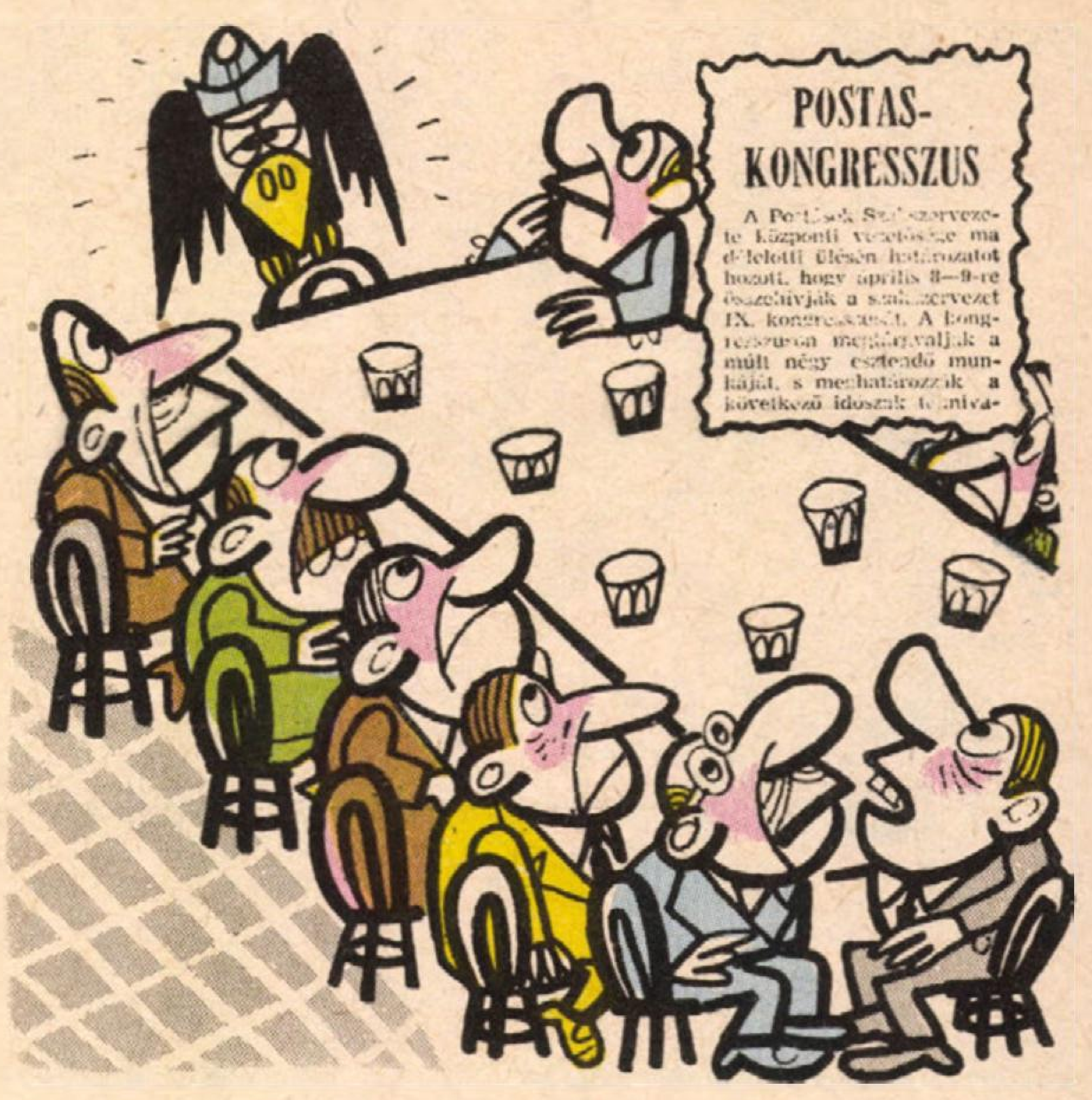
– Ha van C-vitaminja, Pista, akkor felmegyek magához!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ha nincs ellene kifogásod, fiam, én ezt a tányért a vacsorával együtt dobom el.

– Azt mondja, hogy a Szilágyi Erzsébet küldte...

– Apropó, van egy tízese elsejéig?...

– Sajnos nálunk már megszervezték.

RÉBUSZ

167. rejtvényünk megfejtese:

Tárgyalóterem

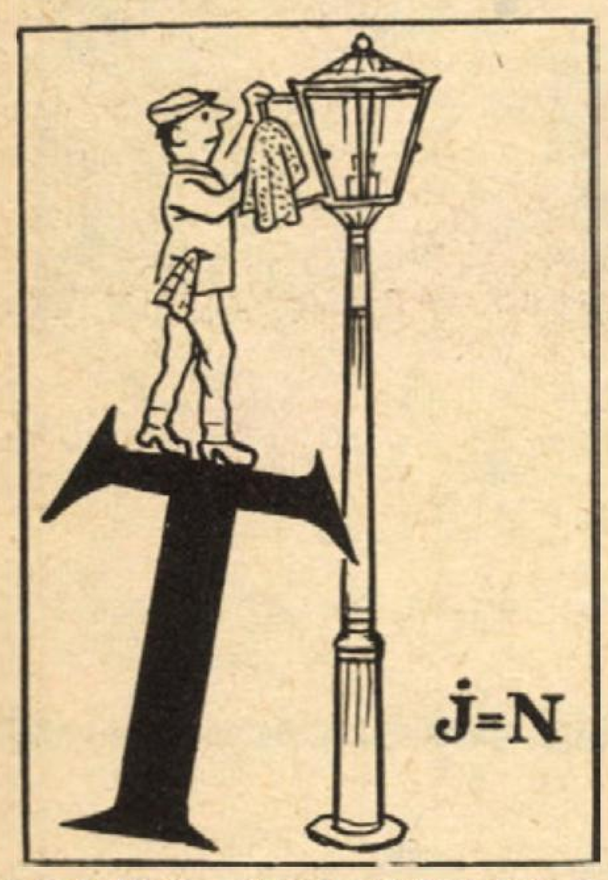
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Soós Istvánné, Kaposvár, Beloiannisz u. 40.

Mészáros Zsuzsa, Bp. IX., Napfény u. 13.

Pejkó Zoltán, Bp. V. Váci u. 11/b.

169. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 29-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.2309/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással. Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A TETŐN DOLGOZNAK

– Véletlenül nem maga ejtette el ezt a villáskulcsot?

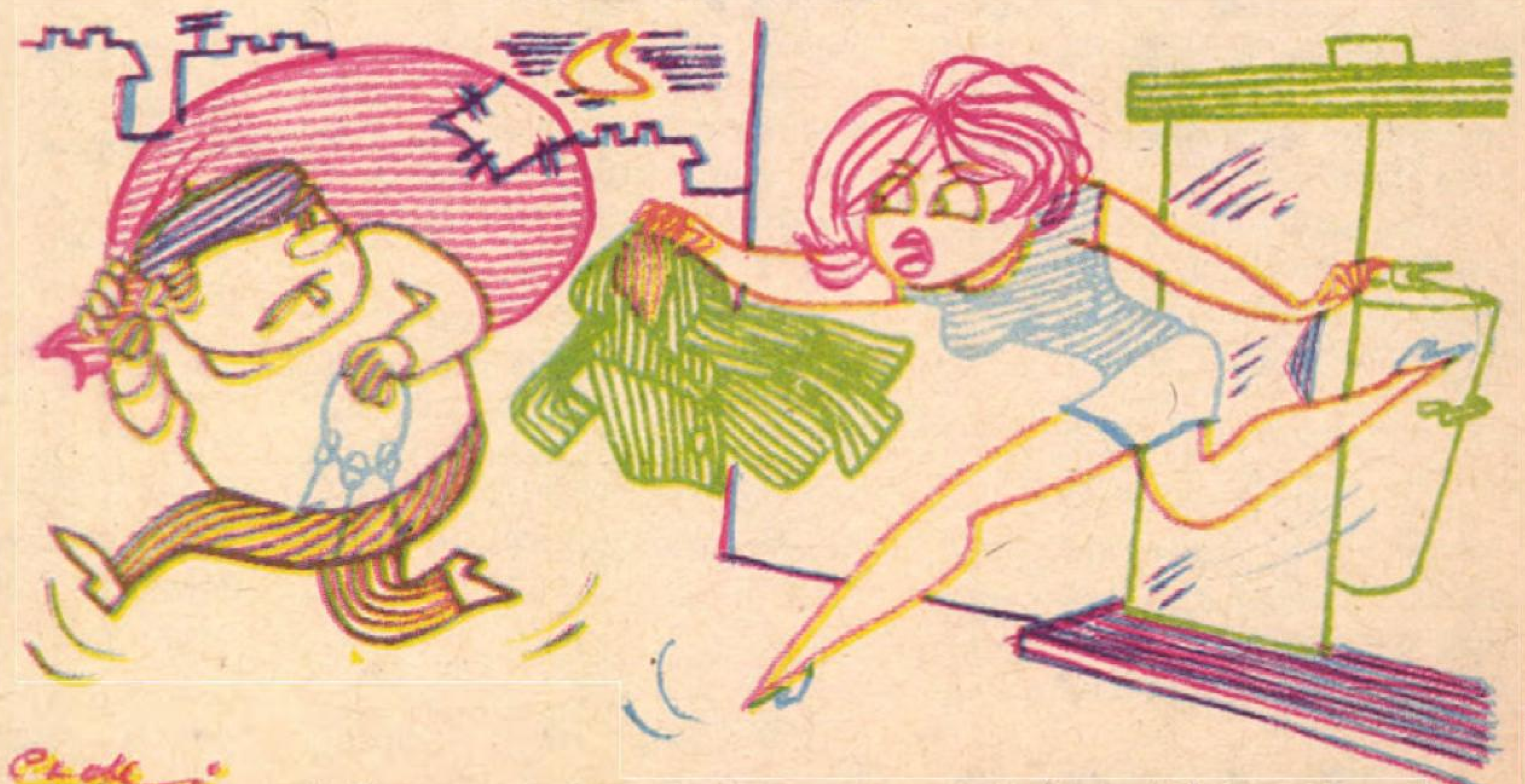
ANGOL VICC

A biztosítási ügynök rábeszéli Mr. Greent, hogy kössön életbiztosítást.

– Well – mondja Mr. Green –, de halál esetén gyorsan fizetnek maguk?

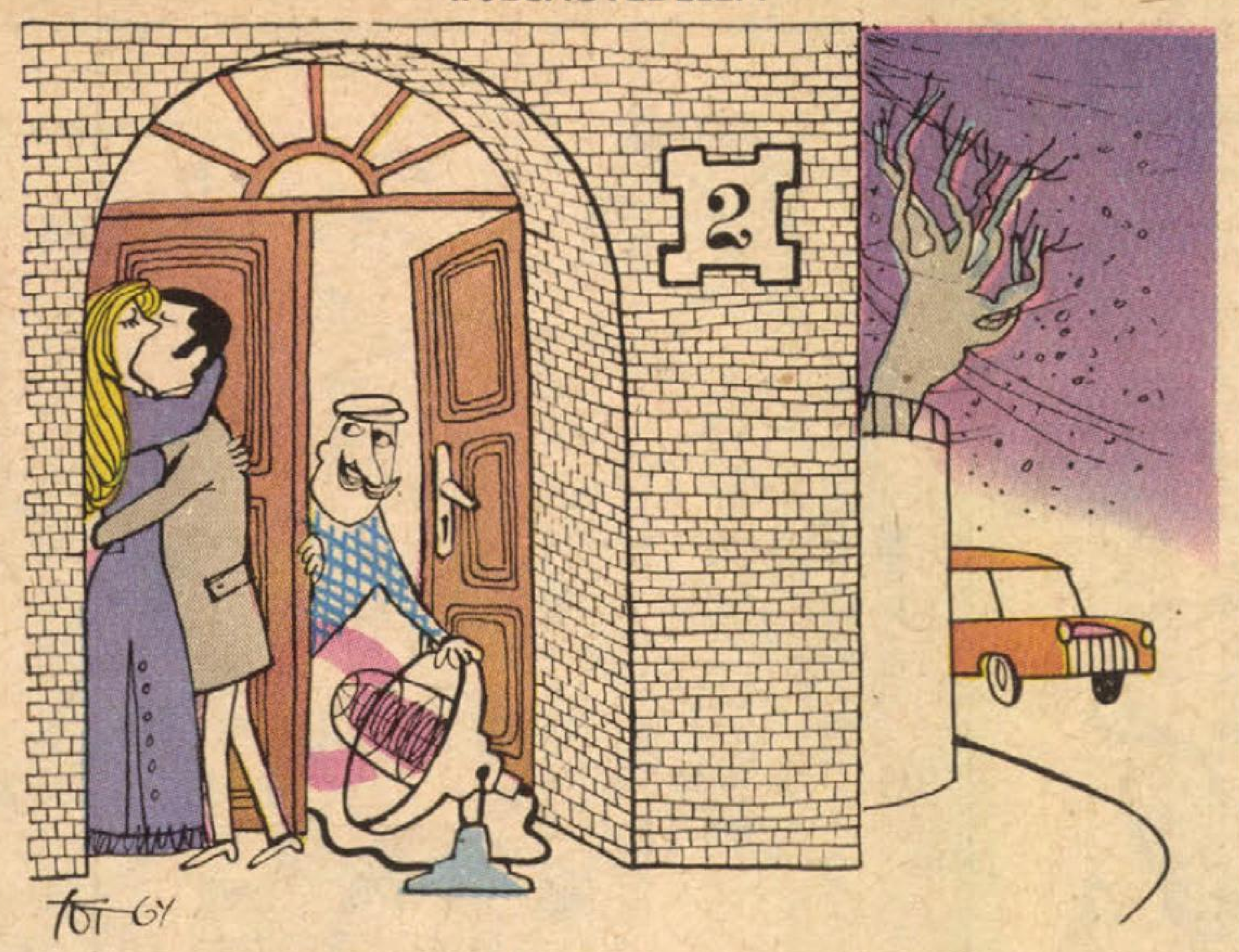
– Mi az, hogy gyorsan?! Múltkor az intézet nyolcadik emeletéről leugrott az egyik ügyfelünk, s mikor a negyedik emelethez ért, a pénztárosunk kihajolt az ablakon és kezébe nyomta a pénzt.

ÖRÜL MAJD A FÉRJ

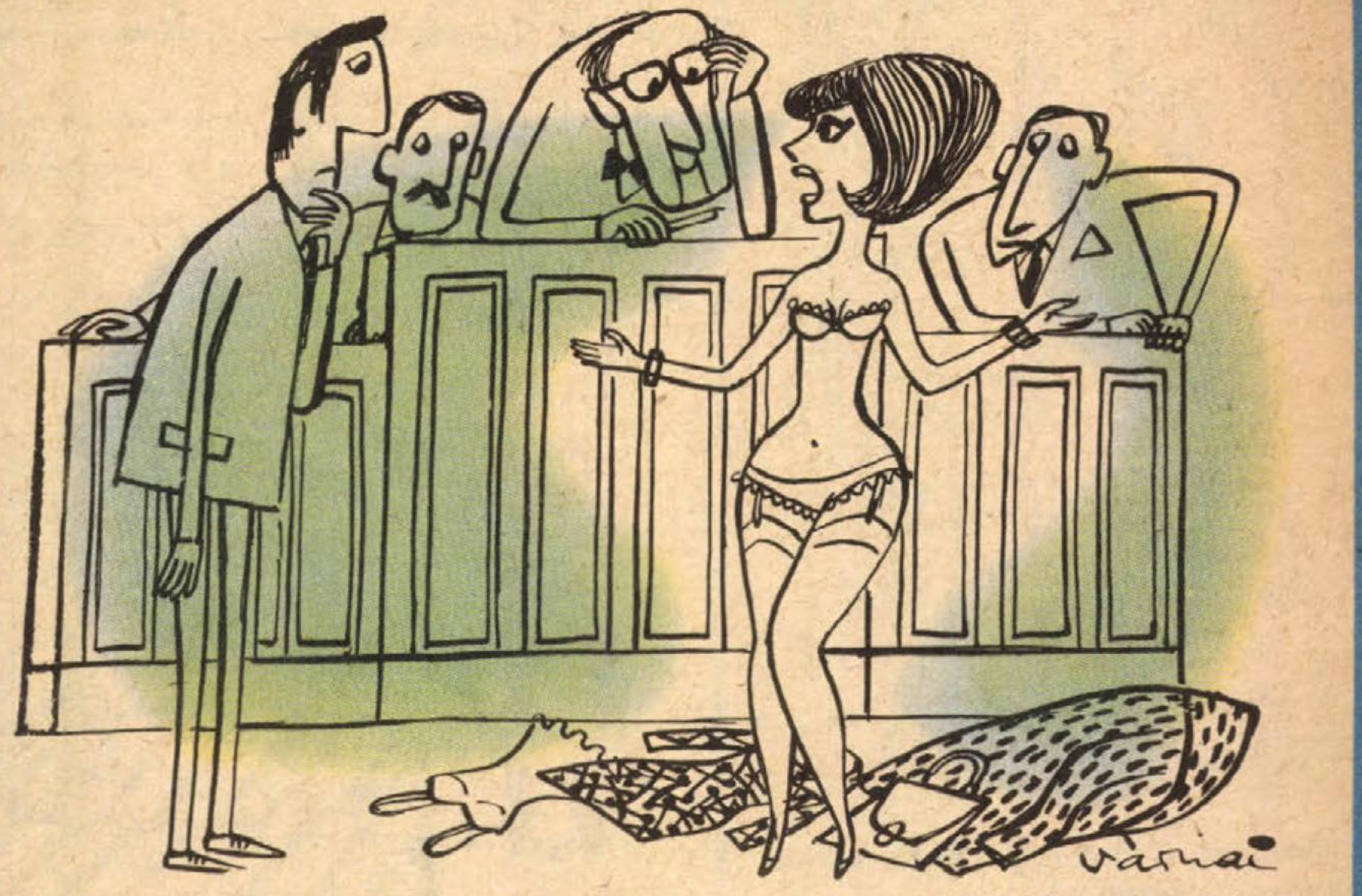

– Álljon meg! A tavaszi kosztümömet a szekrényben felejtette!

IFJÚSÁGVÉDELEM

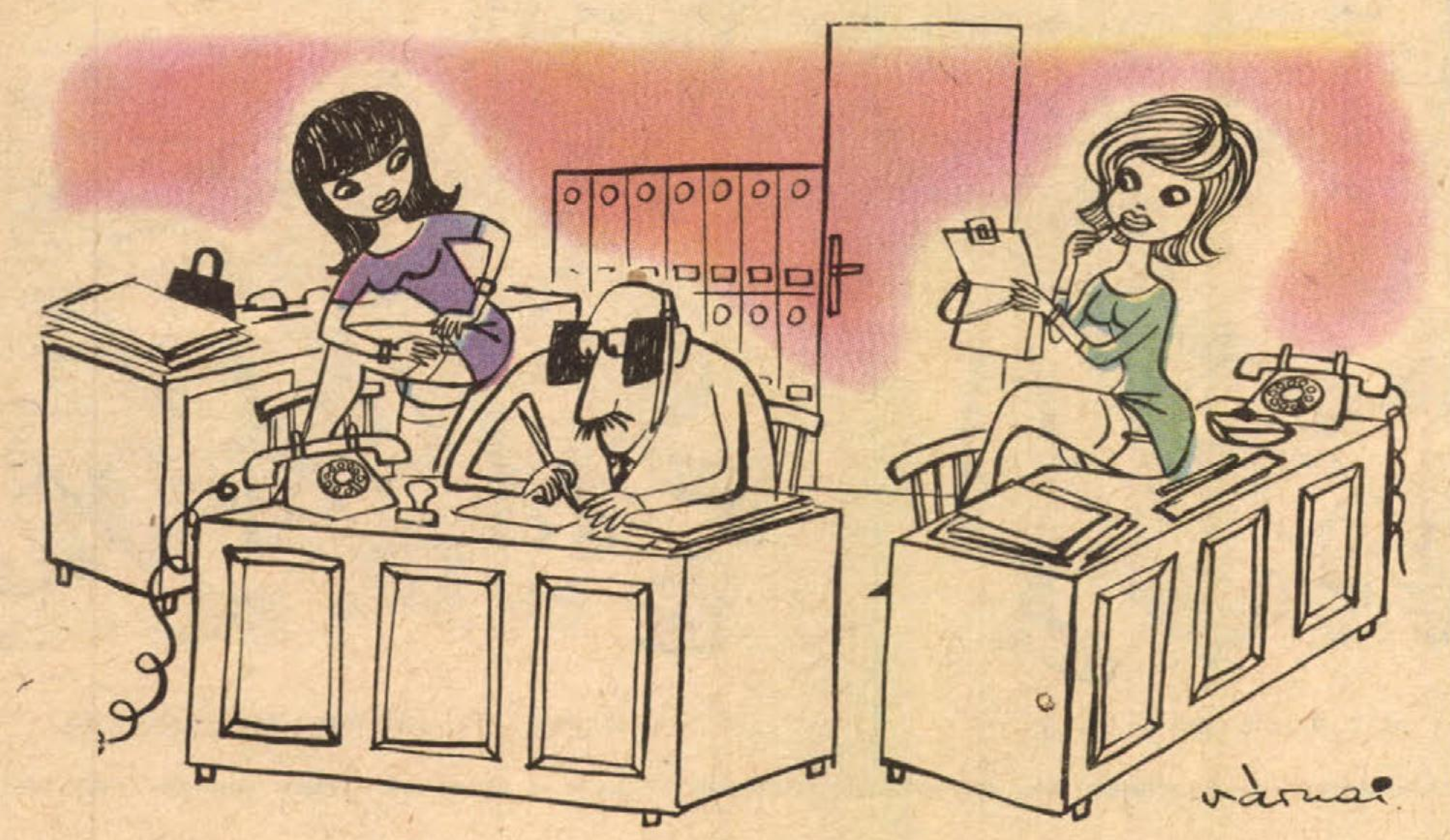
BIZONYÍTÁS

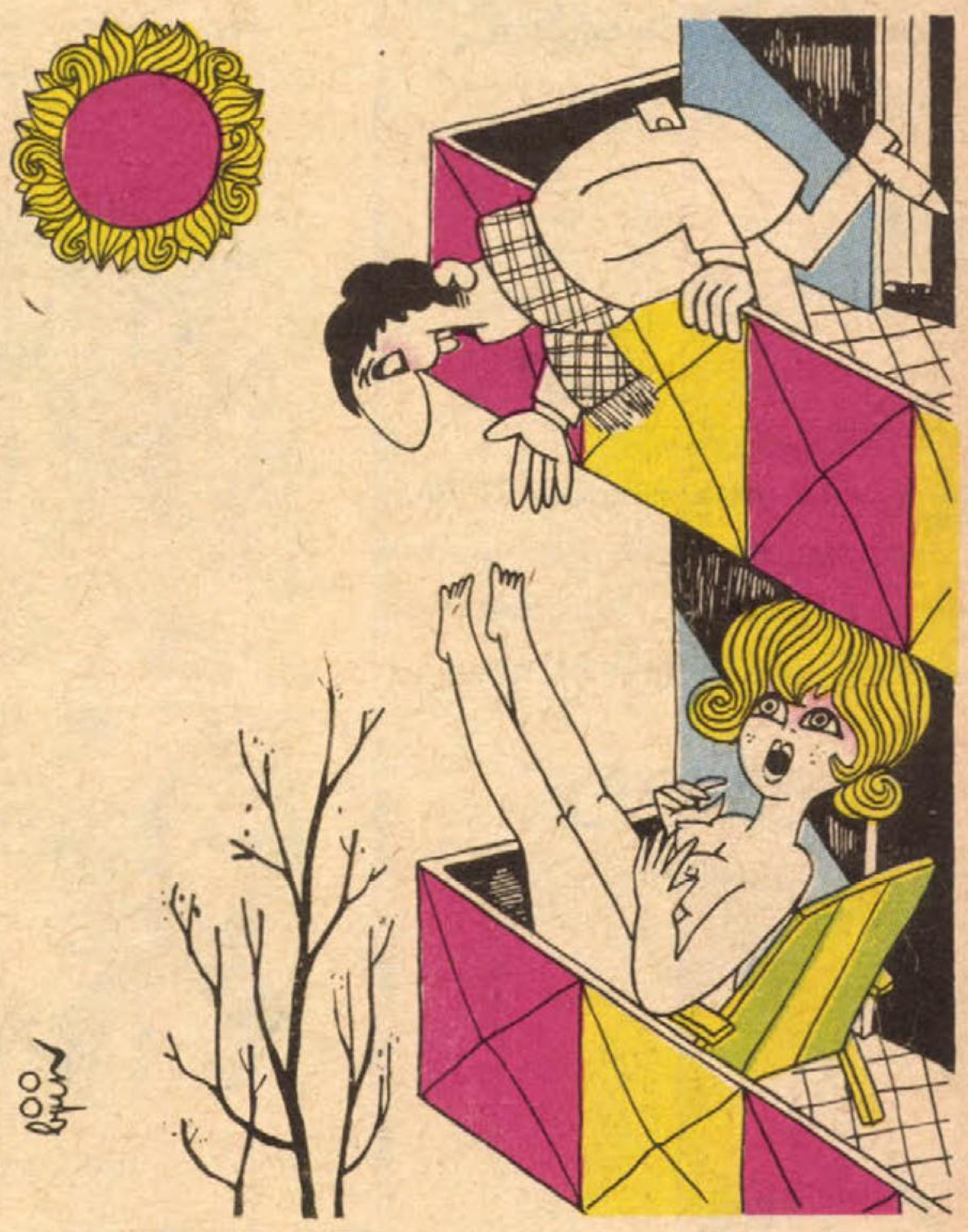
– Mondja, bíró úr, olyan asszony vagyok én, akit csak úgy meg lehet unni...!?

CSAK FELNŐTTEKNEK

LELKIISMERETES MUNKAERŐ

A KÉTELKEDŐ

– Valóban ilyen meleg már a tavaszi napsugár, kisasszony?!

EZT OLVASTAM

EGÉSZEN ZÖLD SZÁMOK

A Zöldért dolgozóiról írja a Népszabadság: „A vállalat mostani *83* felelős beosztású dolgozója közül egy sem vesz részt állami oktatásban, szakmai továbbképzésben, pedig *közülük 158-an* mindössze nyolc osztályos általános iskolát végeztek."

Ezek után némi aggodalommal kérdem, vajon hogyan is számolhatnak a — *Zöldértnél...*

TORNYOSULÁS ÉS TÉPETT MISE

A Magyar Nemzet egyik színikritikájában olvastam: *„Így tornyosul a vándorszínészek monumentalitásával Kaszab Anna."*

A kitűnő művésznőről tehát annyit tudunk meg, hogy tornyosul. Egyebet semmit. Arról sincs hírünk, hogy milyen is a vándorszínészek monumentalitása.

Még föl sem ocsúdtam az idézett mondat okozta bódulatból, amikor — még egyre ebben a kritikában — az alábbi szöveg került a szemem elé: (az előadás) „az »együttes« címszava alatt *nyilvántartott misét is ízekre tépi."*

Milyen lehet egy nyilvántartott mise? Ki tartja nyilván? Mi módon téphető ízekre? És vajon még mit tépett széjjel a szemlátomást szangvinikus előadás?

DÖNTETLEN MENÉS

Félmondat egy sporttudósításból: „Már-már úgy tűnt, hogy a jugoszlávok *döntetlenül mennek haza...*"

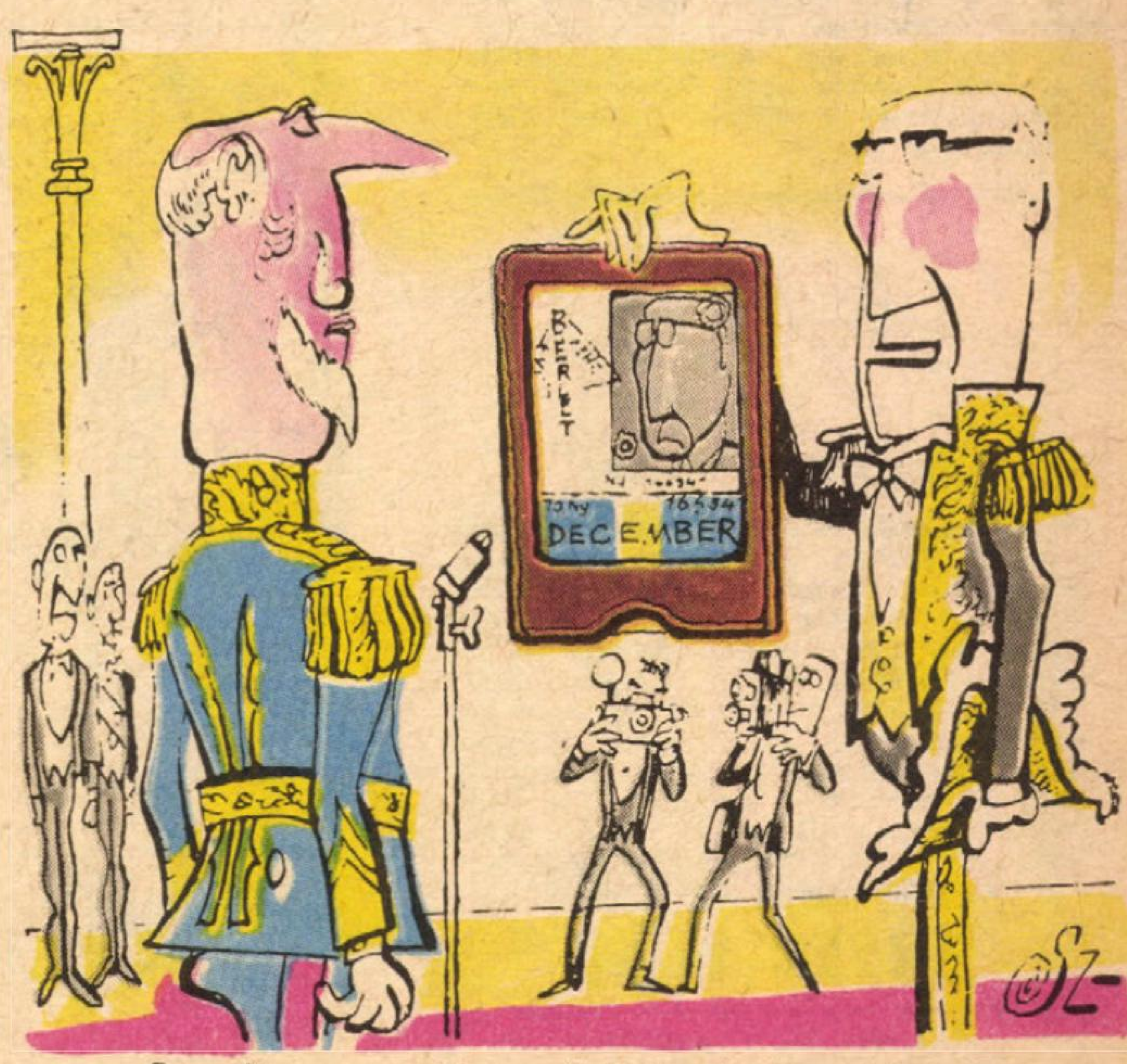
Később kiderült, hogy vaklárma volt az egész. A jugoszlávok a hazamenést mégiscsak eldöntött állapotban voltak kénytelenek végrehajtani.

EZT PEDIG LÁTTAM

Mégpedig a tévé Bors-sorozatában. Hegyeshalomnál egy szerelvény áll meg, majd indul tovább. Ha a szövegből nem derülne ki, hogy a vonat Bécsből jön s Budapestnek tart, akár esküt is tennék, hogy Budapest felől halad Bécs iránt. Persze elképzelhető, hogy a rendező a nagyobb titokzatosság végett helyezte át a felvétel idejére a hegyeshalmi állomásépületet a sínpár túlsó oldalára...

Timár György

BERGENGÓCIÁBAN

– Engedje meg, Nagyméltóságod, hogy bemutassam megbízólevelemet!